

BİR REMZİ ÜNAL POLİSİYESİ

ÇIPLAK CESET

CELİL OKER

ÇIPLAK CESET
Yazan: Celil OKER

1. baskı / Oğlak Yayınları, 1999
5. baskı / eylül 2000 / ISBN 975-6719-4 5-1

Kapak tasarımı: Dipnot Baskı: Şefik Matbaası

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet. Medya Towers,
34544 Güneşli-İSTANBUL

Tel. (212) 677 06 20 - 677 07 39
Faks (212) 677 07 49

Sevgili babamın anısına…
ve keşke Fatih okuyabilseydi.

Bölüm 1.1

Cessna Skylane RG uçağımla Chicago O’hare Uluslararası Havaalanı‘na inişe geçmişken içerden telefon çaldı.

Açık pencereden gelen rüzgâr, motorun sesi ve tam o sırada indirdiğim tekerleklerin gürültüsü önce telefonun zırlamasını algılamamı engelledi. Gözüm altimetreyle vertical speed indicator arasında, kendimden intikam almaya çalışır gibi kurallara uygun bir iniş yapmaya uğraşırken soğuyan neskafemden aceleyle bir yudum daha aldım. Görünürlerde başka uçak yoktu.

Pisti ortaladığımı sanırken ani bir yan rüzgâr küçük uçağımı şiddetle salladı. Gazı bir kıl daha kestim. İkinci kez çalan telefonu öfkeyle algıladım, umursamadım. Uçağın burnunu biraz yukarı kaldırdım. Hızım her zamanki gibi fazlaydı. Biraz daha gaz kestim.

Telefonun sesini üçüncü kez duyduğumda küfrettim. Adam gibi bir iniş yapmamı engellemeye çalışan düşüncesiz beklemeliydi. Daha da gaz kestim. Uçağım beni panikletecek ölçüde büyük bir yunuslama hareketine girdi. Tekrar gaz verdim.

Avuçlarım hafif terlemişti. Canım sigara istiyordu ama zamanım yoktu.

Gitgide yaklaşan piste göre burnumu biraz daha kaldırdım. Fazla geldi. Ya da ben öyle sandım. İndirdim. Artık göstergelere bakmıyordum. Bakmalıydım ama bakmıyordum. Binlerce kez uçak indirmekle oluşan içgüdüyü bile yenen bir panikle bu kez yeniden kaldırdım.

Pist altımdaydı. Hızım fazlaydı. Gazı sonuna kadar kıstım. Erken gelen stall uyarı sinyalinin sesi dördüncü kez çalan telefona karıştı. “Dur lan bir dakika…” dedim telefona.

Altımda, saniyeler geçtikçe daha da kısalan pisti kaçırmamak için uçağın burnunu hızla indirdim. Yapmamalıydım. Tekerleklerin pistle teması sert oldu.

Çok sert. Önce uçağın camında çatlaklar belirdi, sonra müthiş bir gürültü ve en son olarak ekranın en altında “You have crashed!” yazısı.

Zavallı Cessna’m gözlerimin önünde parçalara ayrılırken, beşinci kez çalan telefonun sesiyle birlikte bilgisayarın önünden kalktım, içeriye koştum.

Telefonu kaldırıp “Efendim…” diye havladım.

Arayan belki de umudu kesmişti, bir süre ses gelmedi karşıdan. Sonra İstanbul dışı, kalınca bir kadın sesi duydum:

“Remzi Ünal… Remzi Ünal’la mı görüşüyorum?”

“Evet, Remzi Ünal” dedim. Remzi Ünal… Şu, Hava Kuvvetleri’nden müstafi, THY’den kovulma, kendine saygısı olan hiçbir “frequent flyer”ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf charter şirketlerinde bile tutunamayan, sayenizde MS Flight Simulator’un Cessna’sını bile adam gibi indirmekten âciz eski pilot, ex-kaptan, nevzuhur özel detektif Remzi Ünal…

“Yusuf Bey’i bağlıyorum, efem.” Kadın seyrettiği bir filmde böyle konuşan bir sekreterle özdeşleşmişti anlaşılan.

“Yusuf Bey de kim?”

Karşımdaki ses kendine güvenim kaybetti birden.

“Remzi Beyle mi görüşüyorum?” dedi yeniden.

“Evet” dedim. “Remzi Ünal… Şu… “

“Yusuf Sarı‘yı bağlıyorum, efem” diye topu patronuna attı çok ve yanlış filmler izleyen bir sekreter olduğunu anladığım İstanbul dışı sesli kadın.

Dahilî hatlar arası garip sesleri dinleyerek bekledim. Telefonun yanındaki koltuğa oturup ayaklarımı pufa uzattım.

“Aloooo…” dedi daha da İstanbul dışı bir erkek sesi. Benzerini son kez otomobilimi satarken beni kazıklamayı denediğine az buçuk pişman olan komisyoncuda duymuştum.

“Aloooo…” dedim cevaben.

“Remzi Ünal’la mı görüşüyorum?”

“Buyrun, benim…”

“Gardaş sen özel detektifmişsin, öyle mi?” dedi telefondaki ses.

“Evet” dedim. Süleyman Demirel’in veto ettiği yasa mecliste yeniden kabul edildiğinden beri… Biraz uyarak, biraz uymayarak…

“İyi hafiye misin bari?” dedi adam.

“Numaramı nerden aldınız?” diye sordum cevap yerine.

“Hürriyet’te ilanın vardı geçende. Diğerlerinden farklıydı. Bunu arayalım bari dedim.”

Aferim lan, dedim içimden reklam ajansı sahibi arkadaşına. Ben onun müşterilerinden birini dolandıran korsan dergicileri bulmuştum yeni, o da karşılığında kıyak bir ilan çıkartıyordu gazetede benim için, özel indirimli.

“Tamam” dedim. “Doğru yerdesiniz.”

“O zaman İbo’yu bul bana gardaş…” dedi.

“İbo da kim?”

“İbo yeğenim, İstanbul’daydı. Kaç gündür haber yok.”

Sesinin İstanbul dişiliği şimdi anlam kazanmıştı. İstanbul’da kendisinden kaç gündür haber alınmayan kaç taşralı yeğen, oğul, kardeş, baba, koca, dayı-oğlu, emmioğlu olduğunu kim bilebilirdi?

“Nerden arıyorsunuz?”

“Tarsus’tan gardaş… “

Tarsus’u severdim. Ömrümün dört yılı orda geçmişti. Okulun bahçesi akşamüstleri turunç kokardı. Sesimi yatılı yıllarından kalan “bilader” moduna geçirdim.

“Buluruz hele bilader…” dedim. “Ama telefonda zor…”

“Atla gel gardaş” dedi adam. Sesimdeki değişime sevinmiş gibiydi.

“Dur bakalım…” dedim. Tarsus marsus, işi sağlama bağlamadan surdan şuraya adım atmamayı öğrenmiştim. “Şunu baştan alalım. Adın neydi?”

“Yusuf Sarı gardaş. İbo yeğenim. İbrahim Sarı.”

“Gerçek yeğenin mi?”

“Gerçek yeğenim gardaş… Babası öldü, bana emanet.”

“Senin İbo, İstanbul’da ne yapıyor?”

“Okuyor. Boğaziçi’nde. Sosyoloji. Ne çıkacaksa…”

Boğaziçi Üniversitesi evime çok yakındı.

“Boğaziçi’nde okuyanın aklı havada olur” dedim. “Kıza miza takılmıştır, boşuna telaş ediyor olmayasın?”

Adam dediklerimi tartar gibi bir iki duraladı. Sonra karar verdi:

“Yok gardaş, İbo sağlam delikanlıdır. Her hafta gelir. İki güne bir konuşuruz. Bu sefer bir hafta ses çıkmayınca işkillendim. Beraber kaldığı arkadaşlarına telefon açtım. Onlar da görmemişler.”

Bu sefer duralama sırası bendeydi. Açık konuşmalıydım:

“Siyasî bir durum olmasın sakın?”

Yasa bir yana, kendimle ilgili endişelerim, üstleneceğim herhangi bir işte, siyasetin “s”sinin bulunmasını engelliyordu. İnsanlar dilediklerini düşünebilirlerdi, ben de dilediğimi düşünürdüm. Ama birilerinin düşündükleri ile yaptıkları arasındaki ince çizgi sonucu başlarına gelebilecek herhangi bir şey konusunda sorumluluk alamazdım.

Yusuf Sarı‘nın bu konudaki cevabı hemen geldi.

“Yok beyim, İbo’nun o taraklarda bezi yoktur. Yeminlidir. Paşa paşa dersini okur, biraz da benim işlere yardım eder İstanbul’da.”

“Ne işi yapıyorsun?”

Sesinin tonunu duyunca, Tarsuslu hafiften kasıldı gibime geldi. Yanılmış da olabilirdim.

“Burdan iplik, bez, kumaş göndeririz parti malı ordaki tüccarlara. İyidir işimiz. İbo da lüzum olunca gider gelir tüccarlara.”

İstanbul’daki yeğenini arayan bilmem kaç amcadan birine daha ne sorayım diye düşünürken koltukta kıçımın yerini değiştirdim. Yusuf Sarı tereddüdümü sezdi.

“Ne diyorsun, Remzi gardaş. Bulacan mı İbomu? Kıymetlimizdir, kardeş yadigârıdır. Bulacan mı?”

“Elimden geleni yaparım. Ama bu yetmez. Ayrıntı lazım. Fotoğraf falan…”

“Atla gel gardaş” diye yineledi. “Konuşuruz. Misafirimiz ol.”

Önce kiralayacağım malı göreyim, diye düşündüğü geldi aklıma. Haksız sayılmazdı. Hele isteyeceğim parayı duyunca.

Yusuf Sarı bunca mesafeden sanki adamın içini okuyordu zaman zaman. Neyi ne zaman diyeceğini bilen adamları severdim.

“Tanışırız” dedi. “Sonra senin paranı da konuşmak lazım.”

“Konuşuruz” dedim. Tarsus’u bunca yıl sonra özleyeceğim aklıma gelmezdi. Yaman sıcak olmalıydı.

“Polise gittin mi?” diye sordum.

“Polis yok gardaş. Burası Tarsus, polis yok. Polis yok, medya yok, gazeteci yok. “

“Anladım” dedim. “Yarın ordayım. Sabah uçağından iner inmez yanındayım.”

Meraklansın diye bilerek duraladım.

“Yalnız…” dedim.

“Yalnız ne?” dedi.

“Kusura bakma ama Yusuf Sarı bilader” dedim. “Burdan taa oralara boşa kürek çekmek istemem. Bakarsın anlaşamayız. En azından uçak parasını havale etmelisin hesabıma.”

“Bu saatte?” dedi.

“Sekreterin telekartla falan yatırsın” dedim. “Sabah bakarım, hesabımdaysa atlar gelirim.”

“Ne kadar?”

İstanbul-Adana uçak parasına kafadan bir yüzde yirmi beş ekledim.

“Anlaştık” dedi.

Küçük işler için kullandığım banka hesabımı verdim. Adresim aldım. Kapamadan önce “Sekreterinin telefonu dinlemek âdeti var mı?” diye sordum. Hiç, öylesine, laf olsun diye… Ama saatin dokuz olduğuna bakılırsa, geç saatlere kadar çalışmaya itirazı yoktu kızın.

Telefonu kapadıktan sonra önce bilgisayarıma bir göz attım. Cessna’m yeniden Chicago’nun yanı başındaki küçücük Meigs Havaalanı‘nda, Michigan Gölü‘nün kenarında havalanmaya hazır, beni bekliyordu. Yüz vermedim. Salonda aşağı yukarı bir iki yürüdüm. Pencereden baktım. Akmerkez’in tepesindeki kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Boğaziçi şuracıktaydı. Tarsuslu İbrahim Sarı‘yı milk shake’mi içerken düşünmeye çalıştım. Belirgin bir görüntü gelmedi gözlerimin önüne.

Telefonla THY rezervasyonunu aradım. Yarın sabah erkenden Adana’ya iki uçak vardı: 7 ve 7.50. Ama ikisinde de yer yoktu. Sabahın köründe kalkmayacağım için sevindim. Öğle uçağı yarımdaydı. Ama onda da yer olmadığını öğrenince iş ciddileşti. 7.50 uçağına yedek yazıldım.

Salonda bir iki daha yürüdüm. Pencereden bir daha baktım. Sonra yeniden telefona gelip 118’i aradım. Bekledim. Bilgisayara bağlandım, bekledim, operatörlerimiz doluydu, lütfen bekledim. İbrahim Sarı‘yı sordum sonunda. Semti? Ne bileyim ben? Levent, Etiler civan diye salladım. Yoktu kaydı.

Yalnızca adını bildiğin Tarsuslu İbrahim Sarı‘yı bulmak için, akşamın bu saatinde aklına yapılacak şeyler gelse de yapma Remzi Ünal, dedim kendi kendime. Sabah ola hayrola…

Çıktım sinemaya gittim.

Bölüm 1.2

Sabah erkenden uyandım. Kahvemi içtikten sonra kadın sesiyle konuşan bilgisayarın talimatlarına uya uya telefonun tuşlarına bastım ve Yusuf Sarı‘ya verdiğim banka hesabımın bakiyesini kontrol ettim. Hatırı sayılır bir artış vardı.

Sabahın köründe iyice uyanmadan otomobilimi kullanmak içimden gelmedi ve yoldan çevirdiğim bir taksiyle havaalanının yolunu tuttum. Hava, Adana’ya gidecek birini ürkütecek kadar sıcaktı. İçerdeki koca panoda Adana 7.50 uçağında gecikme görünmüyordu, ama yedek kuyruğunda umut yoktu. Ortalıkta dolaşan eli telsizli kızlardan birini gözüme kestirip, Adana’ya uçacak pilotları sordum, ikisi de tanıdıktı.

Bir iki telsiz ve dahilî telefon konuşmasından sonra elimde hâlâ biletim yoktu, ama ben uçağın içindeydim. Kemerimi bağlar bağlamaz, içkiyi işten atılmayacak limitte içen eski meslektaşlarımın benimle utanç verici bir konuşmaya mecbur kalmaması için gözlerimi kapayıp uyuma taklidi yaptım. Sonra gerçekten uyudum.

Adana’da uçağın arka kapısından indim. Hava insanı isyan ettirecek kadar sıcaktı. Mersin’e giden üç adamla paylaştığım takside yol boyu sustuk. Tarsus girişinde indim. Bindiğim öteki taksi beni doğrudan Yusuf Sarı‘nın, Tarsus’un bir ucundan ötekine ulaşan ana caddesinin ortalarındaki işyerinin kapısında indirdi.

Zamanında çok kebap yediğim iki katlı köhnemiş taş binanın yanındaki tek katlı kitapçının yerine mimarî açıdan utanç verici bir işhanı yapılmıştı. Girişinde tabelalar arasında aradığımı buldum: Sarıoğulları Ticaret Kat 2.

Ana kapıdan geçince girdiğiniz merdiven boşluğu, demir bir sandalyede oturan şalvarlı, sarkık bıyıklı bir adam aracılığıyla bir tür resepsiyon işlevi görüyordu. Adam yabancı olduğumu doğallıkla sezdi.

“Kime bakmıştın beyim” dedi, yukarı çıkmana izin verip vermemek bana bağlı diyen bir vurguyla.

“Yusuf Sarı” dedim. “Beni bekliyor.”

Yukardan aşağı süzdü beni. Ne gibi özellikler arıyordu bilmiyorum, ama yukarı çıkmasına izin verilebilecek biri olduğuma karar verdi. İki kat merdiveni hızla çıktım.

Kapıdaki tabelanın altındaki zili çaldım. Kuşlar öttü kapının öteki tarafında. Bir iki topuklu kadın ayakkabısı sesinden sonra kapı açıldı. “Yusuf Sarı‘yı bağlıyorum, fem…” karşımdaydı. Askılı, beyaz bir bluz, kalınca bacaklarının mini eteği ve ağır boyalı yüzüyle bana baktı, içeri almaya niyeti yokmuş gibiydi.

“Yusuf Sarı‘yı görecektim…” dedim.

“Kim diyeyim?” dedi. Kapının aralığında konuşuyorduk.

“Remzi Ünal” dedim. “Dün telefon etti bana.”

“Ay… İstanbul’dan geldiniz. Dün çıkardığım para yerine vardı demek” diye beni içeri aldı. “Kusura bakmayın, tanıyamadım sesinizi.”

Girdiğimiz bekleme odası, ikinci sınıf dişçi muayenehanesi bekleme odalarından farklı değildi. Duvardaki dört ayrı kumaş markasının dört ayrı takvimi, dört ayrı ayı gösteriyordu. Metal masanın yanındaki metal dolabın kapağına, adını bilmediğim bir şarkıcının afişi yapıştırılmıştı. Masanın yanında açıkta duran sandalyede blucinli ama ceketli biri çay içiyordu. Selam filan vermeden bana baktı.

Girdiğim kapının karşısındaki kapı açıldı, içeri hızla giren adam hızla bana ilerledi, şaşırtıcı bir çabuklukla elimi sıkıp yanaklarımdan öptü.

“Hoş geldin Remzi gardaş, hoş geldin…”

Çayını içen adam ayağa kalktı, önünü ilikler gibi bir hareket yaptı. Mini etekli kız masasının arkasına geçti.

“Hoş bulduk” dedim. Sarıoğullarından Yusuf Sarı‘nın atalarında sansın biri varsa da, o genler kuşaklar boyu silinip gitmiş, esmer, tıknaz, büyükçe yüzlü, kilolu ve yüzüne yakışmayan bir gülümsemeye sahip Yusuf Sarı‘ya dönüşmüştü. Bıyığı olmayışına hayret ettim.

“Gel gardaş” dedi, kolumdan tutup girdiği kapıya sürükledi beni.

Yusuf Sarı sekreterinin çalışma mekânından esirgediği paranın belki yüz katını kendi odasına dökmüştü anlaşılan. Girdiğimiz odanın görünen her santimetrekaresi lambri kaplamaydı. Pencerenin yanına sayamayacağımız kıvrımlarıyla kocaman bir çalışma masası konmuştu. Dekoru, benim kadar uzun boylu olmayan birinin bile otururken ayaklarını yerden kesecek büyüklükte deri kaplı koltuklar tamamlıyordu.

Büyük bir alçakgönüllülükle masasına geçmeyip benim yanıma oturdu. İçten içe beni tartıyorduysa da hiç belli etmiyordu. Bıraktım dilediği kadar tartsın.

“Hoş geldin” dedi yeniden. “Ne içersin?”

Havaalanında içtiğim kahvenin üstüne uçakta verdiklerini de katarak suyla yetinmeye karar verdim. Aslında karnım açtı ama şimdi sırası değildi.

“Bulacan mı İbo’yu” diye doğrudan girdi lafa. Cevabımı beklerken telefonla içerdeki kıza benim için soğuk bir su söyledi.

“Sence nerde olabilir?” dedim.

“Bilmem Allahına gurban” dedi. “Bildiğim öyle gideceği çok yer de yok.”

“Dersleri iyi mi?”

“Valla… İyi takip ederim derslerini desem yalan olur. Ama bildiğim bir sıkıntısı yoktu derslerden.”

“Kız dalgası… Olmadığına emin misin?”

“Bak ondan eminim.”

“Kız dalgasını pek söylemezler” dedim.

“Orasını bilmem” dedi. “Kız dalgasıysa, sen bul önce İbo’yu, sonra alıveririz kızı.”

Verdiği sigaradan yaktım. Ayağa kalktım, pencereden dışarı baktım. Masasının üzerindeki fiyakalı yazı takımından bir sayfa kâğıt kopardım. Takımın dolmakalemini es geçip yanında duran tükenmezi aldım.

“Şu evinin adresim ver bakalım.”

Evin adresini yazdım. Rumelihisarı‘ndaydı. Yazarken ezberledim.

“Telefonu var mı?”

Telefonu yazdım. Onu da ezberledim.

“Cep telefonu?”

“Yok. Yılbaşında alayım dediydim, istemedi. Ben de sevmem meretleri.”

“Bölümü, sınıfı?”

Cebinden çıkardığı katlanmış bir bilgisayar çıktısını bana uzattı. Ortalama notlarla dolu karne gibi bir şeydi. Yazdım.

Sıra fotoğrafa gelmişti. Fotoğraflar iç cebinden çıktı. Dört taneydi. Büyütülmüş bir vesikalık… Yusuf amcasıyla gösterişli bir Mercedes’in yanında gururla dikilirken… Örtüsü kaymış bir yatakta yanında iki arkadaşıyla… Arkadaşlar erkek. Sonuncu fotoğraf diğerlerine benzemiyordu. Şipşak hatıra fotoğraflarından farklı, ışığı, kompozisyonu düşünülmüş bir portreydi bu. Pencereden gelen güneşin yarı aydınlattığı suratında bir Yılmaz Güney ifadesiyle fotoğrafın dışına bakıyordu.

“Oğlan fotoğrafçıdır” dedi Yusuf Sarı. “Boğaziçi’ne girdiğinde kıyak bir makine istedi benden, aldım. Okulda da uğraşıyordu bildiğim kadarıyla. O yüzden kendi fotoğrafı yoktur pek. Hep başkaları…”

Fotoğraftaki, İbrahim Sarı amcasının incesiydi. Daha rafine, daha şehirli. Trende yanınızda otursa ikram ettiği köfteyi yiyeceğiniz biri.

“İstanbul’da gideceği birileri var mı?” diye sordum.

Sekreter kız kapıyı vurmadan elinde bardakla içeri girdi. Bardağı alırken aralanan kapıdan gördüğüm içerdeki ceketlinin tam olarak nereye dikkatle baktığına karar veremedim. Kızın bacaklarına mı, bana mı?

“Bildiklerime sordum. Ortağım Orhan Yılmaz var İstanbul’da. İbo harçlığını filan ondan alır gerektiğinde. Onda haber yok. Eve telefon ettim. Birlikte kaldığı îsmet var. İsmet Sağlam. O da aynı bölümde okuyor sanırsam. Onun da haberi yokmuş epeydir. Öyle söyledi. Başkasını bilmem.”

Elindeki sigaranın ateşinden bir yenisini yaktı.

“Remzi gardaş” dedi endişe katsayısı artırılmış bir ifadeyle. “Oğlanın başına surda burda bir iş gelse, ölse kalsa haber gelirdi değil mi?”

“Allah korusun” dedim. “Bir hafta uzun süre. Yanında öğrenci kimliği varsa bulurlardı seni, yoktur bir şey.”

“Bana da öyle geliyor. Ama insanın aklına takılıyor işte. Oğlan kıymetli. İnan yiyip içtiğim nereye gidiyor haberim yok günlerdir.”

Dünden beri aklımda dolanan soruyu sormanın zamanı gelmişti sanki. Birisinin aktardığı duyguyla davranışları tutarlı olmadı mı soru sormalıydınız.

“Bak bilader” dedim yüzümü onunkine yaklaştırarak. “Oğlan kıymetli, anladık. Aklına kalkıp İstanbul’da aramak gelmedi mi? Ben olsam öyle yapardım. Memleketteki babaların, amcaların çoğu da öyle yapardı. Sen yemeden içmeden kesiliyorsun burda, sonra uzaktan kumanda bana telefon ediyorsun oğlanı bulmak için. İşin doğrusu merak ettim.”

Ayağa kalkıp, sigarasını masasındaki kristal kül tablasında söndürdü. Bana döndü.

“Haklısın gardaş” dedi. “Kalk yemeğe gidelim. Orda anlatırım.”

Tren istasyonunun yanındaki kebapçıda forsu yüksekti Yusuf Sarı‘nın. Fotoğraftaki Mercedes’e sessizce binmiş, yolu hiç konuşmadan almıştık. Otomobili ben geldiğimde sandalyede çay içen ceketli sürüyordu. Adı Hasan’dı. Hasan da yol boyu hiç konuşmadı. Ben etrafıma baktım. Tarsus ben görmeyeli çok değişmişti.

Yolların kenarında hatırladığım palmiyelerin, ıhlamur ağaçlarının çoğunu kesmişlerdi.

Bahçede, sarmaşıklar altında bir masaya oturduk. Nerden geldiğini anlamadığım küçük bir esinti sıcağın etkisini azaltıyordu sanki. Hasan girişe yakın bir masaya oturmuştu. Yusuf Sarı düşünceli gibi görünüyordu. Onun önünde rakı, benim önümde şalgam suyu vardı.

“Bunun babası” diye lafa başladı birden. “Hafif kafadan çatlaktı. Ne bok yiyeceği belli olmayan adamlardandı. En kötüsü, aklına estikçe çekip

giderdi. İstanbul, İzmir, Diyarbakır, Bursa. Kiminde tanıdıklar haber verirdi, gidip alırdım, kiminde polis. Parası biter, sağda solda sürünür, gelmezdi. Çok topladım rehin kaldığı, dayak yediği otellerden… “

Bir başladı mı kendiliğinden devam eden insanların sözünü kesmeyecek kadar çok adam dinlemiştim. Göz göze bile gelmeye çalışmadım. Bir yudum daha rakı aldı.

“Bir seferinde Kayseri’de buldum bunu. Altına çektiğim arabayı satmış, parayı kerhanede, meyhanede yemiş. Kalenin içindeki kenefin yanında, karpuz kabuklarının arasında yatarken buldum. Dayanamadım. Eşşek sudan gelinceye kadar dövdüm. Esnaf zor aldı elimden. Döndüğümüzde manyaklığına bir de konuşmamak eklendi. Bir süre arıza çıkarmadı başka. Dayak işe yaradı, dedim. Bir gün…”

Adanalarımız ve koca bir tabak ezme geldi. Yusuf Sarı fırsattan yararlandı. Gözlerimin içine baktı konuşmaya başladığından beri ilk kez.

“Allanma kitabına yemin et aramızda kalacak anlattıklarım.”

Suratıma ciddi bir ifade verip başımı salladım. Yetindi.

“İbo dört yaşında falandı. Bu karışma… arkadan sulanmış bir gece. Belki de başka şeyler yapmış. Yayladaydık. Alt katta bir gümbürtü koptu. Koştum.

Manzarayı anlatmaya hicap ederim. İkisi de çıplak. Allah’tan duyan yok. Koştum tabancamı aldım. Ağzına dayadım. ‘Vururum lan Allahıma’ dedim. ‘Siktir git evimden barkımdan, katil edeceksin beni.’ Tırstı bu.

Sesi soluğu kesildi. Sızdı köşeye. Gittim yattım. Ama zangır zangır titriyorum.”

Tarsus’un öğle sıcağında, alnında beliren terlerle, geçmişin intikamını rakı, kebap ve ezmeden ala ala anlatıyordu. Bir daha bakmamıştı gözlerimin içine. Bakmasa da olurdu.

“Sabah karısının feryatlarıyla uyandım. Bu kendisini tavanın tahtasına asmış, sallanıyor salıncakta gibi. Gitti gider. Muhtar, jandarma… Bereket manyaklığını herkes bilir. Tutanak, mutanak, iş büyümeden kapandı. O günden beri yayla evine hiç gitmedim. Karısı da şehre hiç inmedi.”

Başladığından beri ilk kez lafa karıştım.

“Sen baktın İbo’ya?”

“İlkokula başlayınca aldım yanıma. Akıllı çocuktu. Anasından hayır yoktu zati. O da yarım akıllı olup çıktı o günden sonra. Oğlan iyi okudu. Boğaziçi’ni kazandı. Ben de zaten evli değilim. Oğlum olsa anca böyle bakardım.”

Konuşmayı bırakıp sigaraya sarıldı. Kilosundan beklenmeyecek bir duygusallığa bürünmüştü.

“Bu sefer İbo’dan ses çıkmayınca aklıma ilk babası geldi. Daha önce hiç olmamıştı ama bilinmez ki… Ulan oğlan babasına mı çekti, dedim kendi kendime. Çıksın gelsin diye bekledim. Gelmedi. Sonra endişelendim. Endişelendikçe kendimden korktum… “

“Kendinden mi korktun?”

“Kendimden korktum. Kendimi tutamam, bir tokat mokat çakarım oğlana diye korktum. Çakarım da iş tümüyle zıvanadan çıkar diye… Bulan ben olmayayım istedim… “

“Anladım” dedim. Anlamamıştım ama anladım dedim. Bazen her şeyi tam olarak anlayana kadar anlamış görünmek iyidir.

Yusuf Sarı konuyu değiştirmenin zamanının geldiğine karar verdi.

“Şimdi, Remzi gardaş, sen bu işi hilaliahmer aşkına yapmadığına göre borcumuz ne olacak sana?”

Asgarî ücretli biri için küçük bir servet sayılacak bir miktar söyledim. Önüne baktı, sesini çıkarmadı, yalnızca çatalıyla kalan ezmenin üzerine tarla sürer gibi izler çıkarıyordu. Acayip miktarlarda masraf olursa, sağa sola bir şeyler vermem gerekirse onu da ayrıca isteyeceğimi ekledim. Yine sesini çıkarmadı. Esaslı bir avans vermesi gerektiğini belirterek bitirdim.

“Tamam gardaş” dedi. “Hadi şu kebabını bitir de dükkâna dönelim.”

Oynaştığı ezme tarlasından bir daha almadan kebabımı bitirdim.

Sarıoğulları Ticaret Kat 2’ye geldiğimizde “Yusuf Sarı‘ya bağlıyorum, fem”i küçük fındık lahmacunlardan oluşan öğle yemeğini yerken bulduk.

Arkamızdan yürüyen Hasan, içeri girer girmez masanın yanındaki sandalyede yerini aldı.

Yusuf Sarı kıza iki kahve söyledi, içeri geçtik.

Masanın çekmecesinden çıkardığı bir çeki doldurup imzaladı, bana uzattı. Söylediğim miktarın tamamını birden yazmıştı. Tarih yarının tarihiydi. Sesimi çıkarmadım artık.

“Bak Remzi gardaş” dedi. Suratı ciddiydi. “Başım ağrırsa doktora giderim, dişim ağrırsa dişçiye. Ameliyat gerekiyorsa yatarım bıçağın altına, parasını helal ederim. Bu işin doktoru sensin. Paranı verdim, bul onu. Başına boktan bir şey gelmeden onu bul.”

Çeki cüzdanımın içine koydum. Ödediğine karşı ona bir şey vermem gerekiyordu.

“Bulduğumda ne söyleyeyim istersin ona?” dedim.

Önce sesini çıkarmadı. Yorumlamakta güçlük çektiğim bir gülümseme vardı yüzünde. Sonra parmağım masasının kenarına boydan boya sürterek ağır ağır konuştu. Hafif bir rakı duyarlığı vardı sesinde.

“Eve dönerse, babasıyla ilgili o çok merak ettiği şeyi anlatacağım kendisine, öyle söyle” dedi.

“Bunu ben de merak ettim” dedim.

“Çok merak etme Remzi gardaş, çok merak etme” dedi.

Kız kahvelerle içeri girince uygun bir cevap verme zahmetinden kurtuldum. Yusuf Sarı yazı takımının yanındaki bir kutudan iki kartvizit çıkarıp bana verdi.

“Bu İstanbul’daki ortağım Orhan Yılmaz’ın adresi falan. Esas işi başkadır. Ben onu arar söylerim, bir şey gerektiğinde ondan alırsın. Yardım gerekirse onu ara. Benim için her şeyi yapar. Ama aramızda kalması gerekenleri de öğrenmezse iyi olur… Bu da benim kartvizitim.”

Orhan Yılmaz’ın kartında kabartmalı harflerle “Yılmaz Productions” yazıyordu. Altında açıklaması:

“Ses Stüdyosu. Kaset Yapımı.” Adres Sıraselviler’deydi. Her iki kartviziti de ayrıntılarıyla ezberledim.

Sonra aniden masanın altından bir paket çıkardı. Yan yana iki karton sigara büyüklüğünde bir paket. San, kalın ambalaj kâğıdı, sicimle iyi bağlanmıştı.

Salam gibi.

“Bunu” dedi, “bir zahmet İstanbul’da Orhan’a ver. İbo’yla gönderecektim, sana kısmet… “

“Tamam” dedim. Anlaşılan gitme zamanı gelmişti. “Telefonum sende var.”

“Cep telefonun yok mu?” dedi.

“Bizim işte insanın iki elinin de serbest olmasında yarar var” dedim, iyi bir açıklama değildi bu kuşkusuz. Herkesin, her istediğinde bana ulaşması hoşuma gitmiyordu. O yüzden reklamcı arkadaşımın yaptırdığı kartvizitte araç telefonunun numarası da yoktu. Numarayı kartın arkasına ekleyip verdim.

“İbo aklı başına gelip ortaya çıkarsa haber ver” dedim. “Boşuna debelenmeyeyim. Ben seni sık sık ararım.”

“Haber bekleyeceğim” dedi. “Hadi, hayra karşı… Bul onu…”

Gelişimdekinden daha sıkı bir öpüşle ayrıldık. Taksiye binmeden önce yürüyerek sokaklarda dolaştım biraz. Maçlardan sonra koşarak şalgam suyu içtiğimiz aynı köşebaşı tezgâhtan bir şalgam suyu daha içtim. Sonra ömrümün dört yılını geçirdiğim okulun önüne geldim. Kocaman demir parmaklıkları geçip içeri girmeyi içim istemedi. Yalnızca havayı kokladım. Turunç kokusu yerine kapının yanındaki kocaman çöp konteynerinden bayat çöp kokusu geldi burnuma. Not aldığım kâğıdı ve kartvizitleri yırtıp konteynerin içine attım.

Mersin Caddesi’ne geri dönüp, ara sokaktaki bir baklavacıdan kocaman bir kutu baklava aldım. Yusuf Sarı‘nın paketini de poşete koyup taksiye atladım,

Adana. Bu kez akşamın ilk uçağında yer vardı. Uçağa burnumda çöp kokusuyla bindim.

Sanırım Yusuf Sarı‘nın İbrahim’e babasıyla ilgili anlatacağı o merak ettiği şeyi ben de biliyordum.

Bölüm 1.3

Havaalanından eve kadar taksinin içinde uyumamak için kendimi zor tuttum. Buzdolabındaki sucuğu yarım ekmek eşliğinde çiğ çiğ yedikten sonra telefonun zilinin sesini kıstım, arayacakları telesekretere emanet edip yatağa girdim.

Uyumadan önce son düşüncem, belki İbrahim Sarı‘nın babasının yayla evinde tavandan sallanışını rüyamda görürüm olmuştu, ama ne onu gördüm ne içinde 178 yolcuyla “hafifçe sert” inerek kırdığım DC 100’ü. Uyandığımda saat onu biraz geçiyordu.

Kahvemi içerken İbo’nun evinin numarasını çevirdim telefonda. Yanıt beklemesem de uzun uzun çaldırdım. Kimse açmadı. Ardından Orhan Yılmaz’ın numarasını çevirdim, yine açan olmadı. İyi niyetli olmayan biri, Yılmaz Productions’ın çalışma saatleri konusundaki politikasını eleştirebilirdi.

Bir kahve daha içtim. Bakkalın çırağı gazetemi yine getirmemişti. Bakkalı telefonla azarlamayı sonraya bırakıp, üzerimdeki blucin ve gömleğin izin verdiği kadarıyla on iki dakika aikido ısınma hareketleri yaptım. İki yıldır, Bizimtepe’de keyifli bir dojo’da haftanın üç günü aikido çalışıyordum. Hava Harp Okulu’nda öğrenir gibi yaptığım karatenin sokak çocuklarının eline geçmesinden sonra, benim yaşlarımda, sporu halı sahalarda aramayan biri için mükemmeldi. Biraz felsefe, biraz ter atma, biraz sosyalleşme ve silah kullanmasına yasa gereği izin verilmeyen, verilse de kullanmayacak bir özel detektif için gerekli bir iki hareket. Yusuf Sarı‘yı bile etkileyen Hürriyetteki küçük, çerçeveli ilanı da birlikte aikido çalışırken tanıştığım reklamcı arkadaşım hazırlamıştı.

Isınma bitince gazetelerin hayat tarzı yazarlarının deyimiyle “güne hazırdım”. Bakalım İbrahim Sarı, tarafımdan bulunmaya hazır mıydı?

Üstümde, duşa girerek atmaya kıyamadığım incecik, insanı rahatsız etmeyen bir ter tabakası, kendimi dışarı attım. Hava, Adana'daki kadar değil ama kalbinden kuşkulanan bir emekli öğretmeni evden çıkartmayacak kadar sıcaktı. Otomobilimin kapısını açtığımda, biriken ısı çıksın diye bekledim.

Boğaziçi Üniversitesi evime yakındı. Karargâh nizamiyesi gibi kapıya dayandığımda daha tam olarak uyanmamış, öğle yemeğine kadar uyanacağı da şüpheli görevli, geçerlilik süresi yıllarca önce bitmiş THY mensubu kartıma yarım yamalak baktıktan sonra, eliyle resmî bir selam vererek, engeli kaldıran düğmeye bastı oturduğu yerden, beni içeri saldı.

İşaretleri takip ederek eskiden manzarası muhteşem bir yeşil alan olduğunu zannettiğim koca otoparka ulaştım. Üstü açık bir BMW ile siyah bir 4x4'ün arasına park ettikten sonra yokuş aşağı yürüdüm. Binaların ortasındaki futbol sahası büyüklüğündeki meydanda çimler, bedenlerinin açabildikleri kadarını güneşe vermiş kızlar ve oğlanlarla doluydu. Salak bir öğrenci velisi adımlarıyla kalabalığın daha yoğun olduğu kısma doğru yürüdüm. Pencerelerden gelen, parkeye vurulan top seslerinden spor salonu olduğunu anladığım bir binanın alt katma inen merdivenlerden aralıksız inip çıkan çocukların peşine takılıp ben de indim. Geniş bir koridordan sağa dönünce kalabalık bir kantine geldiğimi gördüm.

Girişte dikildim. Yaş ortalaması yirmiyi aşmayan bir kalabalığın, yaşlarına uygun giysilerle, kola, çay, kahve ve sigara takviyesiyle bol gürültüsü içinde, hemen dikkati çekti gelişim. Blucinim, kısa kollu gömleğim, tekne ayakkabılarım onlardan biri sayılmama yetmedi doğallıkla. Bir iki oğlan kız birbirine bakıştı. Sesler kısılır gibi oldu. Sonunda en kalabalık grubun içinden, inisiyatif sahibi olduğu anlaşılan bıyıklı bir oğlan nezaketle karışık "yanlış yerdesin koçum" tavırlarıyla yanıma geldi.

"Birini mi aradınız?"

"Evet" dedim gururlu bir öğrenci velisi tavrıyla. "İbrahim Sarı."

"Hangi bölümde?"

"Sosyoloji. Üçüncü sınıf."

Düşünür gibi alnını kırıştırdı. Kantinde oturan kalabalığın içinde Sosyoloji'den birini arar gibi bakışlarını gezdirdi.

"Babası mısınız?" Polis misiniz dese de aynı ses tonunu kullanırdı eminim.

"Hayır" dedim. "Adana'dan akrabasıyım. Amcası bir uğra dediydi…"

"Hangi yurtta kalıyor?"

"Yatılı değil" dedim. "Hisar'da evi var. Sabah aradım, bulamadım."

Dudaklarını, ben tanımıyorum, kantinde sosyolojiden kimse yok, durum umutsuz, beni de o kadar ilgilendirmiyor tavırlarıyla büzüştürdü. Kantine girmeden önce geçtiğim koridorun duvarlarındaki kulüp duyuru panolarının arasındaki Fotoğraf Kulübü panosunu hatırlayıp salladım:

"Fotoğraf Kulübü'ndeymiş diye duymuştum. Belki ordan tanıyan arkadaşları vardır."

Hah, şimdi işimiz kolay tavırlarıyla yeniden ilgisini bende topladı.

Kantinin köşesinde oturup bilemediğim bir mevzuu hararetle tartışan grubun içinde birine seslendi.

"İsmail, baksana!"

Adı İsmail olan uzun saçlı çocuk, dönüp bana baktı. Önündeki tabloit dergiyi masanın üstündeki kitapların arasına sokuşturup, yerinden kalktı ve bize doğru yürüdü.

"Evet?"

Bıyıklı oğlan:

"Bu bey" dedi, polis olmadığıma karar vermişti anlaşılan, "İbrahim Sarı diye birini arıyor. Sizin kulüpteymiş."

"Evet" dedi uzun saçlı İsmail. "Epeydir ortada yok. Babası mısınız?"

"Hayır" dedim. "Adana'dan geldim. Amcası biraz para göndermişti."

"Açıkçası ben de merak ediyorum. Final dönemindeyiz, ortaya çıkmazsa atarlar valla."

“Yapma yav” dedim. “Nerde olabilir bu çocuk?” Biraz telaşlanmam gerekiyordu doğallıkla.

Beni ilk karşılayan bıyıklı oğlan, sınıfından birini bulursam daha iyi olacağını tavsiye edip masasına döndü. Bana olan ilgisi bütünüyle kaybolmuştu.

“Aslında ben de arıyorum İbo’yu” dedi İsmail. “Karanlık odanın anahtarı ondaydı. Şu ara sınavlara ineklemekten başka bir şey yaptığımız yok, ama giremiyoruz içeri epeydir.”

Sonra aklıma şahane bir çözüm gelmiş gibi ekledi.

“Bir kantin daha var ilerde. Ordan sorsanız. Sanırım daha çok oraya takılıyor.”

Öteki kantinin tarifini alıp, teşekkür ettim. Koridordan geçip merdivenlerden yukarı çıktım. Çimli alanda güneşlenme faaliyeti devam ediyordu. Boğaz manzarasına doğru, geçen yüzyıldan kalma iki binanın arasından geçip, tarif edilen öteki kantine doğru yürüdüm.

Bu kantine ulaşmak içinse merdivenlerden inmek yerine, çıkıyordunuz. Girdiğimde, ilk kantine göre burayı biraz daha “liberal” havalı buldum. Kızlar daha özgür kılıklı, oğlanlar daha umursamazdı. Beni inceleyip kim olduğuma karar vermeye çalışan kimse olmadı.

“Sosyoloji’den kimse var mı?” diye sordum elinde boş fincanlarla oradan oraya seyirten garson çocuğa.

Garsonun benim polis olup olmadığıma karar vermek gibi bir derdi yoktu. Etrafına baktı. Uzayıp giden salonun en dibinde oturan iki kızı burnuyla işaret etti .

O tarafa doğru yürüdüm. Üç adım kadar kaldığında, hedefimin kendileri olduğunu anlayan kızlardan biri, uzattığı bacağını önündeki sandalyeden çekti, mini eteğini babasına yakalanmış gibi çekiştirip, beyaz bacaklarını olabildiğince örttü. Üstünde incecik askıları olan bir bluz vardı. Tepeden biraz gayret etsem bacaklarıyla aynı beyazlıktaki göğüslerini görebilirdim. Ama edebimi bildim.

“Affedersiniz” dedim. “Sosyolojideymişsiniz galiba. Sizin bölümden İbrahim Sarı‘yı arıyorum. Üçüncü sınıfta.”

İdareden geliyorum. Sosyolojiye giriş dersi sınavında kopya çektiğiniz anlaşıldı demişim gibi kızardı yüzü.

“Babası mısınız?”

Boğaziçili çocuklarda derin bir baba kompleksi bulunduğu teşhisine varacak kadar çok karşılaşmıştım bu soruyla. Artık ezberlediğim cevabımı verdim.

“Valla ben de arıyorum” dedi biraz normale dönen yüz rengiyle. “Bu sabah ilk finalimiz vardı, görünmedi. Evine baktınız mı?”

“Telefon ettim” dedim. “Başka kime sorabilirim?”

“İsmet bilir belki” dedi öteki kız.

“İsmet kim?” dedim adını hiç duymamış gibi.

“Ev arkadaşı” dedi beyaz bacaklı. “Sabah sınavda beraberdik. Biz önce çıktık. Birazdan gelir.”

“Teşekkür ederim” dedim. “İsmet’i bekleyeyim. Ama siz İbrahim’i görürseniz söyleyin, Adana’yı, amcasını arasın, merak ediyor adamcağız. Hem bende parası var. Buluşalım vereyim.”

“Söylerim” dedi beyaz bacaklı kız. Tırnaklarım yemeye başlamıştı şimdi. İki masa ötede oturan kara, kısa saçlı incecik dudaklı kız tuhaf bir duruma şahit olmuş da, kimseyi utandırmak istemezmiş gibi gözkapaklarının altından izliyordu bizi. Üstelik ben onu bir yerden tanıyordum.

Tezgâha gidip bir kahve aldım. Plastik bardakta, berbat bir kahve. Kızlarla işim bitmiş gibi epey uzaklarında bir masaya oturdum. Masada terk edilmiş dünkü Kale Arkası‘nı okumaya başladım.

Kantine girenler, çıkanlar oldu, gürültü azaldı, çoğaldı. Kahvem, bu hızla içersem hiç bitmeyecekti. Şortlu, beyaz tişörtlü, sakallı bir oğlan, kapıdan Travolta’nın gençlik günlerindeki havasıyla girdi, demin konuştuğum kızların masasına doğru yürüdü. Masaya yaklaştığında sıçrayıp ayaklarını havada birbirine çarptırdı. Yere indiğinde beyaz bacaklı kızla “çak bir

beşlik” hareketi yaptılar. Beyaz bacaklı kız başıyla beni gösterip bir şeyler söyledi. Oğlan bana baktı. Kalktı, bana doğru yürüdü.

“Beni sormuşsunuz” dedi soğuk soğuk.

“Aslında İbrahim’i arıyorum” dedim.

“Hıyar finale de gelmedi. Bilmiyorum nerde.”

İbrahim’le uzaktan yakından bir ilişkisi yokmuş gibi konuşuyordu.

“Birlikte kalmıyor musunuz?”

“Arkadaşların birinin evinde inekliyoruz” dedi. “İbo’yu çoktandır gördüğüm yok. “

“Otursana” dedim. “Biraz konuşalım.”

“Ne konuşacakmışız?” dedi. Ama oturdu.

“Dinle” dedim. “İbo ortada yok. Amcası merakta. Kimse bilmiyor. Sen onun ev arkadaşısın. Bana yardım etmelisin. Nerde olabilir?”

“Bakın” dedi. “Amcası telefon ettiğinde ona da söyledim. Haberim yok. Zaten evden de çıkacağım herhalde.”

“Aranız bozuk mu?” dedim.

Cevap vermeden önce biraz düşündü.

“İbo’yla zaten çok yakın değildik” dedi. “Geçen yıl kiraya ortak ev tuttuk. Son zamanlarda yalnız otursa daha mutlu olacağını hissettirdi bana. Hem de biraz kabaca. Çok değişti.”

“Ne değiştirdi onu sence?” diye sordum.

“Para” dedi İsmet. “Amcası… birden çok para göndermeye başladı.”

Sarkazm denen şeyi sesine yansıtmayı çok iyi biliyordu bu İsmet. “Amcası” sözcüğündeki özel vurgu mükemmeldi.

“Anladım” dedim. “Yine de görürsen haber ver, Tarsus’u arasın.”

“Söylerim” dedi.

“Sınav nasıl geçti?” dedim.

“İdare eder” dedi.

Liberal kantinden çıktım. Çim alanın yanından yürüyerek ilk girdiğim kantinin merdivenlerinden aşağı indim. Koridorda fotoğraf kulübünün panosunun önünde durdum. Panoda iki ay önceki bir serginin afişinden başka bir şey yoktu. Kantinin oturulan bölümüne girdim. Demin konuştuğum çocuklar gitmişti. Tek başına oturan bir kızdan önündeki tükenmezini istedim, panonun önüne döndüm. İki ay önceki serginin afişinin arkasına kocaman harflerle: İbrahim Sarı! Beni Ara! diye yazdım. Altına ev ve araç telefonunu ekledim. Afişi taşıyan iğneyi kullanarak, bu kez benim mesajım bulunan kısmı görünecek şekilde tutturdum.

Tükenmezi iade etmek için dönmüştüm ki arkamdan gelen sesle durdum.

“Aslında oraya bir duyuru asmak için benden izin almanız gerekir… ” diyordu kendinden emin, dostça tonlar taşıyan, gençliğini yeni yitirmeye başlayan bir ses.

Döndüm.

Kısa kollu gömleğine kravat takmış, kumaş pantolonunun altına süet bir ayakkabı giymiş, gözlüklü, sabah özenle tıraş olmuş, bana göre genç ama ortalıktaki çocukların dayısı olacak yaşlarda bir adam duruyordu karşımda. Kantinin, koridorun, panoların, dışarıdaki çim alanın, neredeyse bütün Boğaziçi’nin sahibi gibi duruyordu. Kendine güvenli ve gülümseyerek bakıyordu bana.

“Kuralları çiğnedim mi?” dedim ben de dostluğuna uyarak.

“Çok da önemli değil” dedi. “Ben Öğrenci Faaliyetleri Dekanı Kurtar Toprak. İbrahim’i arıyormuşsunuz, çocuklar söyledi.”

Anlaşılan Boğaziçi kantinlerinin istihbaratı hızlıydı.

“Tanıyor musunuz?” dedim. “Demin bir iki arkadaşına sordum, gören yok epeydir.”

“Tanıyorum tabiî” dedi. “Öğrenince ben de merak ettim. Finalleri olmalı bu ara. Akrabası olduğunuzu söyledi çocuklar…”

“Sizin çocuklar meraklı” dedim.

“Özellikle bu kantindekiler kendilerinden yaşlı her yabancıdan kuşkulanır” dedi Kurtar Toprak. “Siyaset yapıyor olduklarını düşünürler de. Üstelik siz de Adanalı değilsiniz bana kalırsa… “

“Değilim” dedim. Biraz hareket katabilirdim işe. “Akrabası da değilim.”

“Gelin odamda konuşalım” diyerek koluma girip beni dostça sürükledi Kurtar Toprak.

Bölüm 1.4

Aynı binanın içinde bir kat yukarı çıktık. Yan yana odaların olduğu bu koridorda kulüp panolarının yerine, bilgisayar çıktılarının yapıştırıldığı resmî duyuru panoları vardı. Kurtar Toprak, dosyalarla tıka basa dolu bir masada MAD okuyan bir kadının yanından geçip odası olduğu anlaşılan kapısı açık küçük odaya yönelirken mizaha düşkün sekretere seslendi:

“Esin, bize iki neskafe, lütfen.”

Esin, kahveyi her zaman kendin alırsın, şimdi misafirine hava atmana gerek yok tavırlarıyla MAD’i kapadı.

Oda gerçekten küçüktü. Aslında çok daha büyük olan bir odayı, sonradan kontrplak benzeri bir malzemeyle birkaç parçaya bölüp küçük küçük odalar elde etmişlerdi, onlardan biriydi. Üstelik elde edilen alanı ağzına kadar dolduran dosya ve kitaplarla dolu beş dolap, rektörün eski misafir koltuklarına benzeyen iki koltuk ve yarısını bilgisayar ile yazıcının kapladığı bir masa vardı odada. Sonuçta oda olduğundan da küçük görünüyordu.

Yusuf Sarı‘nın aksine, kendi koltuğuna oturdu, masanın üstündeki Marlboro Light’tan bir tane ikram etti bana.

“Dışarda, çocukların yanında içmemeye özen gösteriyorum” dedi, sanki ben sormuşum gibi.

Sesimi çıkarmadım. Adanalı ya da Tarsuslu ve de İbo’nun amcası olmadığımı nasıl sindireceğini görmek istedim.

Çocuklardan daha açık sözlüydü.

“Polis değilsiniz, değil mi?” dedi.

“Hayır” dedim.

“O zaman?”

“Eskiden pilottum” dedim. Eski ya da yeni pilot olmak, sıkıcı bir konuşmayı daha yumuşak götürmeye yarayan tuhaf bir özellikti, deneyle sabitti bu.

“Ve şimdi?” dedi. Yukarıdaki kural her zaman çalışmazdı.

“Bana bazı araştırma işleri verecek birileri çıkıyor her zaman” dedim.

“Hiç özel detektif tanımamıştım” dedi.

“Sayımız öyle çok değil” dedim.

“İbrahim’i görev gereği arıyorsunuz o zaman” dedi.

“Amcası Yusuf Sarı, bir haftadır haber alamayınca endişelenmiş. Dün Tarsus’ta yanındaydım. Boğaziçili bir çocuğu aramaya başlamak için en iyi yer Boğaziçi’dir diye düşündüm” dedim.

“Önce yönetime başvurabilirdiniz” dedi.

“Kurtar Bey” dedim. “Aslında İbo’nun ortadan kayboluşunun öyle çok ciddi bir nedene dayandığını düşünmüyorum. Belki bir gençlik kaprisi, ne bileyim, çocukça bir heyecan arayışı. İşi resmiyete dökmek istemedim.

“Bakın bu tutumunuzu beğendim” dedi. “Adınız neydi?”

Söyledim.

“Remzi Bey” dedi. “Ben de ufak tefek anlaşmazlıkları, hadi kabahatleri diyelim, resmiyete dökmeden halletmeyi severim. Bu çocuklar genç… En hafif deyimle kanları kaynıyor.”

“Evet” dedim. “İbrahim’i bulmam için bana nasıl yardım edebilirsiniz?”

“Bana biraz zaman verin” dedi. “Çocuklara sorabilirim. Resmî bir soruşturma yapıyor gibi olmadan. Çocukları daha da meraklandıracak bir insan avına dönüştürmeden. Bazı çocuklar… her toplulukta vardır bu… diğerlerinden daha çok şey bilirler. Sonra Kayıt İşleri’ne bir sormak lazım, sömestr izni filan için başvurmuş mu diye.”

“Dersleri iyiymiş anladığım kadarıyla” dedim. “Ama bu sabahki finale girmemiş.”

“Hiç belli olmaz” dedi Kurtar Toprak. “Akıllarına eser, sınavlara girmekten daha eğlenceli şeyler bulduklarına inanabilirler. Finallere yakın artar bu eğilim.”

Aklına daha eğlenceli bir şey gelmiş gibi sordu:

“Sevgilisi var mıymış okulda?”

“Amcası olmadığını söylüyor” dedim.

“Adana’daki amca ne bilir” dedi. “Burda saat başı değişir bu durumlar.”

Bu Kurtar Toprak’ı sevmeye başlamıştım.

“Çok teşekkür ederim” dedim. Bir kartımı çıkardım, arkasına araç telefonumun numarasını da yazdım. “Bir şey bulursanız lütfen hemen arayın.”

“Elbette” dedi. “Siz de bir daha okula yolunuz düşerse önce bana gelin.”

“Bunu unutmam” dedim. Kurtar Toprak küçük egemenlik alanının sınırlarını korumaya meraklıydı. Haklıydı belki de.

Ayağa kalkıp elini sıktım. Kapıdan çıktığımda mizah seven sekreter Esin bu kez telefondaydı.

“Ayy!” dedi yapmacık bir ifadeyle. “Kahveyi unuttum.”

Kurtar Toprak’ı daha zor durumda bırakmamak için hızla uzaklaştım ordan.

Kantine inen merdivenlerin başındaki demirlere yaslanarak durdum. Çimlerde güneşlenen ahalinin sayısı biraz azalmıştı. Güneş iyice yükseldi, saat yarımı geçiyor, yemek vakti geldi, bir sınav daha başladı dedim kendi kendime. Acaba şu anahtarını İbrahim Sarı‘nın getirmediği karanlık oda nerde diye düşündüm. Sonra kilitli bir kapının önünde dikilmek anlamsız geldi. Anahtarı sizde olmayan kilitli bir kapıyı ya açardınız ya da önünde ağlamazdınız.

Önce Hisar’daki eve bir uğrayayım, sonra sıra hastaneleri dolaşmakta diye karar verdim. Polisle başı bir biçimde derde girse, çoktan okula ya da amcasına haber ulaşırdı. Çimle kaplanmış alanı arkamda bırakıp, otoparka doğru çıkan yokuşa yürüdüm.

Daha yokuşu yarılamamıştım ki, arkamdan heyecanlı bir kız sesi geldi.

“Affedersiniz… Affedersiniz… Bir dakika… “

Döndüm. Askılı, çiçekli uzun bir elbisenin içinde çok güzel bir kız bana doğru sekiyordu yokuşta. Çok antrenmanlı değildi anlaşılan, soluk soluğaydı. Kısacık kesilmiş, kapkara saçları vardı. Dudakları sanki ameliyatla özellikle yapılmış gibi incecikti. Yanıma geldiğinde elindeki dosyayı kendini korumak ister gibi göğsüne yasladı. Birden hatırladım kızı.

“İbo’yu arayan adam sizdiniz, değil mi?” dedi. “Kantinde Meltemle konuşurken duydum sizi… “

Tamam, Meltem şu ikinci gittiğim kantindeki beyaz bacaklının adı olmalıydı. Karşımdaki de iki masa öteden gözkapaklarının altından bizi dikizleyen kız.

“Evet” dedim. Ben bu kızı nerden tanıyordum?

“İbo…” diye başladı lafa, sonra sustu. Önüne baktı. Sanki bizi izleyen biri var mı diye kontrol ediyormuş gibi arkasına döndü baktı. Tekrar önüne baktı. Bu kızı nerden tanıyordum ben?

“Evet…” dedim. Bekledim. Bazen beklemek iyidir.

“Niye arıyorsunuz İbo’yu?” dedi. “Gerçekten?”

“Amcası adına arıyorum” dedim. “Çok meraklandı ses çıkmayınca.”

“Çok kızgın mı ona?”

“Daha çok merak ediyor. Kızdığını sanmıyorum.”

“Yokuşun ortasında duruyorduk. Yavaş yavaş yolun kenarındaki taş duvara doğru geriledim. Beni izledi. Üstümüzde sarmaşıklar vardı.

“Ben aslında…” dedi, durakladı. Kararsız gibiydi.

“Arkadaşı mısın?” dedim.

Başka bir soruyla cevap verdi.

“İbo’yu bulunca ne yapacaksınız?”

“Amcasını aramasını söyleyeceğim yalnızca” dedim. Biraz işe yarar belki diye ekledim. “Bir miktar para verdi bana, onu da vereceğim.”

“Ben onun nerede olduğunu biliyorum” dedi.

“Güzel” dedim. “Nerde?”

Yolun kenarında lolitasını kafaya almaya çalışan, yaşı ileri bir zampara gibi görünüyordum herhalde.

“Yerini benim söylediğimi söylemeyeceksiniz kimseye ama.”

“Söz” dedim. “Hem bana ne?”

“Ataköy’de bir evde” dedi. “Okuldan başka bir arkadaşla kapandı.”

“Ders mi çalışıyorlar?”

Kız gülmeye başladı birden. Önce ben de güldüm onunla. Ama normal bir gülüş değildi kızınki. Giderek tuhaf bir krize dönüştü. Bana yan dönmüş, dosyasını yüzüne kapayarak gergin kahkahalarla gülüyordu. Bizi izleyen var mı diye etrafıma bakındım. Allah’tan yoktu. Şimdi kızın sesi daha azalmış, omuzlan titremeye başlamıştı. Önüne geçtim, baktım, ağlıyordu.

Koluna girdim. Hiç konuşmadan yokuştan yukarı, otoparka doğru sürükledim. Şimdi hıçkırıkları yavaşlamış, küçük burun çekmeleriyle ağlıyordu. Otoparkta kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturttum. Yerime geçip, bir sigara yaktım verdim.

Sigaradan bir nefes çekti. Camın önündeki kutudan bir kâğıt mendil alıp önce gözlerinin yaşını sildi, sonra burnunu.

“Özür dilerim” dedi. “Dağıldım birden.”

“Önemi yok” dedim.

Sigara dumanı otomobilin içini doldurunca camı açtım. Kız da kendi tarafındaki camı açıp, kolunu yaslayarak dışarı bakmaya başladı. Böyle durumlarda konuyu hafif değiştirmekte fayda vardır.

“Ben seni nerden tanıyorum?” dedim.

“Televizyonda görmüşsünüzdür” dedi. “Mankenim ben.”

Sonra hızla bana döndü.

“Adresini vereceğim size. Bulun onu” dedi.

Elindeki dosyanın içindeki bir kâğıdın köşesini kopardı. Dosyaya takılı tükenmezle bir şeyler yazdı hızlı hızlı. Kâğıdı ikiye katlayıp bana uzattı.

“Bulun onu” dedi. “Ona ihtiyacım var!”

Hızla dışarı çıktı, sertçe kapadı kapıyı ardından. Koşar gibi uzaklaştı. Yanma park ettiğim 4x4’ün kocaman gövdesi engellediği için otoparktan çıkışını göremedim. Sonra hatırladım. Kızın adı Sinem’di. Sinem Kocamercan. Mankendi. Ve ben Cessna’mı uçurmadığım zamanlarda bol bol televizyon izlerdim. Demek ki ince dudaklı kızlar gözdeydi bu ara.

Sinem Kocamercan’ı işin ücreti hakkında konuşmadığım bir müşterim saymak doğru olur muydu bilemiyordum.

Bölüm 1.5

Sinem’in katlayıp bana verdiği kâğıda baktım. Ataköy’de, sokağın, blokun, apartmanın, katın, dairenin numaralarla ifade edildiği bir adresti. Daha okurken ezberledim. Arkasında bir şey yazılı mı diye baktım, boştu. Küçük küçük parçalara ayırıp pencereden dışarı attım.

Happy End! Happy End!

İşim bitmişti. Daha doğrusu, neredeyse başlamadan, bitmişti. İbrahim Sarı, Ataköy’de bir evde, bir arkadaşıyla, manken Sinem Kocamercan’ı önce güldürecek, sonra ağlatacak bir şeyler yapıyordu. Evet, çoktandır ortalarda yoktu, tamam, karanlık odanın anahtarım vermeyi ihmal etmişti, doğru, ev arkadaşıyla arası bozuktu, korkunç, finale bile gelmemişti ama Ataköy’deydi. Bulmuştum yerini.

Kalkıp Ataköy’e gitmeli, İbrahim Sarı‘yı karşıma alıp, herhalde nefret edeceği anlayışlı bir yetişkin tavırlarıyla amcasını araması, onu üzdüğü için özür dilemesi için ikna etmeliydim. Sonra Tarsus’u aramalı, işin bittiğini, işin hemen bittiğini, çeke yazdığı miktar fazla geliyorsa birazını geri verebileceğimi söylemeliydim.

Elim kontak anahtarına gittiğinde araç telefonu çaldı.

Hani derler ya, telefon acı acı çaldı, öyle çaldı.

Kaldırdım. Bekledim karşıdaki konuşsun.

“Remzi Ünal hıyarı…” dedi karşımdaki ses.

Genç bir sesti. Temiz, İstanbullu bir erkek sesiydi. Cevap vermedim.

“Remzi Ünal hıyarı, orada mısın?” dedi İstanbullu temiz ses.

“Buradayım” dedim.

“Bir daha Boğaziçi’ne adım atma, kırarım o bacağını… “

“Kimsiniz?” dedim.

“Sana ne lan hıyar” dedi karşıdaki ses. Boğaziçi’nde konuştuğum bütün erkeklerin sesini hatırlamaya çalıştım. Sanıyorum onlardan biri değildi.

“Derdin ne kardeşim?” dedim.

“Seni bir daha Boğaziçi’nde görürsek ananı belleriz” dedi ses. “İbo’nun peşinde dolaşma.”

“Arkadaşı mısınız?” dedim.

“Sana ne lan moruk” dedi. “Bir daha görmeyeyim seni buralarda. Tamam mı?”

Cevap veremeden telefon kapandı.

Anlaşılan işim daha bitmemişti. Henüz bitmemişti.

Kendimden en az otuz yaş küçük birisinden böyle abuk sabuk, acemi tehditler aldığım için üzülecek, kızacak, incinecek yaşı çoktan geçtim. Önemli olan işin şuracıkta bitmediğini, bitemeyeceğini hissetmemdi. İtler beni Boğaziçi’nin bilumum kızlarım kapıp götüreceğim için değil, İbrahim Sarı‘yla ilgili ortada tatsız bir şeyler olduğu için aramışlardı. O tatsızlığın da İbo’nun ortadan kaybolmayı tercih etmesine neden olacak kadar önemli olduğunu anlamak içinse, bana bile gerek yoktu.

Motoru çalıştırdım. Kararımı değiştirmiştim. Önce İbo’nun Hisar’daki evine gidecektim. Bana “İbo’nun peşinde dolaşma” dedilerse, dolaşmalıydım. Paramı veren Yusuf Sarı, “İbo’nun peşinde dolaş” demişti. Hem de itlerden daha önce.

Garnizon kapısından çıkarken beni içeri salan görevliye ağır bir selam salladım. Bir daha gelmem gerekirse hatırlasın diye. Sağa, Hisar’a döndüm.

Yukarda, kocaman bir ceviz ağacının süslediği küçük meydana park ettim. Evin önünde park yeri arayıp dikkat çekmemeliydim. Otomobilden çıkmadan önce telefonla bir kez daha aradım evi. Kimse cevap vermedi. Niyeti bozmuştum.

Boğaz’a paralel giden sokakta evlerin numaralarına baka baka yürüdüm.

Evi bulduğumda kararsızlık göstermedim. Kendi evine giriyor gibi, hemen demir cümle kapısında açılmış delikten sarkan ucu düğümlü ipi çekip, içeri girdim. Şimdi küf kokan, karanlık bir merdiven iniyordu önümde aşağıya. Elimi duvarda sürterek merdiven otomatiğini buldum. Daracık merdivenlerden iki kat aşağı indim.

Merdivenin bittiği yerde bir tek kapı vardı. Kapının önünde eski bir ayakkabı duruyordu. Modası geçmiş, paslı bir kilidi vardı kapının. Lizbon’da eskici pazarından aldığım tel maymuncuğa bir dakika bile direnemedi, buyur etti beni içeri.

Girişteki büyükçe holü saymazsan, iki odadan oluşan bir evdi. Küf kokuyordu. Mutfaktan başladım. Uzunca bir süre uğranmamış bir öğrenci evinin mutfağı ne halde olur derseniz o haldeydi. Canlı olan tek şey hâlâ mırıltılarla çalışan buzdolabıydı.

Sağdaki oda daha büyüktü. Boğaz’a bakan pencerenin perdesi yoktu. Aşağı doğru meyilli giden araziden dolayı dışardan evin içini görmek imkânsızdı zaten. Buna güvenerek pencereyi açtım.

Pencerenin yanında, duvara yaslanmış yatağa oturarak odaya baktım. Duvardaki fotoğrafların dışında beş para etmezdi. Duvarda daha stiline karar verememiş bir fotoğrafçının çerçevelenmiş siyah beyaz fotoğrafları asılıydı. Yirmiden fazlaydı belki de. Manzaraları, güneşin doğuşunu, vapurları, hamalları geçtim. Yakın plan bir genç kadının göğsünü, bacaklarını, sırtını ve kalçalarım konu alan, yandan ışıklandırılmış sekiz fotoğrafa ise belki de gereğinden çok baktım.

Yatağın yanındaki masada birtakım İngilizce ders kitapları, dosyalar duruyordu. Elimle karıştırdım. İlgimi çeken bir şey bulamadım.

Portatif, fermuarlı elbise dolabı neredeyse boştu. Asılı iki grileşmiş beyaz gömlek, yerde buruşuk duran bir kumaş pantolon dışında.

Yatağı kaldırdım. İki yıl öncesinin Penthouse’unu zaten orada bulmasam şaşırırdım.

Karyolanın altına eğildim. Üstü toz ağlarıyla kaplı küçük bir bavul vardı. Çıkardım. Yere diz çöküp karıştırmaya başladım.

Çoğunlukla çamaşırdı. Beyaz donlar, renkli donlar, atletler, çoraplar, havlular. Ortalamayı bozan, en dipte, bavulun yırtık kumaşının içine acemice saklanmış ince bir zarftı.

Zarfta dört fotoğraf vardı. Bence 21 yaşın altındakilerin bakması sakıncalı dört fotoğraf. Başrollerde Sinem Kocamercan, tanımadığım bir kız ve ereksiyon halinde bir erkeklik organı. Polaroid fotoğraflardı bunlar ve açıdan anladığım kadarıyla çeken, erkeklik organının sahibiydi. Fotoğrafların birbirini izleyen kurgusunda, arada eksiklikler hissettiren atlamalar vardı. Final ıslaktı.

Kızların yüzlerinin en iyi göründüğü fotoğrafı bir süre inceledim. Deminki ince dudaklar, gereğinden çok açılmıştı. İnsanların yüzünün belirli heyecan anlarında nasıl bu kadar değişebildiğini düşündüm. Fotoğrafları zarfa geri koyup zarfı da gömleğimin cebine koydum. Bavulu kapayıp yerine ittim. Büyük ikramiye bulmuş birinin amortilere bakmama güdüsünü yenip, odayı ve yandaki daha sefil ikinci odayı dip bucak aradım. Amorti yoktu.

Pencereyi kapayıp evden sessizce çıktım. Ana kapıdan çıkarken kimse üst pencereden bağırmadı. Otomobilimin içine oturup bir sigara yaktım.

İşim bitmişti. İşim bitmiş miydi? Yusuf Sarı‘yı aramalıydım. Yusuf Sarı‘yı aramalı mıydım? Önce İbo’yu karşıma alıp şöyle güzel bir iki soru sormalıydım. Niye soracaktım? İbo’nun arkadaşlarıyla ilişkilerinden bana neydi? Yusuf Sarı beni İbo’yu bulmam için mi, yoksa İstanbul’daki arkadaşlarıyla arasını bulmam için mi tutmuştu. Yusuf Sarı‘yı aradım.

“Yusuf Bey’i bağlayamıyorum, yemekte fem”e, döndüğünde beni aramasını, iyi haberlerim olduğunu söyledim. Eve yöneldim. Markete uğradım, çırağının sabah getirmediği gazeteyi aldım, bir daha olursa aboneliği bırakmakla tehdit ettim. Nasıl olsa bir işe yaramayacaktı tehdit.

Gazeteyi okuyarak kahvemi içerken telefon çaldı. Yusuf Sarı:

“Hayırdır, gardaş” dedi sesimi duyar duymaz.

“Hayırdır” dedim. “Seninkinin yeri belli.”

“Konuştun mu? İyi mi?”

“Daha konuşmadım” dedim. “Bulunduğu yerin adresi bende. Birazdan çıkıp bakacağım. Önce haber vereyim dedim.”

“Allanma gurban, gardaş” dedi. “Telefonu yok mu oranın?”

“Varsa da bende yok daha” dedim. “Merak etme arattıracağım seni.”

“Gözünü seveyim” dedi Yusuf Sarı. “Paketi Orhan’a verdin mi?”

“Hayır” dedim. “Sabah aradım, kimse yoktu.”

“Aman Remzi Gardaş” dedi. “İstersen önce paketi ver, gelmiştir o Orhan pezevengi.”

“İbo?” dedim.

“Önce paketi ver, İbo’nun nasıl olsa yeri belli.”

“Peki” dedim. “Sonra ararım.”

“Gözünü seveyim, paketi vermeyi ihmal etme” dedi telefonu kapamadan önce.

Paketi gece geldiğimde bıraktığım kütüphane rafından alıp masanın üstüne koydum. Demek ki önemliydi. İbo’dan daha önemliydi Orhan Yılmaz’a ulaşması.

Peki, dedim. Patron sensin.

Yusuf Sarı‘nın verdiği karttan Yılmaz Productions’ı aradım. Çaldı, bekledim. Çaldı, bekledim. Çaldı, bekledim. Sonra açıldı.

Ama ses gelmedi karşıdan.

“Aloo…” dedim.

Yanıt gelmedi.

“Aloo…” dedim bir daha. “Ben Remzi Ünal. Orhan Yılmazla görüşmek istiyorum.”

Ses yoktu.

“Orhan Yılmaz yok mu orda?” dedim. “Onunla görüşmek istiyorum. Adım Remzi Ünal. “

Belki akşam Yusuf Sarı arayıp hakkımda referans vermiştir, diye düşünüyordum.

Yine ses gelmedi. Sonra kapandı telefon.

Belki telefonda, ne bileyim hatlarda falan bir arıza vardı. Yeniden aradım. Bu kez açılmadı. En az on kere çaldırdım. Açılmadı.

Kapadım, yeniden aradım. Açılmadı.

Paketi uçuş günlerimden kalma çantamın içine atıp fırladım evden.

Otomobilimi AKM'nin yanındaki açık otoparka bıraktım. Çantamı alıp Sıraselviler'e yürüdüm. Caddenin köşesindeki büfelerdeki dönerler artık acıktığımı hatırlattı bana. Öğle yemeği vakti çoktan geçmişti ama duramazdım. Aşağı doğru yürüdüm. Eski suratlı bir apartmandan bozma hanın kapısında "Yılmaz Productions Kat 5" yazıyordu. Kapısı sürgülü asansörde öyle her gelenin binmemesi için kilit vardı. Merdivenlere saldırdım. Elimde çantam, şüpheli bir alacağı tahsilata gelmiş bir kurye gibi çıktım yukarı.

İki terzi, bir avukat, tabelasız bir kapı ve kuaförden sonra Yılmaz Productions Ses Stüdyosu ve Kaset Yapımı kapısının önündeydim. Bu kez Lizbon maymuncuğuna gerek yoktu. Kapı aralıktı.

İçeri girerken kilide baktım. Kapının çerçevesindeki kilit yuvası kırık değildi. Sanki aceleyle çıkılmış da kapı tam çekilmemiş gibi.

Ama ben içeri girdiğimde kapadım kapıyı. Bir tatsızlık olduğunu sezmiştim. Basılmak istemezdim.

Işıkları yanmasa karanlık olacak koridorda ilerledim. Bütün kapılar kapalı, tam karşımda duran, üstünde "Kayıt. Girilmez" yazan yalıtılmış kapı açıktı tek. Doğrudan oraya ilerledim.

Tatsızlık, karnından akan kanlar yerdeki halıda göl olmuş 35 yaşlarında çıplak bir adamın cesedi olarak yerde yatıyordu.

Bölüm 1.6

Ben yalnızca yerli malı bir özel detektifim. Ne cinayet masasındanım ne savcılıktan ne de adlî tabiplikten. Biraz ite kaka çıkmış bir yasa sayesinde çalışan, resmî makamlarca nasıl algılanacağı tam bilinmeyen ve çok da sevilmeyen, çalışma sınırları netleşmemiş taze bir sektörün temsilcisiyim.

O yüzden ilk tepkim olabildiğince hızlı, ordan çekip gitmek oldu.

Cesedi muayene etmek, yarayı incelemek, çevreyi gözden geçirip olası delil parçacıklarım incelemek aklımdan bile geçmedi. Odayı koridordan ayıran kapının sınırından ileri geçmemeye özen gösterdim. Yakın bir zamanda burayı dolduracak eli telsizli, yelekli yeleksiz polislere Orhan Yılmaz'ı tanıyıp tanımadığımı anlatmaya, Yusuf'u, İbo'yu, burada ne aradığımı açıklamaya, film ve romanlardaki polis-olay kahramanı itişmesini yaşamaya hiç niyetim yoktu.

Polislerin işi başkaydı, benim işim başka ve yan yana gelmesek daha iyi olurdu.

Yine de cesede ve çevresine, içimden birden yirmi beşe sayana kadar baktım uzaktan. Bir yatak odasından, yalıtılmış bir kayıt odasına çevrilmiş küçük bir odaydı. Yan yana iki ayaklı mikrofon vardı cesedin başının ilerisinde, yere devrilmiş. Karnındaki deliğin sorumlusu bir tabanca kurşunuydu sanırım.

Çıplaktı. Donu kasıklarının üstüne atılmış, edep yerlerini gizliyordu. Yerde duvarın dibinde iki tane yarı dolu bira şişesi gördüm. Sonradan TV haberlerinde gösterecekleri çevresi tebeşirle çizilmiş mermi çekirdeği ya da kovan gibi şeyler görmedim. Adamın elbiseleri ortada yoktu. Kan karnından boşalmış, kasıklarına yakın bir yerde birikmişti.

Yirmi beşe geldiğimde giriş kapısının yanındaydım. Gömleğimin ucuyla kapıda dokunmuş olabileceğim yerleri sildim, dışarı çıktım. Kapıyı bulduğumu sandığım mesafede aralık bıraktım.

Büyük bir hızla, alt kattaki kuaföre sevgilisi türkücüyü bırakmış bir demir tüccarı havalarında merdivenlerden inip kendimi dışarı attım. Girdiğimi, çıktığımı gören olmamıştı sanının. Sokakta, hiç duraksamadan hızlı hızlı yürüdüm. Arkamdan “Hişt, hişt, birader…” diyen olmadı. Polis sirenleri, bekçi düdükleri çalmadı.

Otoparka kadar elimde çanta, aceleyle yürüdüm. Paramı ödedim, gidip otomobilin içinde oturdum. Soluğumun düzelmesini bekledim. Nabzım normale dönünce bir sigara yaktım.

Bir adamı öldürmek ciddi bir işti. Bir adamın öldürüldüğü bir izin üstünde olmak daha ciddi bir iş. Öldürülen olduğunu varsaydığım adama Tarsus’lardan bir paket getirmiş olmak daha da ciddiydi. Ülkemi seviyordum ama bir cinayet soruşturmasında bitmek bilmeyen saatlerce ifade verecek kadar yüksek bir yurttaşlık bilincim yoktu. Üstelik bazı sorulara nasıl cevap vereceğimi ben de bilmiyordum. Adamı öldüren kimsenin nasıl polise haber vermeden çekip gitme özgürlüğü varsa, benim de gördüklerimi, bildiklerimi polise koşup bildirmeme özgürlüğüm vardı. Bu özgürlüğümü sonuna kadar kullanmaya karar verdim.

Çantayı açıp salamı andıran paketi aldım. Kâğıdı, sicimlerin gerdiği yerin dibinden deldim, parmaklarımla kurcalayıp baktım.

İş şimdi çok daha ciddileşmişti. Paketin deliğinden bir 1 000 dolarlığın köşesine gördüm. Anladığım kadarıyla paketin alt kısımlarına doğru gidiyordu 1 000 dolar desteleri. Hemen deliği, kenardaki kâğıt parçalarıyla örtüp, paketi çantaya attım, çantayı kapadım. Motoru çalıştırdım. Kapıları içerden kilitledim. Yolcu penceresinin camını indirmedim.

Günün bu saatinde yolda çevirme olmazdı. Yine de kırmızı ışıklarda durmaya, hiçbir sürücüyle dalaşmamaya özel bir özen göstererek eve yollandım.

Evin güvenli duvarlarının arkasına girer girmez, paketi yemek yediğim masanın üstünde parçaladım. İşin çok daha ciddileştiği doğruydu. İki karton sigara büyüklüğündeki paket baştan aşağı taptaze, gıcır gıcır 1,000 dolarlıklarla doluydu. Saymakla vakit kaybetmedim. Evimi haftada bir temizleyen kadının atmaya kıyamadığı Carte D’or kutularının içine koyup,

buzdolabımın derin dondurucu bölümüne yerleştirdim. İbo’nun evinden aldığım şenlikli polaroid fotoğraflarla dolu zarfı da dolarların altına.

Bakalım Yusuf Sarı bu işe ne diyecekti? Telefona sarıldım.

Sarıoğulları Ticaret Kat 2’nin girişindeki ikinci sınıf dişçi muayenehanesi sekreter masasının üstündeki telefonun dört kere çaldığım görür gibi oldum ta İstanbul’dan. Hasan hâlâ o sandalyenin üstünde oturuyor muydu?

“Aloo…” dedi kızın sesi.

“Ben Remzi Ünal” dedim. “Yusuf Bey’i versene.”

“Aaa… Remzi Bey, tekrar merhaba” dedi. “Yusuf Bey dışarı çıktı.”

“Yapma yaa” dedim.

“Evet” dedi. “Hem sizle konuştuktan hemen sonra.”

“Nereye gittiğini söyledi mi?”

“Hayır. Dönüp dönmeyeceğini de söylemedi.”

Yapacak bir şey yoktu.

“Bak” dedim. “Önemli bir şey oldu. Onunla mutlaka konuşmam lazım. Görür görmez hemen beni aramasını söyle, olur mu. Ben yine ararım.”

“Olur Remzi Bey” dedi. “Kötü bir durum mu oldu?”

“Yok canım “dedim. “Ben yine ararım.”

Kötü ne olabilirdi?

Önce kendimi düşündüm, sonra İbrahim Sarı‘yı. Dolapta dondurma kokulan arasında yatan 1 000 dolarlıklar hakkında hayallere kapılmayacak kadar gerçekçiydim-Ama Yusuf Sarı‘nın yazdığı çek benimdi.

Otomobilime binip önce çekin yazıldığı bankanın Levent şubesine gittim. Allah’tan beni çok bekletmediler, çekin karşılığı vardı. Şubelerinde hesap açma önerisini de hemen kabul ettim. Miktarı repoya yatırıp, fırladım. Bundan sonra alacağım işlerde çek kabul etmemeye karar vermiştim kesinlikle.

Park ettiğim ara sokakta, önce Tarsus’u yeniden aradım. Yusuf Sarı hâlâ yoktu. Laf olsun diye İbo’nun Hisar’daki evini aradım. Açılmadı tabiî.

Ataköy’e çek, dedim kendi kendime.

Ataköy, gerçek uçaklarda, gerçek yolcularla uçtuğum zamanlarda, kısa eğlenceli ziyaretler için çokça uğradığım bir yerdi. Severdim. Yoğun bir şehir duygusu verirdi bana. Dinlendirirdi.

Bu sefer hafif gergin olduğumu E-5’te gereğinden hızlı gitmeye çalıştığımı fark ettiğimde anladım. Bugün trafikte bir anormallik olmalıydı, neredeyse boştu E-5’in iki yakası. Yazın sıcağında iyice kaçtı millet diye düşündüm. Radyoyu açmadım.

Sinem Kocamercan’ın, dosyasından koparıp, ikiye katlayarak bana verdiği kâğıda yazdığı numaralarla dolu adresteki çok katlı apartmanı kolayca buldum. Önünde durmadım, otomobili bir cadde ötede bıraktım.

Bu apartmanın asansörü kamu kullanımına açıktı. Bisikletini taşıyan bir çocukla birlikte yukarı çıktık. Yedinci katta indim. Sonra merdivenlerden bir aşağı kata.

Kâğıttaki daire numarasını taşıyan kapının ziline bastım.

Kapı açılmadı.

Bir daha bastım. Daha uzun.

Yine açılmadı.

Bu sefer kesintisiz uzun uzun bastım.

Kapı, arkasındaki zincirin izin verdiği ölçüde açıldı. Parmağımı zilden çektim.

“Siktir git” dedi görmediğim bir kızın sesi.

“İbo burda mı?” dedim.

“İbo da siktirdi gitti, sen de siktir git” dedi kız. Sarhoştu.

“Kapıyı aç” dedim. “Amcası gönderdi beni.”

Kız sarhoştu dedim ya, Yusuf Sarı da nasibini aldı kızın çook da geniş olmayan küfür dağarcığından.

“Amcası para gönderdi” dedim. “Yönetici filan gelmeden aç da bırakayım parayı sana.”

Para mı, yönetici tehdidi mi çalıştı bilmiyorum ama kapı biraz itildi, zincir çıkarıldı, kapı iyice açıldı sonra. Hemen içeri girip kapıyı kapadım.

Yanılmıştım. Sarhoş değildi kız, uçmuştu. Bayağı uçmuştu. Üstünde çok bol bir elbise vardı. Yüzü bembeyazdı. Gözleri tuhaf tuhaf bakıyordu. Saçlarını yarım yamalak toplamıştı başının üstünde, fırsatçı teller sağa sola kaçıyorlardı. Belki de şampuanlanmamıştı uzun süredir. Kapıyı açmak ‘sınırlı enerjisinin tümünü götürmüş gibi duvarın dibine çöktü.

“İbo nerde?” dedi.

“İbo gitti, sen söyledin” dedim.

“İbo siktirdi gitti” dedi.

Cevap vermedim. Onu duvarın dibinde bırakıp küçük daireyi hızla dolaştım.

İki küçük oda, bir küçük salon. Evde başka kimse yoktu.

Adını bilmesem de kızı tanıyordum. Sinem Kocamercan ve hevesli bir erkeklik organıyla bol polaroid fotoğraf karesini paylaşan öteki kızdı. Ya da müsveddesi.

Duvarın dibinde oturduğu yerden koltuğuna girerek kaldırdım. Aklıma başka şey gelmediği için banyoya götürüp kafasını suyun altına tuttum. Sesini çıkarmadan durdu suyun altında. Birazını içti.

“İyi misin?” dedim.

“Sen kimsin?” dedi lavabonun aynasında kendisinin ve benim görüntüme bakarak.

“Kahve işe yarar mı?” dedim.

“Kahve yok ki” dedi. “Sen kimsin?”

“Adım Remzi Ünal” dedim. “Seninki?”

“Benim adım var mı?” dedi.

“Sinem’e sorarım” dedim.

“Zavallı Sinem” dedi. “Zavallı Sinem, zavallı Zuhal…”

Bir elimle beline sarıldım, öteki elimle kolunu tuttum. Salondaki koltuklardan birine oturttum. Koltuğun alt yastığıyla birlikte kaydı, yere oturdu. Ben de karşısına çöktüm.

“İbo nereye gitti, Zuhal?” dedim.

“Telefon geldi, İbo gitti…” dedi. Başı önüne eğildi.

“Kimdi telefon eden?” dedim.

“İbo telefona bağırdı” dedi. “İbo telefona kızdı.”

“Nereye gitti İbo?” dedim.

“İbo’nun uykusu geldi, gitti.” dedi. Başı daha da önüne eğildi. Omzundan sarsaladım. Fayda etmedi. Uyandığında beni hatırlar mıydı?

Kızın ıslak saçlarıyla, koltuktan kaymış uyuklayan haline acıdım. Dikkatle kucakladım. İçerde bir oda, odada da bir yatak olmalıydı.

Kucağımda kız, ne yöne gideceğime karar vermeye çalışırken kapının zili çaldı.

İbo döndü, dedim içimden.

Kucağımda kız hızla banyonun yanından geçip, iki küçük odadan daha büyüğüne girdim. Zil bir kez daha çaldı. Patlama İbo dedim içimden. Ama İbo’nun anahtarı olmalıydı. Hızla çıktıysa anahtarı unutmuş olabilirdi. Kızı odadaki dağınık yatağa küt diye bıraktım.

Zil üçüncü kez çaldığında kapıdaydım. Uçmuş bir Zuhal kadar kafam çalışmadığından zincirle aralamayı akıl etmedim, kapıyı doğrudan açtım. Ben kapıyı açar açmaz, dışarda duran iki ayıdan biri ayağını ve omzunu kullanarak kapıyı sonuna kadar itti, diğeri içeri girerken kolumdan tuttuğu gibi odanın içine fırlattı beni.

Yere düşerken, düşüşümü bir ters ukemi’ye dönüştürmek için yarı içgüdüsel, yarı bilinçli bir girişimde bulundum. Aklımca geriye doğru bir takla atacak, ayağa kalktığımda yüzüm rakiplerime dönmüş, onların ikinci hamlesini karşılayacak pozisyonda olacaktım. Bir şeyi yanlış ya da eksik ya da fazla yapmış olmalıyım ki, kafamı yere çarptım.

Yerde dojo’nun yumuşak minderleri olmadığı için dünyam karardı. Hayata geri döndüğümde daha çok ukemi çalışmalıydım.

Bölüm 1.7

İnsan uyanırken doğal olarak gerinmek ister. Bunu başaramadım. Ellerim arkadan birbirine yapıştırılmıştı. Ayaklarım uyuşmuştu. Başını ağrıyordu. Yan yatıyordum, üstüme gövdemin ağırlığı binen omzum ve kolum kopacak gibiydi.

Biraz rahatlamak için yüzükoyun döndüm. Ağzım ve burnum, üstüne ter, vücut, toz ve sigara kokusu sinmiş vinileks bir yüzeye gömüldü.

“Bizim bagaj uyandı” dedi bir ses.

“He he he” diye güldü ikincisi.

Duyularım geri gelmeye başladıkça küçük sallantılar ve düzenli bir yol gürültüsü algılamaya başladım. Motor, lastik ve rüzgâr gürültüsünden oluşan sevdiğim bir karışım.

Uzun, düz bir yolda giden bir otomobilin arka koltuğunda yatmakta olduğum giderek kesinlik kazanmıştı. Vinileks döşemenin iğrenç kokusundan kaçınmak için başımı sağa çevirdim. Yerdeki paspasın üstündeki baklava deseninden en azından bir Renault içinde olduğumu da kesinleştirdim.

Ellerimi ve ayaklarımı sabitleyen şeyin sınırlarını öğrenmek için bir iki hamle yaptım. Çok fazla manevra alam yoktu. Ama bu uğraşım sırasında beni bağlamak için ip kullanmadıklarını anladım. Temas noktalarım kesmeyen, daha enli bir malzemeydi. Ama sıkıydı.

Ataköy’deki evin tabanında atmayı beceremediğim ters ukemi’yi ve dünyamın kararmasını hatırladım sonra. Kapıdan içeri merhabasız giren ayıları. Zühal’i.

Ben burada elleri ayaklan sabitlenmiş, kurbanlık koyun gibi yatıyordum. Zühal’e ne olmuştu? Bıraktığım yatakta o uzun elbisesiyle uyuyor olmasını diledim.

Bir deneme yapmaya karar verdim.

“Aahhhh” diye inledim. “Aahhhhh!”

“Bizim bagaj inledi” dedi yolcu koltuğunda olduğunu algıladığım ses.

“He he he” diye güldü ikincisi.

“Kolum, aaahhhh” diye inlemeye devam ettim.

“Az kaldı, az kaldı” dedi birinci ses.

Ses az eğitilmiş, hafif köylü, trende sohbetinizin varoluşçuluğa uzanmayacağından emin olacağınız türden bir sesti. Kısa konuşmaya alışık.

İnlemeye devam ettim.

“Kes lan” dedi. “Dayı‘ya ağlarsın artık.”

“He he he” diye yine güldü öbür adam.

Arka koltuğunda yattığım Renault sabit bir hızla gidiyordu. Viraj ya da yokuş algılamadım hiç. Şehir içinde olmadığımız kesin gibiydi. Tamam, dedim, Sakarya Şeytan Üçgeni’nde bir ceset daha… Sonra büyük bir kavis çizdi yol araba yavaşlarken. Ulan, geri mi dönüyoruz dedim. Sonra yeniden dümdüz gittik.

Kollarımdaki ağrılar, kolumun kopuyor olduğunu düşündüğüm dereceye yükseldiğinde bu kez gerçekten inledim.

“Ağlama lan geldik işte” dedi yolcu koltuğundaki.

Motorun devri düştü. Vites değişti. İyice yavaşladık. Tekerleklerin altında uzun süredir duyduğum asfalt gürültüsü toprak ya da çakıl yüzey hışırtısına dönüştü. Sonra durdu otomobil.

Motor sustu. Kapılar açıldı. Başımın üstündeki kapı açılınca vücudumu gerdim.

İki omzumdan tutup bir çuval gibi çekti biri beni yere. Önce sırtım, sonra belim ve kalçam çarptı toprağa. Sıyrılmış gömleğimden taşlar battı belime. Kolumun ağrısı dayanılmaz bir diş ağrısı gibi büyüdü.

Sonra birer kolumdan tutup hafif havaya kaldırdılar beni ve ayaklarımı yerde sürüklediler. Yapay bir orman haline getirilmeye çalışılan gencecik

ağaç fidanlarının yanından geçip, daha sıvası çekilmemiş küçük bir binanın dış duvarına dayadılar sırtımı.

Bir ev taşımayı yeni bitiren hamallar gibi çömeldiler duvara sırtlarım vererek. Biri ötekinden daha kocamandı. Yüzleri yuvarlak, enseleri kalın, kocaman elliydiler. Büyük ayının beyaz, küçük ayının gri takım elbisesi vardı. Küçük ayı bir sigara çıkardı. Ötekine verdi.

Sesinden yolcu koltuğunda oturan adam olduğunu anladığım daha iriyarı olanı bana döndü.

“İster misin?”

Başımı salladım.

Oturduğu yerden sigara tutan elini yüzüme yaklaştırdı, işini kolaylaştırmak için ağzımı uzattım. Sigarayı bırakmadan elinin tersiyle yüzüme vurdu. Kafam da duvara. Ama bayılmadım bu kez.

“He he he” diye güldü küçük ayı.

Gri elbiseli küçük, beyaz elbiseli büyük ayıyla sosyal yakınlaşmamız bu kadarla kaldı. Onlar sigara içtiler, dolaştılar, oturdular. Küçük çakılları birbirlerine tekmeleyerek ilkel bir futbol oyunu oynadılar. Tekrar sigara içtiler. Bana bulaşmadılar.

Arkadan gelen hızlı trafik seslerinden artık bir otoyolun kenarında olduğumuzu anlamıştım. Bitmemiş bina üçümüzün yoldan görülmesini engelliyordu.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlayana kadar bekledik. Önüme uzattıkları bacaklarım enli, yapışkanlı ambalaj bandının defalarca çevrilmesiyle tutturulmuştu ve artık dayanılmaz derecede karıncalanıyordu. Kollarımın varlığını unutmayı tercih etmiştim. Yapabildiğim tek şey yavaşça ve derin derin soluklar almak, önce göğsümü, sonra oturuşumun izin verdiği ölçüde diyaframımı havayla doldurup, ağır ağır boşaltmaktı. İçime çektiğim havanın göğsüme dolan, oradan damarlarıma sızıp kollarıma, bacaklarıma dağılan beyaz bir duman olduğunu düşünerek.

Durumum hakkında ince tahlillere girişmedim hiç. Tam bir disiplinle soluk alıp vermeyi sürdürdüm. Beyaz duman bütün gövdeme dağıldı.

Sigarayı aklımdan çıkardım. Kahveyi de.

Binanın ön tarafından ayak sesleri gelmeye başlayıncaya kadar sürdü bekleyişimiz. Ayılar ayak seslerini duyunca telaşlandılar. Büyük ayı ceketinin düğmesini bile ilikledi. Küçük ayı sigarasını söndürdü.

Benim yan boyumda, iki katım kadar kilolu, çizgili takım elbise giymiş, elinde tespih olan bir adam önümüze kadar geldi hızla. Saçları özenle yana yatırılmıştı. Ayakkabıları beyazdı. Hafif aksıyordu yürürken. Gözleri kocaman kafasına oranla küçük kalıyordu, iki adım gerisinde benim ayılardan büyüğünün

kopyası iki adam daha vardı. Sinirliydi bence ama göstermeyecek kadar kont rollüydü.

“Bu mu?” dedi burnuyla beni göstererek.

“Bu, Dayı” dedi büyük ayı.

“Bu o sıpa değil.”

“Evde bu vardı” dedi büyük ayı.

Adam önümde eğildi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Mal nerde, orospu çocuğu?” dedi.

Yüzümdeki şaşkınlık gerçekti. Konuşmakta zorlandım önce.

“Ne malı babam, yanlışlık olmasın…” dedim zorlukla.

Çattık der gibi ayağa kalktı. Kendi çevresinde hızla dönüp tekmesini bacağımın kenarına indirdi aniden,

“O İbo denen orospu çocuğu nerde peki bok çuvalı?”

İbo gitti, dedim içimden. Telefon geldi, İbo gitti. Sesimi çıkarmadım.

Bir tekme daha geldi.

“Peki, sen kimsin orospu çocuğu?”

Buna cevabım vardı.

“Pilotum ben” dedim. “Bir yanlışlık var.”

“Pilot mu? Ne pilotu?”

“Emekli pilot” dedim.

“Başımıza bir de pilot çıktı” dedi. “Ne arıyordun o evde?”

Demek ki Hisar’daki evi de bilmiyordu.

“Amcası bir bak dediydi” dedim.

“Yusuf mu?” dedi aniden ilgisini artırıp.

“Yusuf dedim. “Tarsuslu…”

“Sana ne lan Yusuf’tan?” dedi.

“Bulursam para verecekti bana” dedim.

Benden bir iki adım uzaklaştı. Biraz düşündü. Sonra büyük ayıya döndü. “Üstünde ne vardı bunun?” dedi.

Büyük ayı takım elbisesinin cebinden cüzdanımı ve anahtarlarımı çıkardı uzattı adama. Dayı anahtarlarla ilgilenmedi, geri verdi. Cüzdanımda neler olduğunu tabiî biliyordum. Ehliyet, eski THY kimliği, kredi kartları, biraz para.

Kimliklerimi bir süre inceledi. Sonra kâğıdı ve cüzdanı büyük ayıya geri verdi.

“Şimdi sen mal nerde bilmiyor musun?” dedi.

“Maldan haberim yok vallaha” dedim. “İbo’ya bakmıyordum ben.”

“Evi nerden öğrendin peki?”

“Okuldan bir arkadaşı verdi adresi” dedim.

“Evi iyi aradınız mı lan?” dedi benim ayılara.

“Yok Dayı mal evde, emin ol” dedi büyük ayı.

“Ya kız?”

“Sana söyledim Dayı” dedi büyük ayı. “Kız kütük gibi uyuyordu. Kafayı iyi bulmuş, kessen konuşmazdı. Bunu aldık geldik.”

“Anladık, anladık…” dedi Dayı. “Orhan ibnesinden de yeni bir ses yok günlerdir.”

Bilgi güçtür. Biraz güç göstermeye karar verdim.

“Orhan’dan bir daha hiç ses çıkmayacak” dedim.

“Ne diyorsun lan sen?” dedi Dayı. Beni aniden önemsemişti.

“Şu elimi ayağımı bir çözdürsen” dedim. “Adam gibi konuşsak.”

“Adama bak sen” dedi önce. Sonra başıyla büyük ayıya işaret etti.

Büyük ayı cebinden çıkardığı kocaman bir çakıyla önce ayaklarımdaki, sonra bileklerimdeki yapışkan bandı çözdü. Boşalan gerilimin acısıyla iki büklüm oldum. Ayağa kalkınca düşmemek için duvara tütündüm. Sonra kendimi topladım, iki ayağımın üstünde durabildim.

“Bir sigara…” dedim ortaya. Büyük ayı yüzüme bakmamaya gayret ederek bir sigara uzattı bana. Yaktı. İlk nefeste hafif başım döndü.

“Bu öğlen üstü harcamışlar Orhan’ı” dedim. “Aklınız varsa dükkânından uzak durun.”

Satın aldığım geçici rahatlığın karşılığını vermeliydim.

“Siktir…” dedi Dayı dudaklarının arasından. “Sen nerden biliyorsun?”

“Yusuf Sarı bir uğra demişti” dedim. Malımı parlatmaya devam ettim. “Öğleden sonra uğradım. Kapı açıktı. Orda yatıyordu. Hemen tüydüm ordan. Daha polis filan gelmemişti.” Ona paketten söz etmek aklımdan bile geçmiyordu.

“Kim harcamış?” dedi.

“Ne bileyim” dedim. “Bir kan dalgası olabilir. Çıplaktı.”

“He he he” diye güldü küçük ayı kendini tutamayıp. Dayı sert sert bakınca sustu.

“Bir de tufaya gelecektik durduk yerde” dedi.

Bir süre sesini çıkarmadı. Beş altı metre ileri, beş altı metre geri yürüdü. Hâkim hakkımızdaki kararı kesiyor dedim içimden. Bana döndü sonra.

“Bu haberin değdi” dedi. “Seni bırakacağım. Siktir ol git. Düzgün bir adama benziyorsun. Biraz okşadık seni, kusura kalma. Yalnız bir daha yoluma çıkma, bununla kalmaz.”

Sesimi çıkarmadım. Alışveriş bitmişti.

Önden yürüdü. Ekibi hızla izledi onu. Büyük ayı en son önümden geçerken cebinden çıkardığı cüzdanımı ve anahtarlarımı fırlattı kucağıma. Duvara tutuna tutuna yürüdüm arkalarından.

Muhtemelen Edirne otoyolunda, inşaatı yarım kalmış bir benzin istasyonuna ayrılmış alanın kıyısında, hızla çekip giden bir Renault 12 ile Mercedes'in arkasından bakakaldım.

Bölüm 1.8

Hava iyice kararmıştı. Her yanım ağrıyordu. Acıkmıştım.

İlerden akıp giden kamyon, otomobil, otobüs, TIR trafiği, sanki 150 metre kadar içerde servis ve dinlenme tesisleri için ayrılmış koca bir alan, mıcır çekilmiş bir yol, bitmemiş bir inşaat, yoktan var edilmeye çalışılan bir koruluk ve her yanı ağrıyan, acıkmış, yorulmuş ve morali bozuk bir Remzi Ünal yokmuş gibi davranıyordu.

Suratımın ve üstümdekilerin görüntüsü bana yola çıkıp otostop yapma konusunda cesaret vermiyordu. Ama başka çarem olmadığını biliyordum. Buradan taksi geçmezdi.

Otoyola doğru yürümeye başladım. Duran ilk otomobilin sürücüsü sıkı bir hikâyeyi hak etmişti. Hikâyeyi kafamda hazırlayarak daha bir iki adım atmıştım ki, siluetinden Renault 12 olduğunu hemen anladığım bir araç, sağ sinyalini yaka yaka otoyoldan ayrılıp hizmete girmemiş servis ve dinlenme tesisleri alanına saptı. Yani bana doğru geliyordu.

İlk düşüncem Dayı‘nın hakkımdaki fikrini değiştirip, kendisi ve bir şeyler hakkında bazı şeyler bilen adam sorununu kökünden çözmeye karar verdiği oldu. Bu düşünceyi enine boyuna tartıp karar verme riskine girmedim. Farlar beni aydınlatmadan geri, koruluğa doğru koştum. Fidanların en yoğun olduğu bölgede, otların arasına attım kendimi.

Renault 12 geldi geldi, birkaç metre ötemde durdu. Işıklarını söndürmedi. Kapının açıldığını ve tekrar kapandığını duydum. İçinden inen adam, kendi otomobilinin ışığında ürkütücü bir gölge halinde yürüdü yattığım yere doğru. Siluetine bakınca büyük ayı değil bu, diye düşündüm.

Yere iyice yapıştım. Soluğumu tuttum. Adam bir adım sağımda dikiliyordu. Farların ışığında gözlerini açmış beni arıyor, diye düşündüm. Yüzüm parlamasın diye yere yapıştırdım.

Yattığım yerden, ayıların gidiş yönünden geri dönüp, tekrar geri dönerek benimle ilgilenmeye gelmeleri için çok daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu tam kestirdiğim an, otlardan yükselen bir şırıltı duydum.

Yüzüme sıçrayacak damlalardan korunmak için sol tarafa doğru yuvarlandım.

“Öte tarafa işe hemşerim!”

Adam panikle sıçradı. Önünden inen sıvı kesildi. Sonra kesik kesik yeniden indi. Adamın banyoya benden çok ihtiyacı olduğuna emin olabilirdim.

“Kim var orda?” dedi önünü iliklemeye çalışırken.

“Korkma hemşerim” dedim. “Korkma.”

Ayağa kalkıp, farların ışığının içine girerek kendimi gösterdim. Ellerimi iki yana açmıştım. Gözlüklü, saçları hafif seyrelmiş, aile babası bir

kravatlıydı. Önce bir iki adım geriye çekildi. Sonra yüzümde zararsız bir şey görmüş gibi rahatladı.

“İnsan orda yatar mı?” dedi.

“Kusura bakma, korkuttum” dedim.

Gözlüklü gülmeye başladı. Ben de gülümsedim.

“Nereye şey ettiğim belli olmadı yahu” dedi. “Otlara mı, sana mı, kendime

mi?”

“Kusura bakma” dedim yeniden.

Aklıma söyleyecek başka bir laf gelmedi. Karanlığı delen farın ışıklarının altında birbirimize bakarak kalakaldık.

Adam inisiyatifi ele aldı.

“Burda yatıp, başka birinin üstüne işemesini bekleyecek misin, yoksa götüreyim mi?”

Sevdim adamı.

Yolda sohbeti koyulaştırdık. Sorumluluk alanı taa Edirne'ye kadar ulaşan bir bilgisayar pazarlama teşkilatı sorumlusuydu. Üç günlük bir turneden dönüyordu. İyi satış yapmışlardı. Gevezeydi de. Halimin perişanlığı konusunda yorum yapmadı, soru sormadı. Bana çiftçinin kızıyla gezici pazarlamacının en az yedi hikâyesini anlattı. Ben ona İbo'yu, Sinem'i, Zühal'i, Dayı'yı anlatmadım. Anlattıklarını dinledim ve güldüm. Güldükçe patlamış dudaklarım acıdı.

Şehre girip taksilerin çoğaldığı bir köşede indim.

"Nereye işediğine dikkat et" dedim ayrılırken.

"Nerede yattığın da önemli" dedi.

Bir taksiyi durdurup atladım. Taksici beni görünce aldığına pişman olmuş gibi davrandı, ama yüz vermedim.

Ataköy'deki eve gelmeden epey önce indim. Gecenin onunda ortalık tenhaydı. Yürüyerek apartmanın önüne geldiğimde içeri girmek için kararsızdım. Bir ceset daha görme ihtimali beni hiç sarmıyordu. Hiç duraksamadan ileri doğru yürüdüm. Sonra aniden karar değiştirdim. Evinden, yanma para almadan çıktığım birdenbire fark etmiş bir adam gibi hızla döndüm ve apartmana girdim. Asansörden doğru katta indim. Koridorda kimse yoktu. Zili çalmaya gerek duymadan, Lizbonlu tel maymuncuk marifetiyle | kendi evime girer gibi rahat girdim eve.

Işıkları yaktım. Kimse yoktu. Zühal'i yatırdığım odaya koştum. Üstünde ne varsa yere atılmış olan yatak boştu. Biraz rahatlamış biçimde evi gözden geçirdim.

Ayılar evi ayılar gibi aramışlardı. Koltukların minderleri kesilmiş, tuvaletteki sifonun kapağı yere atılmış, hacimli ne varsa içi dışına çevrilmişti. Dayı, İbo'yu arıyordu ama o da bu evi yeni öğrenmişti anlaşılan. Ne İbo'yu ne malı bulabilmişti. Zühal'den haberi yoktu, varsa da çok iplemiyordu göründüğüne j göre.

Eve olan ilgim azalınca banyoya girip kafamı suyun altına soktum. Ağzımdaki kurumuş kanı tuvalet kağıdıyla sildim. Zühal'i yatırdığım odada yerde duran erkek giysilerinden yararlanmayı denedim, gömlekler, pantolonlar benim için çok küçüktü.

Işıkları söndürüp evden çıkmadan önce, köşede yerde duran telefondan Tarsus'u, Yusuf Sarı'yı aradım. Uzun uzun çaldırdım ama kimse açmadı.

Evde unuttuğu parasını alıp, yarım kalan gece macerasına koşan adam hızıyla apartmandan uzaklaştım. Otomobilimi bıraktığım yerde görünce sanki eve gelmiş gibi oldum. Kendime güvenmediğim için ağır ağır Taksim'e doğru sürdüm. Meydanı dönünce, cinayet mahalline dönen katiller gibi Sıraselviler'e sapıp, Orhan Yılmaz'ın artık soyunuk ya da giyinik kullanamayacağı Yılmaz Productions'ın bulunduğu binanın önünden ağır ağır geçtim. Sıradışı bir şey göremedim. Cadde gecenin olağan hareketliliğine ağır ağır kavuşuyordu. İlerde ara sokaklardan geri döndüm. Gecenin açık saçık yayın bayilerinden birinden yarının gazetesini, arabadan inmeden alabilmeyi başardım. Nedense, her an araç telefonum çalacakmış gibi bir hisle birlikte, eve kadar ağır ağır geldim.

Eve girince, önce bir aspirin içtim, sonra telefonla kendime bir pizza ısmarladım. Gazetenin yüzüne bile bakmadan banyoya girdim. Deliğini tıkayıp uzandım küvetin içine. Hiç kıpırdamadan, yukardan yağmur gibi akan ılık suyun altında, gelgite uğrayan bir ada gibi, biriken suların gövdemden yukarı yükselmesini seyrederek yattım.

Çürüklerim, taşlarla, tekmelerle incinen sağım solum, yere ve duvara çarpılan kafam suyun temasıyla önce yeniden bir sızladı, sonra yavaş yavaş rahatladı. Biriken sular yattığım yerden omuzlarımı geçmeye başladığında çok daha iyi hissediyordum kendimi.

Tam giyinmemi bitirdiğimde kapının zili çak Aşağıdaki zilin sesiydi bu.

Pizza getiren çocuğun, I pizza getiren çocuk olduğuna emin olduktan sonra otomatiğe bastım.

Oğlanı şaşırtıcı bir bahşişle savdıktan sonra pizzamı açtığım gazetenin yanma yerleştirdim. Televizyondaki bütün kanalları hızla dolaştım, özellikle kan ve şiddet haberlerini en abartılı veren kanalda durdum. Salako diye bir Türk filmi vardı, sesini kıstım. Gazeteye döndüm.

Orhan Yılmaz haberlerin toplanıp, fotoğrafların çekilip, sayfa sekreterlerinin rahat rahat çalışacakları kadar uygun bir saatte öldürülmüştü.

Yarınki normal baskıda daha küçük verileceğine emin olduğum haber, gazetenin birinci sayfasının dörtte birini kaplıyordu. “Uyuşturucu dağıtımcısına çıplak infaz!” Haberi şişiren tekrarlar ve sıfatlar çıkarıldığında şu bilgiyi ediniyordunuz:

Polisin çoktan beri izlediği, uyuşturucu dağıtıcısı Orhan Yılmaz, dün (bugün) öğle saatlerinde 7.65’lik bir tabancayla, paravan olarak kullandığı kaset yapım bürosunda öldürülmüştü. Cesedi, telefonla ısmarlanan iki kişilik Adana kebabını getiren garson bulmuştu. Orhan Yılmaz’ın çıplak olması işin içinde cinsel bazı durumlar olmasını çağrıştırıyordu. Cinayet ses yalıtımı olan kayıt stüdyosunda işlendiği için kimse tabanca sesi duymamıştı. Mermi maktulün kendi ruhsatlı tabancasından çıkmıştı ama tabanca ortada yoktu. Hana gün boyu çok sayıda insan girip çıktığı için katil dikkati çekmeden çıkabilmişti. Büroda başka yasadışı herhangi bir şey bulunmamıştı. Araştırma çok yönlü sürdürülüyordu. Polis Orhan Yılmaz’ın yakın zamanlarda kaset yaptığı bazı kadın şarkıcıların ifadesini alıyordu.

Haberi Orhan Yılmaz’ın ehliyetinden çekilmiş bir vesikalık fotoğraf ve olay yerinde kanların daha ön planda olmasına özen gösterilen başka bir fotoğraf süslüyordu. Cesedin duruşunun, üstünün örtülü olmasına karşın, benim gördüğümden farklı bir pozisyonda olduğunu algıladım. Sağını solunu kurcalamışlardı adamın.

Pizzam bittiğinde yavaş yavaş uykum gelmeye başlamıştı. Koltuğa geçip, aynı haberi daha kanlı vereceğine güvendiğim kanalın haber saatini beklemeye kararlıydım, ama dayanamayacağımı anladım. Videoya elime geçen ilk kaseti taktım, başa aldım, kanalı ayarladım ve kayıt düğmesine bastım. Televizyonu ve ışıklan söndürüp yattım.

Pizzanın etkisi mi ne, gece boyu defalarca yere çaktığım DC 100’ün yardımcı pilot koltuğunda Orhan Yılmaz oturuyordu. THY disiplinine aykırıydı ama çıplaktı işte.

Bölüm 1.9

Sabahın bir saatinde evin içinde Yusuf Sarı‘nın sesiyle uyandım.

Uykuyla uyanıklık arasında, yayladan getirdiği 30 kadar eli pompalı tüfekli adamıyla evimi bastığını, odaları, banyoyu, mutfağı dolaşarak “Nerdesin Remzi Ünal, nerdesin? Seninle mutlaka görüşmem lazım” diyerek bağırdığını sandım.

Bu herif neden içerde bağırıp duruyor, yattığım yere gelmiyor, diye düşünürken bütünüyle uyandım. Yusuf Sarı telesekreterin hoparlöründe bağırıp duruyordu.

Yataktan öylece fırladım. Koridordan koşarak geçtim, herif kapamasın diye neredeyse uçtum telefonun durduğu masaya. Ahizeyi elime alırken, telefon düştü, ben yere oturup konuştum.

“Burdayım, burdayım Yusuf, kapama!”

“Nerdesin be adam?” dedi sesimi duyunca.

“Uyuyordum, mesajı duydum, fırladım” dedim.

“Allah’tan” dedi. “Bak koçum, 12 saattir yoldayım gözümü kırpmadım, sen orda götünde pireler uçuşa uçuşa uyuyorsun… Paketi vermiş miydin?”

Haberi almış, bir yerleri tutuşmuş diye düşünecek kadar uyanmıştım.

Oturduğum yerden telefonun kordonunun izin verdiği kadar uzanıp girişteki kocaman saate baktım. Yediyi daha yeni geçiyordu. Sorusuna cevap vermedim.

“Nerdesin?”

“Sana ne” dedi öfkeyle. “Paketi vermiş miydin?”

“Bak” dedim. “Konuşmamız lazım.”

“Çamura yatma, belanı sikerim” dedi.

“Sakin ol Yusuf Sarı” dedim. “Sana paketin üstüne yatarım demedim, konuşalım dedim.”

“İçine baktın değil mi ibne?” dedi.

“Gözüme bir şeyler çarptı” dedim.

“Nerede şimdi?”

“Sen neredesin?” dedim. “Sakinleş. Küfür etmeyi de kes.”

“Bırak şimdi neredesini” dedi. “Neredeysem neredeyim. Söyle bir yer de görüşelim.”

Tamam… İnsanın elinde başkasına ait Carte D’or kutuları olunca konuşma bir yere bağlanıyordu sonunda. Herifi nereye çeksem, diye düşündüm. Kendimi Yusuf Sarı‘yla konuşurken rahat hissedeceğim her yer kapalı olurdu bu saatte. Sonra buldum.

“Akatlar’ı bilir misin?” dedim.

“Hasan bulur” dedi.

“Akatlar’ın ilerisinde belediyenin spor kompleksi var” dedim. “Ana binanın altındaki halı sahaya gel.”

“Kaçta?” dedi.

“Benim işim kolay” dedim, “sen söyle.”

Bir an duraksadı. İstanbul haritasını gözünün önüne getirmeye çalışıyordu sanırım.

“Trafik açıktır” dedi. “Yarım saat sonra.”

“Tamam” dedim.

Halı saha evimin arkalarında bir yerdeydi. Gecenin en tuhaf saatlerinde bile, maç yapanların ateşli seslerini, sessizliğin içinde duyardım. Elektrik kesildiğinde bile onların güçlü projektörleri aydınlatırdı gece boyu sahayı. Bu saatlerde haydi haydi oynuyor olmalılardı.

Yarım saatim vardı. Kahve suyunu koyup duşun altına girdim. Uyku berelerime, çürüklerime, çiziklerime iyi gelmişti. Kahvemi pencerenin önünde, kimselerin olmadığı sokağa bakarak içtim. Bir iki araç geldi geçti.

Yusuf Sarı İstanbul'daydı. Haberi alıp İstanbul'a koşmuştu. İbo'yu miboyu boşver, al aptesini ver külahımı diyebilirdi bana. Ama aptes yeni banka hesabımda, külah Carte D'or kutularındaydı. Ona ne verecektim?

Paranın yerini değiştirip değiştirmemeyi ciddi ciddi düşündüm. Sonra vazgeçtim. Eli evimin buzdolabının derin dondurucusundaki kutulara kadar uzanacak gücü olan biri çıkarsa, alsın hayrını görsündü.

Her şeyi unutmaya çalışarak aikido ısınma hareketlerine geçtim. Yaz yüzünden herkes bir yana dağılmış, çalışmalara ara vermiştik. Özlediğimi duyarak on iki dakika ısındım. Konsantrasyonum istediğim kadar iyi değildi ama.

Vakit geldiğinde hareketlendim. Sahaya yürüyerek gidebilirdim ama belki sonra gerekir diye otomobilimi aldım.

Halı sahanın altındaki boş alana bırakılmış üç aracın hiçbiri Yusuf Sarı'nın Mercedes'i değildi. Bulamadı mı Hasan diye düşünerek yukarı yürüdüm. Seyircisiz, kanlı bir maç oynanıyordu. Gidecek işi olmayan ama uykusu da kaçmış birisi gibi tribünlerin en üstünde, kırık olmayan bir plastik koltuğa oturdum.

Gollerden sonra ağır çekimde tekrarı olmayan bir maçı seyretmeye koyuldum.

Gördüğüm beşinci golden sonra Yusuf Sarı sahanın ucundaki tel kapıda göründü. Telaş, melaş, İstanbul'a göre giyinmişti kafasınca. Spor, ince ve kırışmış bir takım elbise, kravat, boyalı ayakkabılar. Ben olsam daha rahat bir şey giyerdim onca yol için. Ceketinin cebinde katlanmış bir gazete vardı. Hasan dört adım gerisindeydi. Onun da ceketi üstündeydi.

Telefonda ettiği küfürler için yerimden kalkmamakla cezalandırdım onu. Önce yanımdaki plastik koltuğun üstüne baktı. Görünümünü beğenmedi, öbür yanındakine. O ondan beterdi, üçüncüye çaresiz oturdu. Aramız boştu şimdi.

"Kusura bakma gardaş" dedi. "Ağzım bozuldu."

Dedim ya, zaman zaman insanın içini okuyordu Yusuf Sarı. Hasan bizi adam gibi konuşuyor görünce, on beş yirmi metre uzakta oturmuştu. Ama maçı izlemiyor, bize bakıyordu.

“Dert etme” dedim.

Çocuklar “penaltı!” diye bağrıştılar.

“N’olucak şimdi gardaş?” dedi.

“İşin doğrusunu anlatmayı dene” dedim.

Çocuklar penaltı olmadığında karar kıldılar.

“İşin doğrusu, İbo’nun bok yemesi” dedi.

“Kendi başına iş çevirmeye kalktı” dedim.

“Evet” dedi.

“Boğaziçi’nde” dedim.

“Evet” dedi.

“Ne zamandan beri?” dedim.

“Epeydir ufak ufak tırtıklıyordu maldan” dedi. “Başlarda ses etmedim. Kanlan falan düşürmek için dedim. Eğlensin dedim. Gençtir dedim.”

Altıncı gol sol kanattan gelişen atakla geldi.

“Sonra?” dedim.

“Sonra, ‘amca bu Boğaziçi’ne girelim’ diye teklif getirdi bana. Zemin ayarlamış, kanal açmış güya. Yanaşmadım. Boğaziçi’nde kolay keleğe gelir insan. Topu zengin çocuğu. İdarenin, narkotiğin gözü orda. Yaşatmazlar. Aklı olan oraya girmez. Koca İstanbul ne güne duruyor?”

“Doğru” dedim. Nereye işediğine dikkat etmeli insan.

“İşte, geçen hafta tozuttu anlaşılan. Yerine gidecek malı vermedi. Çocuk aklı işte. Amatör.”

Sol taraftaki kaleyi koruyan çocuk müthiş bir top çıkardı. Şutu atan bile alkışladı.

“Dayı kızdı” dedim.

“Dellendi” dedi. Sonra farkına vardı ne dediğimin. Ayağa kalktı, tribünleri yandaki tenis sahasından ayıran tellere parmaklarını geçirdi. Kendini toplamaya çalışarak yerine oturdu. Ter basmıştı yüzünü.

“Sen Dayı‘yı nerden biliyorsun?” dedi.

“Tanıştık evelallah” dedim.

“Ne diyor?”

“İbo’yu bulsa parçalayacak” dedim. “Beni de parçalayacaktı az daha.”

“Parçalar Allahıma” dedi. “Bana da kızdı. Çoluk çocuklukla iş yapıyorum diye. Eşek kadar herif oysa. Dellendi. Dellendi telefonda.”

“Malını istiyor” dedim.

“Malını istiyor. Ya da parasını. Bana kalırsa ikisini birden istiyor. Beni de siktir eder artık bu kelekten sonra.”

Maçın en genç oyuncusu, taa santradan attığı topla yedinci golü kaydetti.

Onu omuzlarına almaya çalışan İM oyuncuyla birlikte yere yuvarlandılar.

“Şimdi doğru söyle Yusuf Sarı” dedim. “Beni İbo’yu bulmam için mi çağırdın, parayı getirmem için mi?”

“Para sonradan aklıma geldi inan” dedi Yusuf Sarı. “Masanın altında hazır görünce, vereyim şunu tez elden götürsün diye düşündüm. Dayı, oğlanı bulursa harcar diye korktum. Harcar Allahıma. Oğlanı bulup sessizce bir yere kaçırırız, diye düşündüm. Sen oğlanı Dayı‘dan önce bul istedim.”

“Niye kendin gelmedin İstanbul’a?”

“Bak, Remzi gardaş” dedi. “Bu işin doktoru sensin diye boşuna söylemedim ben. Sen onu İstanbul’da benden hızlı bulurdun. Çöplüğün burası.”

“İyi de kurye olur benden” dedim.

“Allahıma kitabıma yemin ederim sonradan aklıca geldi” dedi Yusuf Sarı. “Masanın altında görünce. Sen de akşam dönecektin. Orhan parayı tutsun elinde, Dayı iyice dellenip çare kalmazsa versin parayı diye düşündüm.”

“Orhan’ı kim vurdu sence?” dedim.

“Kesin Dayı” dedi. “Ya da boktan işler yaptığı başka birileri.” Cebinden gazeteyi çıkarıp, benim akşam gördüğümden daha iyi basılmış bir fotoğrafı

gösterdi.

“Bak, sikini kesmişler çocuğun.”

İkimiz de bir tür korkuyla öne kapanır gibi yapıp, ellerimizi güvenlik içinde olan organlarımıza götürdük. Şimdilik güvenlik içinde olan. Gazeteyi elinden alıp inceledim. Bu fotoğraftaki açıdan bakınca karnındaki yaradan gelen kanla, kasık bölgesinden gelen kanın birleştiği daha iyi belli oluyordu.

“Sana kim söyledi Orhan’ı harcadıklarını?” dedim. Dayı‘nın da işi benden öğrendiğini ona söylemeye niyetim yoktu. Dayı‘dan ölümden korkar gibi korkması işime gelirdi şimdilik.

“Sen telefon edip İbo’nun yerini bulduğunu söyleyince sevinçten Mersin’deki karıya gittim” dedi. “Sonra yatarken karı hep televizyonu açar odasındaki. Orda duydum. Yıkıldım. Atladım Hasanla arabaya. Mola vermeden geldik Allahıma.”

Hah sahanın yanındaki kapıdan giden formalı, şortlu on-on iki kadar adam ısınmaya başladılar toplarıyla.

“Şimdi n’olacak Yusuf Sarı” dedim.

“Bul İbo’yu, Remzi gardaş” dedi. “Dayı manyağından önce bul.”

“Peki” dedim. “Para ne olacak?”

“Para belki İbo’nun hayatını kurtaracak” dedi. “Para Dayı‘nın alamadığı malının parası. Dayı‘ya ya malı vereceğiz İbo’yu bulup ya da yalvaracağız parayı geri alıp İbo’yu unutsun diye. Ya mal, ya para.”

“Ya da hem mal hem para” dedim.

“Gözüm yok inan artık ne malda ne parada” dedi. “Gözüm yok. Oğlanı sıyırtalım aradan yeter bana.”

Sonra aklına parlak bir fikir gelmiş gibi ekledi.

“Sende dursun para. Orhan’ın yerine sende dursun. İbo’yu bulamazsak parayı sen verirsin Dayı‘ya.”

Yeni gelenler sahaya girip oynamaya başladılar. Dayı‘ya verilmek üzere paket gönderenlerin sonunu düşününce ürperdim. Yusuf Sarı aniden elime

sarıldı.

“Yardım et bana Remzi gardaş” dedi. “Oğlana taa bebeliğinden beri borçluyum ben… “

Evimin yanındaki halı sahada şimdiye kadar atılmış en önemli golü ben attım:

“Salıncağa binmeye niyeti olmayan adamı sallandırmış olmayı ne yapsan ödeyemezsin” dedim.

Bölüm 1.10

Yusuf Sarı attığım golü çıkarmayı denemedi bile. Belediyenin halı sahasının tribününde, çok da temiz olmayan plastik bir koltukta iki büklüm oturmuş, elleri dizlerinde, başı önünde öyle durdu. Uzun süren bir sessizlik oldu aramızda. Ben, maça başlayan yeni takımların nasıl bir futbol oynadıklarım kestirmeye çalışıyordum. Bu ekip öncekilerden daha büyük bir yaş ortalamasına sahipti. Daha takır tukur oynuyorlardı. Maçı bitirince doğrudan işyerlerine gidip terli terli çalışacak gibi bir halleri vardı.

Sabahın köründe, birtakım adamların ıskalarla, tekmelerle sürdürdükleri saçma sapan bir halı saha maçını birimiz izliyor, diğerimiz izliyor gibi yapıp, konuşmadan duruyorduk. Hasan bizi uzaktan gözetlemeye devam ediyordu. Aramızda tuhaf bir gerilim olduğunu sezmiş olabilir ama yerinden kımıldamadı.

“Uyumak istiyorum” dedi Yusuf Sarı sonunda.

“Git benim evimde uyu istersen” dedim. “Yakında evim.”

Dondurmaları kimin yiyeceği konusunda anlaşmıştık nasıl olsa.

“Sağ ol gardaş” dedi.

Önerimi kabul edip etmediğim anlayamadım bu yanıttan.

Yine uzun süren bir sessizlik oldu aramızda.

“Nerden anladın?” dedi sonra.

“Ne önemi var” dedim. “Olmuş bitmiş bir olay.”

“Çok kolay bitmiyor, Remzi gardaş” dedi. “Çok kolay bitmiyor…”

Sahadaki adamlar aralarında karar veremedikleri bir faul yüzünden tartışmaya başladılar. Sonra biraz itişip kakışma oldu. Hava atışıyla yeniden başladılar.

“Ne tuhaf adamsın” dedi Yusuf Sarı yine uzunca bir sessizlikten sonra.

“Ne gibi?” dedim.

“Aşağıdan İstanbul’a mal aktaran bir adam var. Onunla oturup sakin sakin konuşuyorsun. Adamın orospu çocuğu yeğeni, tutup boku Boğaziçi’ne sardırmaya çalışıyor. Sen sözüne sadık kalıp sıpayı bulmaya çalışıyorsun. Birini güzelce temizliyorlar, ona gönderilen kirli para üstüne kalıyor, gıkını çıkarmıyorsun. Birden tutup… yıllarca önceki hikâyeyi yüzüme vuruyorsun. Üstüne üstlük… olmuş bitmiş bir olay deyip çıkıyorsun işin içinden. He desem gidip evinde uyuyacağım horul horul… Tuhaf değil mi bu Remzi gardaş?”

“Uykusu olan bir adama uyuyacak bir yer göstergeyi amma da abarttın be Yusuf Sarı” dedim. “Şimdi ne yapacağız?”

“Sen İbo’yu bul gardaş” dedi. “Ne yapıp yapıp, İbo’yu bul Dayı‘dan önce. Herif dellendi, bakarsın şan olsun diye götürür oğlanı.”

“Vazgeçmedim” dedim. “Paranı bu iş için aldım zaten.”

“Oğlanı bul, ikramiyesi de var” dedi.

Bunun bana yeni bir motivasyon olmadığını belirtecek kadar sessiz kaldım.

“Oğlanın izi Ataköy’deki evde” dedim bir süre sonra. “Oraya uğramayı düşünüyorum bir. Sen ne yapacaksın?”

“Dayı‘ya ulaşmaya çalışayım diyorum” dedi. “Yalvar yakar affettiririm oğlanı belki. Parayı araya sokarım. Az para değil.”

“Sen de az tuhaf değilsin Yusuf Sarı” dedim.

“Ne gibi” dedi beni taklit ederek.

“Saymadım ama dünyanın parası var ortada. İnsanın kardeşi olsa yoldan çıkarır. Daha dün tanıdığın adama nasıl güveniyorsun?”

“O parayı eline geçirip, yatağında rahatça uyuyan adama güvenmeyip de ne yapayım Remzi Ünal” dedi bana.

Ayrılırken gazeteyi bana bırakmasını istedim. Kendi önde, Hasan iki metre arkada, Mercedes’e doğru yürüdüler. İçimden bir ses bana, bu iş nasıl

sonuçlanırsa sonuçlansın, Yusuf Sarı‘nın İstanbul’a parti malı kumaş göndermenin dışındaki kariyerinde ciddi değişiklikler olacağını müjdeler gibi oldu.

Sahada oynanan maç artık olağanüstü tatsızlaşmıştı. İlgimi gazeteye çevirdim. Dünkü erken baskıdaki haberden tek farkı, Orhan Yılmaz’ın karnındaki kurşundan çok, herhalde öldürüldükten bir süre sonra, cinsel organına sıkılan kurşundan söz etmesiydi. Haberi yazan en çok bunun üzerinde durmuştu. Ona göre bu, bir karanlık örgütlü suç odağının, diğer karanlık örgütlü suç odağına göz dağı vermesi anlamına geliyordu. İşin bu yönünü ara başlıklarla abartan editöre göre de, haberin bulunmaz bir cinsel sosla da süslenmesi…

Karanlık örgütlü suç odaklarının, diğer karanlık örgütlü suç odaklarına vermek istedikleri mesajın en can alıcı bölümünü, kurbanlarının donuyla örtmek gibi bir âdetleri olup olmadığını sormak istedim birden haberi yazan muhabire. Editöre de.

Haberi okuyup, aletinin yerinde ve sağlıklı olduğuna sevinmesi için, bu tribün koltuğuna benden sonra gelecek seyirciye bıraktım gazeteyi, otomobilime yürüdüm. Yapacağım iki iş vardı.

Bence Yusuf Sarı‘nın sayıp döktüğü gibi tuhaf bir adam değildim. İstanbul’a uyuşturucu soktuğunu ihbar edip yakalatsam, yerine hemen başka birini bulacaklardı. Değişen bir şey olmazdı. Yıllar önceki hikâyeyi, kiminle dans ettiğini kesin olarak anlaması için yumurtlamıştım. Aslında sallamıştım işin doğrusu. İlk duyduğumda olsa olsa demiştim. Tutmuştu. Bazen tutardı.

İbo’yu herkesten önce bulmaya gelince, bu şimdi yeni banka hesabımda repoda yatan parayı ve muhtemel bir ikramiyeyi hak etmekten çok daha başka bir anlam kazanmıştı. Bu konuya öncelik vermeye karar verdim.

Boğaziçi’nin garnizon kapısı gibi görkemli giriş kapısında, dünkü görevlinin yerine başka birisi duruyordu.

Günü geçmiş THY kartı yerine, hakiki gerekçemi söyledim.

“Öğrenci Faaliyetleri Dekanı Kurtar Toprak’ı göreceğim.”

“Randevunuz var mı?” dedi işine iki eliyle sarılan kapı görevlisi.

“Yok ama alırım sizin için” dedim inadına.

Çattık belaya der gibi başını salladı, telefona sarıldı. Elinin hareketlerinden birkaç değişik numarayı art arda taşladığını anladım. Bana kalırsa kimseyle doğru dürüst konuşamadı. Ama konuşup da öyle izin vermiş gibi saldı beni içeriye.

Artık öğrendiğim yoldan otoparkı buldum. Bugün otopark daha kalabalıktı. Giriş yolundan ve aşağı çimli meydana inen yaya yolundan en uzak köşedeki en son boş yere bıraktım otomobilimi. Bu sefer daha büyük, simsiyah bir 4x4’ün yanına.

Binaların çevrelediği çimlendirilmiş alan, saat erken olduğu için olsa gerek, boştu. Bir iki öğrenci ellerinde kitaplar, herhalde sınav gerilimi içinde ortalıkta dolanıyorlardı. Kurtar Toprak’ın bürosuna gitmeden önce aşağı, kantine indim. Koridordaki Fotoğraf Kulübü panosunda, üzerinde İbo’ya mesajım olan eski sergi afişi ortadan kaldırılmıştı.

Yukarı kata çıktım sonra. Mizaha düşkün Sekreter Esin, bu kez ciddi ciddi önündeki bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Beni tanıdı.

“Merhaba” dedi. “Size bir kahve borcum var.”

“Merhaba” dedim. “Kurtar Bey burada mı?”

Aslında bunu sormama gerek yoktu. Kurtar Toprak’ın açık kapısından, içerde kimse olmadığı gözüküyordu.

“Yukarda” dedi. “Prova izliyor.”

Yukarısının neresi olduğunu bilmediğimi sonra hatırladı.

“Aradaki merdivenlerden çıkın, kocaman kapılı yer tiyatro salonudur. Orda bulursunuz Kurtar’ı.”

Kocaman kapıyı kolayca buldum. Bu aralar ender karşılaştığım kilitsiz kapılardandı. Gürültü etmemek için yavaşça açtım. İçerisi alacakaranlıktı. En iyi aydınlatılmış yer sahneydi. Gözlerim biraz alıştıktan sonra koltuklarda oturan iki kişi gördüm. Gözlüklerinden Kurtar Toprak olduğunu anladığım, tek başına oturan adamın iki sıra arkasına oturdum. Öteki izleyici en önde oturan uzun saçlı bir kızdı.

Sahnede, bir tiyatro parçası provasından çok bir tür vücut antrenmanı yapılıyordu anlaşılan. Eşofmanlı, şortlu oğlanlar, taytlı, dar pantolonlu kızla eğilip bükülüyor, birbirlerine dokunuyor, esnemeye, bedenlerinin sınırlarını zorlamaya çalışıyorlardı. Bizim aikido çalışmasından önce yaptığımız ısınma hareketlerine benzemiyor değildi.

Antrenmanı yöneten çocuğun, yeni bir dizi hareketi açıklamaya geçmesinden yararlanıp, yerimden kalktım ve Kurtar Toprak'ın yanma geçtim. Hareketimi algılayınca hiç ummadığım kadar irkildi. Sahnede olup bitene iyice konsantre olmuştu anlaşılan.

Önce beni tanımadı.

"Kurtar Bey, merhaba" dedim alçak bir sesle.

Sesimle alacakaranlıktaki siluetimi sonra birleştirdi. Yüzü rahatladı.

"Merhaba" dedi. "Remzi Ünal, değil mi?"

"Evet" dedim.

"Bizim okulu sevdiniz anlaşılan" dedi.

"Bir daha önce bana gel, demiştiniz" dedim.

İkimiz de sesimizi alçaltarak, gizli bir iş çeviriyormuş gibi konuşuyorduk. Yine de en öndeki kız kafasını döndürüp baktı bize uyarı mahiyetinde.

Bir süre konuşmadan durduk. Sahnedeki çocuklar yöneticinin gösterdiği yeni hareketlere başlamışlardı.

"Hayrola" dedi. "İbo'yla mı ilgili?"

"Hem evet, hem hayır" dedim. "Konuşsak iyi olacak."

Bu sefer sahnedeki yönetmeni de rahatsız etmiştik. Bizim tarafa doğru bağırdı.

"Beyler lütfen! Çalışıyoruz burada."

Yüzümüzde sevimli suç ortaklan gülümsemesi, kalktık. Daha fazla gürültü etmemek için önümüze dikkatle bakarak arkalara yürüdük. Yeni bir uyan almadan kapıyı bulduk.

Dışarda elimi uzattım Kurtar Toprak'a.

"Kusura bakmayın" dedim. "Tiyatro keyfinizi bozdum."

"Yok canım" dedi Kurtar Toprak. "Öylesine izliyordum. Tiyatro Kulübü, üniversitenin en köklü, en ciddi çalışan kulüplerindendir. Baksanıza, final minal demeyip vücut çalışması yapıyorlar bu saatte. Severim çocukları. Elimden gelen her desteği veririm."

"Tiyatrocu çıkıyor mu aralarından?"

"Çok nadir" dedi.

Merdivenlerden inip, bürosuna yöneldik. Mizahı seven Sekreter Esin hâlâ yazıyordu.

"Geçen seferki gibi olmasın" dedi Kurtar Toprak yanından geçip bürosuna doğru ilerlerken. Kıza ben de gülümsedim.

Geçen seferki yerlerimize oturduk. Geçen seferki sigaralarımızı yaktık.

"Hayırdır" dedi sonra. "İbo'dan haber var mı?"

"Hem var, hem yok" dedim.

"Nasıl?" dedi.

"İbo'nun kayboluş nedeni, aslında sizi de, bütün üniversiteyi de ilgilendiriyor" dedim.

"Nasıl?" dedi yine.

Sigaramı kül tablasına bıraktım. Sağ elimin iki parmağıyla hayalî bir enjektörü tutup, başparmağımla hayalî bir pistonu ittim, hayalî bir iğnenin ucunu sol bileğimin damarına yönelterek.

Gözleri büyüdü.

Sigarasını hızlı hızlı söndürdü. Sonra yenisini vakti- Şaka mı bu? ifadesiyle yüzüme baktı. Dudaklarımı büzüp kafamı üzüntü gösterisiyle salladım.

Yerinden kalkıp kapıyı kapatmak için hareketlendi. Sonra vazgeçti. Bana doğru eğilip fısıldadı.

“Bu işi başka yerde konuşalım” dedi. “Duvarlar çok ince.”

Kapıdan çıktığımızda elinde kahvelerle, mizahı seven Sekreter Esin’le göğüs göğüse geldik. Çıktığımızı görünce şaşırdı kız.

“Kahveleriniz?”

“Artık başka sefere” dedim hızla yürüyen Kurtar Toprak’ın arkasına düşerken.

Bölüm 1.11

Kurtar Toprak önde, ben arkada binanın önüne çıktık. Çim alanı çevreleyen binaları teker teker gözleriyle okşadı. Onu görünce gülümseyen, selam veren öğrencilerin arasından, yine o önde ben arkada, boğaz yönüne doğru ilerledik.

Sırtının öfke belirten bir biçimde büküldüğünü görüyordum arkasından. Kafasını öne eğmiş, hızlı hızlı yürüyordu. Liberal kantine giden yolun sol tarafındaki binaya girdi. Arkasından ben de girdim. Koridorda, soldaki ilk odaya girdi. Ben de girdim.

Burası büyükçe bir sınıftı. Karatahtasında son dersten kalma birtakım İngilizce sözcükler, 1950'lerden kalma bir hoca masası ve öğrencilerin yazı yazabilecekleri türden çıkıntıları olan otuza yakın sandalye. İngilizce anlıyordum ama ekonomiden anlamıyordum.

"Ben burada okudum" dedi kollarını iki yana açıp sınıfın içinde dönerek. "Burası İdarî Bilimler binası. Burada dört yıl, pardon altı yıl okudum ben."

Öğrenci sandalyelerinden birine oturdum.

"Bu okulu anamın evi gibi severim" dedi. "O yüzden mastırdan sonra bu işi önerdiklerinde sabaha kadar uyuyamadım sevincimden… Çocuklarla iç içe, onlardan biri gibi… 24 saat okulda…"

Ders veren tutkulu bir hoca gibi, hoca masasından eğilmişti sınıfa doğru.

"Tiyatro Kulubü'nde de çalıştınız mı?" diye sordum, nereden aklıma geldiyse.

"Şansımı denedim ama olmadı" dedi. "Kötü oyuncuydum anlaşılan."

Masadan kalktı, yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Sonra her şeyin yolunda olduğu bir gün sabah, sen kalkıp geliyorsun ve bu işe girdiğimden beri en çok korktuğum iki şeyden birinin gerçekleştiğini

oynuyorsun bana" dedi, ellerimle yaptığım enjeksiyon sahnesini taklit ederek.

"Diğeri ne?" dedim.

"Oynaşırken ileri giden kızların kürtaj problemleri… " Keşke başımızdaki iş o olsaydı der gibi başını salladı. "Anlat bakalım."

"Çok ayrıntı bilmiyorum" dedim. "Anladığım kadarıyla İbrahim Sarı Boğaziçi'nin uyuşturucu için iyi bir pazar olduğunu düşünmüş, harekete de geçmiş. Cinsini bilmiyorum. Ama filtresiz sigara olmadığı kesin."

"Ne zamandan beri?" dedi.

"Sanıyorum planlama ve hazırlık bir aylık iş. Operasyonsa bir hafta on gün önce başlamış olsa gerek."

"Allah Allah" dedi durduk yerde. "Allah Allah."

"Böyle şeylerde size hızla haber uçar mı?" diye sordum.

"Laf gelir" dedi. "Ama bu iş çok taze söylediğine göre. İş dallanıp budaklanınca, bazı sorunlar çıkar. Çocuklar birbirine girince, laf dar çevreden çıkar, yayılır. Haberi bana da gelir böylece. Ama bunu duymadım. Duysam zaten… "

"Daha önce oldu mu hiç?" dedim.

"Benim zamanımda olmadı. Duyduğuma göre beş altı yıl önce kantinlerde çalışanlardan biri denemiş. Herifi Hisar'ın solcu gençlerine iyice dövdürüp, siktir etmişler memleketine, işi kapamışlar. Tabiî dışarda bireysel olarak takılan varsa ona bir şey yapamayız, bilemeyiz de… "

Parmaklarını sandalyenin yazı yazma yüzeyinde tıkırdattı.

"İbo'dan başka kim var işin içinde?"

"Adlarım bilmiyorum" dedim. "Ama bir dağıtım kanalı kurduğu kesin."

Ona bazı manken kızlardan bahsetmeye hiç niyetim yoktu. Şimdilik yoktu en azından.

"İbnenin güvendiği bir dal olmalı" dedi.

"O ne demek?" dedim.

“Bak” dedi yemden coşkuyla ders veren üniversite hocası rolünü oynayarak.

“Bu üniversite ülkenin bir çeşit gözbebeği. Ödenek ayırmaya gelince nazlanırlar ama vitrini sağlam tutmak isterler. Valiliğin, polisin, YÖK’ün gözü buranın üstünde. Sanki gizli bir el korur burayı. Sınıflar dökülür, kütüphaneye yeni kitap gelmez, hocalar kaçar, ne bileyim, her yıl kapasitenin üstünde yeni öğrenci gelir, ama vitrin sağlam kalır. Hep başarı, hep başarı… Sen hiç 1971’deki sandık cinayetinden sonra Boğaziçi imajını sarsan bir haber gördün mü gazetelerde?”

Ne bileyim, görmedim herhalde der gibi omzumu silktim.

“O yüzden, burada bu çeşit bir iş çevirmeye çalışan ya tümden dünyanın farkında olmayan bir salaktır ya da güvendiği bir dal vardır, içerden… dışardan… Başka türlü yürümez. Bırakmazlar.”

Hey koca Allahım, dedim içimden. Boğaziçi pazarı hakkında senin Tarsus’undan parti malı kumaş ve de uyuşturucu sevk edicisi Yusuf Sarı ile şu cennet parçasında altı yılını geçirmiş Öğrenci Faaliyetleri Dekanı Kurtar Toprak aynı ince tahlilde buluşuyorlardı. Güvenilecek dal konusu dışında.

“Kim olabilir?” dedim.

“Ne bileyim ben” dedi öfkeyle. Sanki tanıdığı birinin olması ihtimali bile gerilmesine neden olmuştu. “Bu konuda hiçbir fikrim yok.”

“İbo’yu bulursam öğreniriz” dedim. “Hiç bakabildin mi o işe?”

“Özel bir şey yok” dedi. “Zaman da olmadı zaten. Akademik izin konusunda teşebbüste bulunmamış, bir tek onu öğrendim.” Sonra ne dediğimin farkına yeni varmış gibi ekledi.

“Doğru, İbo’yu bulursak öğreniriz.” Birden heyecanlanmıştı.

“Bak” dedi. “Aslında duyar duymaz işi rektörlüğe yansıtmam gerektiğine karar vermiştim. Öyle ufak tefek, hocanın odasından soru çalmak gibi bir şeye benzemez bu… “

Neler de oluyor şu Boğaziçi’nin yemyeşil çimlerinin çevresinde, dedim kendi kendime.

“Yalnız o zaman iş patlar” diye devam etti Kurtar Toprak. “Ortalığa dökülür. Narkotikçilerden, medyadan geçilmez ortalık. Boku çıkar…”

“Ama şimdi…” dedim.

“İbo’yu bulursak işi büyümeden çözeriz belki” dedi. “Durdururuz.”

Anlaşılan Yusuf Sarı‘dan sonra bir müşterim daha olmuştu İbo’yu bulma konusunda Sinem’i savmazsak.

“İşin bokunu çıkarmak istemiyorsun” dedim. İlk kez sen demiştim Kurtar Toprak’a.

“İşin boku çıkarsa, benim de burda işim biter” dedi. “Bu da istediğim en son şey. “

İşin boku çıkarsa, ucu bir biçimde bana da dokunurdu apaçık. Yeleğinde narkotik yazan, yazmayan polislerle saatler boyu konuşmak istemiyordum. Soracakları sorulara nasıl cevaplar verebileceğimi hâlâ bilmiyordum açıkçası. İşin bokunu çıkarmamak benim de işime geldi.

“Pekâlâ” dedim. “Bir şans daha verelim Boğaziçi’nin imajına.”

“Tamam” dedi heyecanla. “İbo’yu bul.”

Ayağa kalktı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi ekledi.

“Sana” dedi, “ödeme yapamam bu konuda. Örtülü ödeneğim yok.”

“Dert değil” dedim. “Vatana millete bir hayrımız dokunsun.”

“Ama akşam bir yemek ısmarlayayım” dedi. “Yemeğin parasını bir kulübe sokuştururum… “

Akşam dokuzda, Boğaziçi Üniversitesi Mezunlar Derneği’nin lokantasında buluşmak üzere ayrıldık. Yerini tarif etti. Sanki daha önce birlikte görülmemişiz gibi ayrı ayrı çıkmamızı istedi sınıftan. O çıktıktan sonra on beş dakika kadar düşündüm karatahtaya bakarak tek başıma.

Şimdi asıl işimle ilgilenmek zamanıydı. Ya Zühal’i ya Sinem’i bulup, İbo’ya ulaşmanın bir çaresine bakmalıydım. Sınıftan çıkıp, önce liberal kantine, sonra “siyasî” kantine bir göz attım. Aslında talimin ettiğim gibi Boğaziçi’nde geçen gün tanıdığım çocuklardan hiçbiri yoktu ortalıkta. Acıkan kamımla ilgili tedbir almayı erteleyip, arabama doğru yöneldim.

Otoparkın ucunda, kocaman, siyah 4x4'ün yanındaki otomobilime gelince, yükselen güneşin biriktirdiği sıcağın çıkıp gitmesi için, kapıları açık tutup ayakta bir süre bekledim. Sonra içeri girdim.

İki pencereyi de indirip, bir sigara yaktım ve telefonu aldım elime.

Şu son iki gündür ilk kez, telefonda tuşladığım numara açıldı karşıdan.

"Aloo" dedi önceleri inceyken sonradan hafif tarazlanmış bir ses. Zühal'in sesini tanıdım.

"Alo, Zuhal…" dedim telefona.

"Kimsiniz?" dedi hafif tarazlanmış ince ses.

"Ben" dedim. "Remzi Ünal. Hatırlıyor musun, dün eve gelmiştim."

"Evet evet" dedi. "İbo'yu arayan adam. Adım Remzi Ünal deyişinizi hatırladım şimdi. Yüzünüzü de."

"Tamam" dedim. "Dün çok konuşamamıştık, şimdi zamanın var mı?"

"Kimsiniz siz aslında?" dedi tekrar. Adımla yetinmediği açıktı.

"İbo'yu bulursam, onunla birlikte başı belada birkaç kişiyi kurtarabileceğine inanan biri" dedim. "Kötü bir şeye niyetim yok, korkma."

"Beni yatağa siz mi yatırdınız dün?"

"Evet" dedim. "Toparlandın mı biraz?"

"Toparlandım" dedi. "Başımı da yıkadınız, hatırlıyorum. Teşekkür ederim."

"Yok canım" dedim.

"Sahi" dedi birden hatırlamış gibi. "Evi kim dağıtmış dün? Bir patırtılar duydum ama. Canım çıktı toparlamak için…"

"Anlatırım" dedim. "Aslında biraz konuşsak iyi olur. Evdeysen atlar gelirim."

Cevap vermek için biraz düşündü. Sanıyorum elbiselerini çıkarmadan yatağa bırakmam etkili oldu karar vermesinde.

“Hayır hayır” dedi. “Eve gelmeyin. İçim bayıldı burda. Dışarda bir yerde buluşalım.”

“Sen söyle nerde” dedim.

“Carousel’e gelin” dedi. “Yukarda Çin Lokantası‘nda beklerim sizi.”

Saatime baktım. Bire geliyordu.

“Tamam” dedim. “Saat bir buçuk iyi mi?”

Anlaştık.

Telefonu yerine koydum. Karnımın acıkmasıyla ilgilenmeyi ertelemem isabet olmuş diye düşündüm. Tam elim kontak anahtarına gitmişken, ön ve arka kapılar açıldı, iki tane askere gitme çağı çoktan geçmiş delikanlı girdi otomobile. Sol yanımda, kapının dışında biri daha duruyordu.

Arkamda oturan enseme avucunun içiyle vurup kafamı direksiyona çarptı.

“Ne arıyorsun lan burda yine orospu çocuğu?”

Bu bir soru değildi doğallıkla. Sesi tanımıştım, İstanbullu bir sesti ama çok küfür ediyordu.

Sonra aynı el saçlarımdan tutup kafamı geri çekti. Kafam koltuğun kafalığına yapıştı.

“Sana İbo’nun peşinde dolanma demedik mi hıyar?”

Bu da bir soru değildi. Cevap yerine acıyla inledim.

“Şimdi ananı belleyeceğiz” dedi arkamdaki. “İndirin.”

Dışarıdaki kapıyı açtı. Arkamdaki saçlarımı bırakmamıştı. Yolcu koltuğunda oturan yüzüme bir yumruk attı. Dışardaki dağılmamdan yararlanıp iki eliyle kolumu tutup çekti beni otomobilden, yere fırlattı.

Yerde daha toparlanmadan iki tekme yedim karnıma.

Boğaziçi Üniversitesi’nin otoparkında, öbür taraftan görülmemizi engelleyen siyah kocaman 4x4’ün gölgesinde, benden en az otuz yaş daha genç üç delikanlıdan hayatımın dayağını yemeye hazırlandım.

Üçüncü tekmeden sonra karar değiştirdim.

Bölüm 1.12

İlk yapacağım iş en kısa sürede ayağa kalkmaktı. Son tekmeden sonra etrafımı sarmak için saldırıya küçük bir an ara verdiler ve bu onların en büyük hataları oldu. İlk hareketi kim yapacak diye birbirlerine bakarken çömeldiğim yerden sağdaki dizime dayanarak ve öne doğru eğilerek, sırtım dimdik kalktım.

“Bak” dedi telefonda tanıştığımız sesin sahibi. “Neler de biliyor moruk!”

Şimdi ben de ayaktaydım ve birbirimize bakarak duruyorduk. Çocuklardan biri ağır ağır arkama geçmeye başladı.

Liderleri olduğu anlaşılan telefon arkadaşım “Neler de biliyor moruk” diye bir kez daha tekrarladı ve ilgimi dağıttığım sanarak dojo’da çalışıyor olsak sho-men uchi olarak yorumlayabileceğim bir biçimde saldırdı. Sağ eli biraz yukardan bir Osmanlı tokadı gibi kafama doğru yöneldi. Zoraki uke’me irimi nage ile cevap verdim. Ayaklarımla tam bir tur atarak onunla aynı yöne bakar hale geldim ve sol elimle ensesinden tutup kafasını omzuma doğru bastırdım. Ne olduğunu anlamadığına bahse girerim. Sonra hızla ters yöne döndüm, sağ elimi çenesinin altından gökyüzünü gösterir gibi kaldırıp, belinin arkasında beliren boşluktan yararlanarak sırtüstü yere fırlattım. Hareketi Sensei’nin öğrettiği gibi değil, kafasına bir tekme atarak tamamladım.

Tam karşımda duran, gördüklerine şaşırıp bir an durakladı. Arkama geçen uyanık iki eliyle bileklerime sarılıp tutmak istedi ve aptallaşan arkadaşına bağırdı.

“Saldır lan!”

O saldırmaya daha karar veremeden önce sol kolumu arkamdaki uyanığın bileğimi tutan eliyle birlikte yukarı kaldırıp, kafamın üstünden geçirdim ve tam bir dönüş yaptım. Çapraz hale gelen kollarıyla şaşakaldı. Kitapta yeri

olmayan bir hareket yaptım. Açılan kasıklarına okkalı bir diz çıkardım. “Uy anam” diye çöktü olduğu yere.

Karşımdaki üçüncü, saldırma kararından geri döndü gördüklerinden sonra. Aikido repertuvarımın sınırlı olduğunu bilse bir biçimde saldırırdı eminim. Daha iki yıldır çalışıyordum haftada üç gün ve kimi çalışmaları da kaytarıyordum. O kendinden ve benim bildiklerimden emin olamadı, hiç riske girmemeye karar verdi ve hızla dönerek otoparkın çıkışma doğru kaçmaya başladı. Onu bir daha hiç görmezdim herhalde.

Kafasına tekme attığım telefon arkadaşım yüzükoyun yatıyordu. Liderleri o olduğu için nikyo’yla tanışmasında fayda gördüm. Yanına çömelerek kolunu omuzlarından dik bir biçimde kaldırdım ve iki kolumun arasına aldım. Şimdi gövdemle sağa doğru bir hareket yapsam çıt diye kırılırdı eklemlerinden.

Öylece durdum. Altımdakinden bir direniş gelmiyordu. Elleri apış arasında doğrulup allak bullak yüzüyle bana bakan üçüncüye laftan anlayan bir köpeğe emir verir gibi bağırdım.

“Git!”

Sanki bu emrimi beklermiş gibi ikiletmedi ve iki büklüm uzaklaştı hızla. Onu da bir daha görmeyeceğimden emindi.

“Hey” dedim altımdakine. “Kendinde misin?”

Bir kıl sağa döndüm. Acıyla bağırdı.

Bir daha. Daha yüksek ve daha canhıraş bağırdı.

Üçüncü kez canım iyice acıttım ve aikidoyu terk ettim. Tıpkı bana yaptığı gibi saçlarından çekerek kafasını geriye doğru kanırttım. Şimdi boynuna inecek bıçağı bekleyen kurbanlık bir koyun gibi zavallı gözlerle yüzüme bakıyordu.

“Uslu duracaksın değil mi?” dedim.

Başını mümkün olduğunca salladı. Kanırtmayı biraz gevşettim.

“Derdiniz ne lan?” dedim.

Cevap alamadım. Doğaldı bu. Çok anlamlı bir soru değildi. Farkına vardığımda soruyu değiştirdim.

"İbo mu emir verdi lan?" dedim.

"Yok abi" dedi. "Gördüğümüz yok valla İbo'yu günlerdir."

"Ne bok yemeye geldiniz üstüme?" dedim.

"Ne bileyim abi" dedi. "İbo'yu arıyordun…"

"İbo'yu aramak suç mu lan?" dedim. Bu da soru değildi doğallıkla. Öyle durdu ne cevap vereceğini bilemeden.

"Öğrenci misiniz siz?" dedim sonra.

"Ben önlisanstayım" dedi cevap verebileceği bir soruyla karşılaşınca.

"Ötekiler?"

"Biri hazırlıkta, biri öğrenci değil, öyle takılıyor bizimle."

"Adları ne?"

"Hazırlıktaki Adnan, ötekine Süslü diyoruz" dedi ağır ağır.

"Siz mi satıyorsunuz malı lan?" dedim.

Bu kez cevap vermemeyi bilinçli olarak denedi. Ona bir iki saniye verdikten sonra, kafasını hızla geriye çektim, hiç beklemediği anda ileri iterek çarptım yere. Kafasını ileri geri ittirip çekerek burnunu sürttüm yere.

"Malı siz mi veriyorsunuz?" diye tekrarladım.

"Kızlar hazırlıyor müşteriyi" dedi. "Biz sonra devreye giriyoruz."

Kızların kim olduğunu biliyor gibiydim. O yüzden sormadım adlarını.

"Mal nerde duruyor?"

"Valla bilmiyorum abi" dedi kafasıyla yaptığım şakanın tekrarlanmasından endişe ederek. "İbo veriyor iki gram, iki gram."

"Doğru söyle!" dedim kafasını yeniden geriye doğru çekerek.

"Valla bilmiyorum" dedi. Yüzünde ağlama başlangıcına benzer bir titreme oluşmuştu.

“Sen kullanıyor musun?” dedim.

“Yok abi, Allah göstermesin” dedi. “Biracıyım ben.”

“Aferin” dedim, bir daha çaktım kafasını yere.

“Söyle, İbo’yu nasıl bulacağım?” dedim ardından.

“Hisar’da bir evi var” dedi.

“Dalga geçme lan” dedim. “Cümle âlem biliyor Hisar’daki evi.”

“Başka bilmiyorum abi valla” dedi. Şimdi iyiden iyiye ağlamaya başlamıştı. Ataköy’den bile haberi olmadığına bahse girebilirdim. Daha doğrusu hiçbir şeyden haberi olmadığına.

Saçlarını bıraktım. Elini yüzüne kapayıp ağlamaya devam etti. Çenesinden tutup kafasını çevirdim, gözlerinin içine baktım.

“Senin adın ne?” dedim.

“Fırat” dedi içini çekerek. “Fırat Uzun.”

“Bak Fırat koçum” dedim. “Ağlama. Genç yaşta bulaşmışsın boka. Allah’tan polis değilim, valla dünyan kararırdı. Şimdi seni bırakacağım. Arkana bakmadan çek git. Takılma bu işlere. On yıl sonra dua edersin bana, dövmeye kalktığımız moruk beni boktan kurtardı diye.”

Sinirleri iyice bozulmuştu garibimin bu müthiş konuşmamdan sonra. Yenilginin acısıyla, yenilginin sonuçlarından sıyrılmanın heyecanı birleşti, ağlaması şiddetlendi.

“Hadi, git şimdi, elini yüzünü yıka” dedim kafasına bir şaplak atarak.

Ayağa kalktık. Ne yapacağını bilemez gibi duruyordu.

“Hadi git” dedim. “Endişelenme.”

Beni daha da şaşırtan bir şey yaptı. Bayramda beklemediği bir harçlık vermişim gibi şiddetle ellerime sarıldı, öpmeyi denedi. Çektim ellerimi.

“Saçmalama oğlum” dedim. “Hadi git.”

Elini pantolonunun cebine soktu. Blucininin daracık cebinden bir şey çıkardı, elime tutuşturdu.

“İbo, sende dursun şimdilik, demişti” dedi. “Belki işine yarar abi.”

Sonra diğer arkadaşları gibi koşa koşa uzaklaştı yanımdan.

Avcumu açtım. Altın gibi sapsarı, Amerikan yapımı bir anahtar duruyordu avucumda.

Fotoğrafçılık sanatıyla ilişkimi artırmaya karar verdim aniden.

Bölüm 1.13

Dağılmış saçlarımı düzelttim, dizi toprak olmuş pantolonumu silkeledim ve gömleğimi belime soktuktan sonra otomobilin pencerelerini kapadım. Avucumda yeni ilgi alanım fotoğrafçılığın kapısını açacak anahtar, hızlı hızlı indim aşağı, okula doğru.

Hiç oyalanmadan Kurtar Toprak'ın bürosuna yöneldim. Sekreterinin masası boştu. Odasının kapısını ilk kez kapalı buldum. Tıklatmadan açtım. Boğaziçi Üniversitesi Öğrenci Faaliyetleri Dekanı, ilk konuştuğumuz gün benim oturduğum misafir koltuğunda, başını ellerinin içine atmış, boş boş karşı duvara bakıyordu.

“Karanlık oda nerde?” dedim selamsız sabahsız.

Ne istediğimi ilk başta anlamadı. Bana da duvara baktığı gibi baktı.

“Ne yapacaksın karanlık odayı?” diyebildi sonra.

“Fotoğraf Kulübü‘ne üye olmaya karar verdim” dedim.

“Espri yapma Allah aşkına” dedi hafif toparlanmış gibi. “Zaten getirdiğin haber ağzıma etti, bir de espri yapma.”

“Tamam, kusura bakma” dedim. Sonra ben de ciddileştim. “Şu elimdeki anahtar, İbo'nun ortadan kaybolmayı tercih ettiği günden beri Fotoğraf Kulübü‘ndeki çocukların yana yakıla aradıkları karanlık odanın anahtarı. Yolu göster de bir bakalım. Bakarsın ilginç bir şeyler buluruz.”

“İbo'nun iç ettiği anahtar…” dedi konu yavaş yavaş zihninde aydınlanarak ve sanki ben başka bir şey demişim gibi. “Çocuklar sevinecek.” Sonra konunun ciddiyetinin farkına vardı.

“Ulan” dedi. “Oraya saklamış olmasın…” Duvarların inceliğini bir kez daha hatırladı. “… Öteberisini.”

“Bakalım” dedim. “Göster yolu.”

Kapıya yöneldi. Durdurdum onu. Zühal'i hatırlamıştım. Saatime baktım. Karanlık odada iş uzarsa yetişmem tehlikeye girebilirdi.

"Bir telefon etmem lazım."

"Orda" diye gösterdi. "9'dan hat al."

Eski usul kadranlı telefonda numaralan ağır ağır çevirip, kadranın geri dönerken çıkardığı sesleri dinledim. Boğaziçi'nin ödeneklerinin sınırlı olduğu meydandaydı. Zuhal çıkmamış olsun diye dua ettim.

Zil daha iki kez çalmadan açıldı.

"Alo" dedi Zuhal'inki olduğundan emin olamadığım bir ses.

"Zuhal?" dedim.

"Benim."

"Remzi Ünal" dedim. "Biraz gecikebilirim. Haber vereyim dedim."

"Ne kadar?" dedi.

"Bilmem" dedim. Hakikaten bilmiyordum.

"Tamam" dedi. "Biraz mağazalara bakarım. Yemeğimi bitirdiğimde de gelmemişseniz, aynı katta bir yerde oturur kahve içerim."

"Anlaştık" dedim. "Teşekkürler."

"Bakıyorum iki taşın arasında çapkınlık da yapıyorsun" dedi Kurtar Toprak.

Kötü bir espriydi, cevap vermedim.

Karanlık oda, çimlendirilmiş alana bakan binaların birinin arka tarafında, başka bir amaca hizmet ederken bu iş için düzenlenmiş penceresiz, küçük bir odaydı, içerde olağanüstü şeyler bulacakmışız gibi davranan Kurtar Toprakla birlikte, ağır hareketlerle girdik. Kapının anahtarı bende kaldı. Yoğun bir ecza kokusu, günlerdir girilmeyen odadaki bayat havayla karışmış, dayanılmaz olmuştu. Oda havalansın diye' kapıyı açık bıraktık. Işığı yaktık. Derli toplu denemezdi. Bir duvarı boydan boya kaplayan tezgâh dört demir ayağın taşıdığı bir mermer parçasından oluşuyordu. Üzerinde bir agrandizör, yıkama tankları, küçük bir saat vardı. Tezgâhın

duvara bitişik bölümü sonradan uzatılan borunun ulaştığı musluk ve altında, bu odadan çok rektörün özel tuvaletine yakışacak eski bir ayaklı lavaboya ayrılmıştı. Lavabonun içinde tespit banyosu kapları üst üste yığılmıştı.

Köşede duran dolabı, üstünde kullanılmamış fotoğraf kartları, boş film kutuları ve aylarca önce çeşitli değerlerde pozlanarak denemeler yapılmış aynı saçma sapan karelerden çok sayıda örnek bulunan rafı gözden geçirdik. Kurtar Toprak kavanoz, kutu ve torba biçimindeki her şeyi açarak içine baktı. Ellerimiz toz içinde, burada bir şey olmadığını kabul etmek zorunda kaldık on beş dakika sonra.

“Buranın deposu olduğunu zannetmem” dedim. “Çok ayakaltı burası?”

“E, peki, biz burda ne arıyoruz o zaman?” dedi sıkılmış gibi.

“Belki adresini yazıp bırakmıştır bir köşeye” diye dalga geçtim.

Kurtar Toprak bugün beni, getirdiğim haberleri ve yaptığım esprileri sevmiyordu.

“Bulursan bana da haber ver” diye kapıyı çarptı, çıktı.

Ve çarpılarak kapanan kapının arkasındaki sürgü, yuvasında tıngırdadı. Ve ben düşünmeye başladım.

Burası uyuşturucuyu uzun süre depolamak için kullanılamazdı. Fotoğraf Kulübü‘nün karanlık odasının anahtarı normal olarak elden ele dolaşırdı. İsteyen üye, fotoğraf basmak için girerdi. Ama bir karanlık odada en doğal şey, içerde yalnız kalabilmek, kapıyı sürgüleyip önüne gelenin dalmasını, ve filmi yakmasını engellemekti. Karanlık odalarda, geçici olarak yalnız kalırdınız ve kimse bir şey demezdi. Uyuşturucu dağıtım işinde, bir süre yalnız kalarak ne yapacağınızı da tahmin edebiliyordum.

Sırtımı kapıya yaslayıp odaya yeniden baktım. Odayı kullanacak üyelerin ellerinin değeceği her şeyi teker teker eledim kafamda. Odada çok şey yoktu. Geriye lavabonun ayağı kaldı.

Önüne çömeldim. Duvarla bitişme yüzeyinde küçük bir kırık vardı. Kırığı dört parmağımla tutup, koca lavabo ayağını zorladım. Yerinden kımıldadı. Biraz daha zorladım. Açılan aralıktan elimi sokup çevirdim boşlukta. Bir plastik torba hışırdadı.

Üstündeki lavaboyu düşürmemeye dikkat ederek biraz daha çektim ayağı. Elimi sokup hışırdayan siyah pazarcı poşetim çıkardım.

Küçük bir kuyumcu tartısı, bir kretuar ve kutusuz bir video kaseti vardı torbada. VHS.

Durum 2-0 dedim kendi kendime. İkinci kez arkasında bıraktığı bir şeyleri topluyordum İbrahim Sarı‘nın. Bence çok usta değildi ardındaki izleri silmekte.

Kuyumcu tartısının işlevi açıktı. Benim de işime yaramazdı. Tartıyı lavabonun ayağının içindeki boşluğa geri attım. Poşetsiz. Ayağı eski pozisyonuna geri ittim.

Elimde içinde kutusuz video kaset olan poşet, dışarı çıktım. Karanlık odadan Kurtar Toprak’ın odasına kadar bulduklarımı onunla paylaşıp paylaşmamayı düşünerek yürüdüm.

Sekreteri hâlâ ortada yoktu. Kendi de.

Dışarı çıkıp sekreterin masasından boş bir zarf aldım. Zarfın üstüne, “Sayın Kurtar Toprak” yazdım. “İyi boğaz havası aldık. Sevgiler. R. Ü.” Benim yerime karan o vermişti.

İçinde video kasetin olduğu poşetin dikkat çekici hiçbir özelliği olmadığından rahatça sallaya sallaya otoparka yürüdüm. Otomobilimin yanıma geldiğimde üstüme saldıran olmadı. İçine girip çalıştırdığımda da.

Carousel’e doğru yola çıktım. E-5 geçen seferki Ataköy yolculuğumdan çok daha kalabalıktı. Yolda durmak zorunda kaldığım anlarda kaseti elime alıp

inceledim. Kara, çok yeni olmayan bir video kasetti. Üstünde salak bir karate filminin etiketi vardı.

Dediğim gibi, bilgi güçtür. Kasetin içindekileri görmeden Zühal’le konuşmaya hiç niyetim yoktu. Üstelik içimde bu aralar daha sık sık duymaya başladığım sese bakarsanız, bu kara kasetin taşıdığı görüntülerin İbo’nun evinde bulduğum fotoğraftakilerle akrabalığının bulunması olasılığı da yüksekti.

Alışveriş merkezinin otoparkına park ettikten sonra yukarı çıktım. Etrafıma baktım. En yakındaki tuhaf üniformalı güvenlikçiye sordum.

“Arkadaşım, kolay gelsin. Burada fotoğrafçı, videocu, kamera falan satan bir yer var mı?”

“Hemen şurda” diye tarif etti. “Yeni açıldı.”

Gösterdiği yöne yürüdüm. Söylediklerimin hepsini birden içeren küçük bir dükkândı, içeri girdim. Liseden sonra okuyamayınca tezgâhtarlığa başlamış, sıkıntıdan patlayan güzelce bir kız vardı içerde yalnızca. Cüzdanımdan tedavüldeki en büyük Türk lirası kâğıt parayı çıkardım. Torbadan aldığım video kasetin üstüne koydum. Elimi de tezgâhın üstüne.

“Küçük hanım” dedim. “Yardımınıza ihtiyacım var. İçerde bir yerde şu kaseti izleyeceğim bir video bulursanız… ” Parayı ve kaseti biraz daha ittim. “Önemli ve aceledir.”

“Videomuz var ama kapalı yer yok” dedi. Eli paraya doğru hareketlendi, ama henüz hak edip etmediğinden emin olamadığı için ileri gitmedi.

Başıyla gösterdiği yöne baktım. Piyasa lideri bir pil markasının sıkıcı olduğunu tahmin ettiğim tanıtım filmi oynayıp dursun diye hazırlanmış bir stand vardı dükkânın arkalarına doğru. Her yanını pilin markasının süslediği kocaman bir kutunun üstünde 64 ekran bir televizyon, altında VHS video player. Ekran boştu.

“Olur” dedim. “Çeviririz.”

Standı küçük bir gayretle, ekran kapının aksine bakacak biçimde çevirdim. Kaseti koydum. Çaresiz ayakta izleyecektim. Parayı peşimden gelmiş olan küçük hanımın gömleğinin üst cebine koydum.

“Teşekkürler” dedim. “Bundan sonrasını hallederim.”

Play’e bastım.

Gerçekten de salak bir karate filmiydi. İlk sahnenin ilk görüntüleriyle kavga etmeye başlayan sahte savaşçıların avaz avaz konsantrasyon bağırtılarını dükkânın içine yaymamak için sıçrayıp sesini kıstım TV’nin.

Ve dövüştüler. Dövüştüler. Dayak yiyenlerin ağzından domates salçaları aktı. Sıçradılar, dövüştüler. Elimi videoya uzatıp FF’ye bastım.

Karate filmini hızlı izlemek daha komik oluyor.

Tezgâhtar kız arada çaktırmadan bana bakıyordu. Ben hızlı gösterimde peş peşe ve aralıksız bir biçimde esas oğlanın üstüne saldıran ve dayak yiyen eski Japon kılıklı, kel kafalı oyunculara. Esas oğlan arada zayıf yüzlü bir kız ve ihtiyar bir sakallıyla konuşuyordu. Sonra yeniden domates salçaları.

Birden amatör ve hard porno bir filmi de FF'de seyretmenin eşit derecede komik olduğunun farkına vardım. Görüntülerin rengi, ışığı ve içeriğinin değiştiğini fark eder etmez videoyu durdurdum, geri aldım. Tezgâhtar kıza baktım, kafayı çevirmiş, dışardan gelip geçenlere bakıyordu.

Tam esas oğlan bir hamlede on beş metrelik bir ağaca geri geri sıçrarken, ani bir geçişle, Sinem ile İbrahim Sarı'yı burada tarif edemeyeceğim bir durumda izlemeye başladım. Kamera hareketliydi. Çıplak çifte yaklaşıyor, uzaklaşıyor, arada titreyip yerdeki halıyı filan gösteriyordu.

Sinem ile İbo, ne Hisar'daki eve ne Ataköy'deki eve benzemeyen bir mekânda, arada bir kameraya bakarak devam ediyorlardı. Kameranın arada bir gösterdiklerinden anladığım kadarıyla bir salondaydılar. Kadife bir üçlü kanepe, koltuk, halının üstündeki köşe yastıkları çevre oluşturuyordu eylemlerine.

Sonra kamera büyükçe bir TV'ye döndü. Ekrandaki profesyonel porno filmi göstermeye başladı. Bir ara sallandı kamera.

Sonra geri, kanepenin üstüne döndü. Sürpriz. İbo'nun partneri değişmişti. Huzurlarınızda biraz sonra yukarda buluşacağım Zuhal.

Sinem kamerayı daha iyi kullanıyordu.

İbo, Zühal'in üzerinde biraz çalıştı. Durduğum yerde yüzümün kızardığını, hafif terlediğimi hissettim. Gördüklerimden değil, şimdi yemden bana doğru bir iki bakış atan kızın merakını yenemeyip gördüklerime ortak olmaya kalkma ihtimalinden. Rezalet. Hiç ona bakmadım.

Hareket devam ediyordu. Mutlu sona doğru yaklaşıyordu adım adım. Birden başladığı gibi kesildi. Sonuna dayanan film, aniden otomatik olarak

geri sarmaya başladı. Boş parazitlerle dolu ekrana bakarak tümüyle geri sarmasına izin verdim. Sonra çıkardım kaseti.

Kaseti sağa sola bırakmaya cesaret edemeden standı eski konumuna çevirdim. İşimin bittiğini anlayıp artık rahatça bana bakan kıza acemi bir selam verdikten sonra kendimi hızla dışarı attım.

Sanki herkes bana bakıyor gibiydi. Kendimi Beyoğlu'ndaki parçacı sinemalardan birinden çıkıyor gibi hissettim. Hızla çevreme baktım. Spor malzemeleri satan bir dükkâna girdim. En ucuzundan bir çanta alıp, kaseti içine koydum.

O katın tuvaletine girip yüzümü yıkadıktan sonra hazırdım Zühal'le buluşmaya. İçin için gülerek yürüyen merdivenlere yöneldim. Çok da geç kalmamıştım aslında.

Bölüm 1.14

Dışarıdaki havanın ısısı, koca alışveriş merkezinin havalandırmasına yenilmiş, hiç hissedilmiyordu. Yeme içme katını tıklım tıklım dolduran kalabalığın arasından Çin yemeklerini fast food biçiminde sunan lokantaya doğru yürüdüm. Çantayı omzuma asmıştım. Daha uzaktan gerçekten de geç kalmadığımı gördüm. Zuhal tek başına bir masada oturmuş, yemeğini bitirmemişti. Önüne bakıyordu. Yaklaşırken dünkü halinden çok daha toparladığım fark ettim.

Saçlarını herhangi bir şampuan reklamındakileri kıskandıracak biçimde sarkıtmıştı başının iki yanından. Beyaz, göbeğini açıkta bırakan uzun kollu bir bluz giymişti. Masanın altından anlaşıldığı kadarıyla minisi görkemliydi.

Son bir iki adımı atarken, demin aşağıda izlediğim halini hiç görmediğime karar verdim kendimce. Masasının önünde dikildim.

Düşünceli olmalıydı. Beni, bana göre geç sayılacak bir süre sonra fark etti. Söze ilk benim başlamamı bekledi.

“Merhaba” dedim.

Çantayı ayaklarımın yanına bırakıp karşısına oturdum.

“Merhaba” dedi. “Geç kalmadınız.”

“İnsan tedbirli olmalı” dedim.

“Bunu annem de söylerdi” dedi.

Havası dramatik bir yöne kaymaya eğilimliydi.

“İyi görünüyorsun” dedim.

“Eh” dedi.

“Dün akşam uğradım, evde yoktun” dedim.

“Ortalığı biraz düzelttim. Sonra çok sıkıldım, çıktım yürüdüm biraz.”

Plastik çatalıyla masanın kenarına bastırdı. Çatalın ucu kırıldı.

“Dur” dedim. “Yenisini alayım.”

“Artık yemeyeceğim” dedi. “Bana bir kahve alır mısınız?”

Tezgâha doğru ilerlerken ben de artık karnımın aç olmadığını hissettim. Aşağıdaki çok sık rastlamadığım görüntülerden olmalıydı. İki kahve alıp geri döndüm. Karşılıklı oturduk. Lafa nereden başlayacağımızı bilemiyorduk. Sigara paketimi çıkardım.

“Burda içmek yasak” dedi.

“Şunlar içiyor ama” dedim. İki masa ötemizdeki oğlanları gösterdim.

Asık suratlı bir kadın görevli gelip Zühal’in tepsisini kaldırabilir miyim diye sordu. Zuhal elini salladı. Tepsi gitti.

Biz hâlâ lafa nereden başlayacağımızı bilememeye devam ediyorduk. Kahvemden bir yudum aldım. Berbattı.

“Size teşekkür ettim mi?” dedi parmağını daha bir yudum almadığı plastik kahve bardağının etrafında gezdirerek.

“Ettin” dedim. Lafa girmişti, bu iyiydi.

“Dün çok… rezildim” dedi.

“Olur böyle şeyler” dedim.

“Çok saçmaladım mı?”

“Hayır” dedim.

Kahvesinden nihayet bir yudum aldı.

“Berbat” dedi. “Sigara içilen bir yere geçelim mi?”

Ayağa kalktım. Masalarında küllükler olan bir kafe bulduk. Mini eteği gerçekten muhteşemdi. Bu fikre bize bakanlar da katılıyorlardı apaçık. Yeniden arada epeyce yaş farkı olan manitasını gezdiren yaşlı bir zampara gibi hissettim kendimi.

Buranın kahveleri fincanda geliyordu. Dumanlar yükseldi masamızdan. Isınma süresinin bittiğine karar verdim.

“İbo’yu bulmam lazım” dedim birden.

“Onu ben de bulsam iyi olur” dedi. Bu, yerini bilmediği anlamına mı geliyordu, anlamadım.

“Hiç dönmedi mi?” dedim.

Cevap vermedi. Kahve ve sigara.

“Telefon etti mi hiç?”

Yeniden sigara.

“Bu bir hafta on gündür beraber miydiniz?”

Yalnızca kahve.

“Bak Zuhal” dedim. “İbo’yu bulmam lazım. Onu iyiliği için. Belki senin de.”

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

“Kimsiniz siz, aslında?” dedi. “Bizimle neden ilgileniyorsunuz böyle yakından.”

Bu sefer kahve ve sigara sırası bendeydi. Ama ben onun gibi uzatmadım.

“Özel detektifim” dedim. “Yasadaki adı başka ama öyle. Amcası İbo’yu bulmam için beni tuttu. Bütün amacım İbo’yu bulmak ve onunla sınırlı.”

Yüzüme baktı. Sının biraz aşmaya karar verdim.

“Ortalıkta dolaşırken bazı şeyler öğrendim. İbo yapmaması gereken şeyleri, yapmaması gereken yerlerde yapmaya başlamış. Sanıyorum tüymesi ondan. Bulursam hasarı en aza indirebilirim.”

Bir karara varacakmış gibi bakıyordu yüzüme. Sınırı biraz daha genişlettim.

“Anladığım kadarıyla sana da yardım edebilirim” dedim.

Bir karara varmaya çok yakın olduğunu belli etti. Sınırı iyice zorladım.

“Kullanman beni ırgalamaz. Kurtulmak istiyorsan ancak bir doktor yardım edebilir sana. Ama satışa polis de, mahkeme de kızar” dedim. “Aslında ben de kızarım.”

“Zorla yaptırdı” dedi ancak duyabildiğim bir sesle. Başını masaya eğdi, pırıl pırıl saçlarının arkasında kayboldu yüzü. Omuzları titredi.

“Biliyorum” dedim. “O yüzden sana yardım etmek vicdanımı rahatsız etmez.”

Deminden beri bize bakan alışverişe ara vermiş iki kadının ikisi de aynı şeyi, aynı anda düşündü eminim: tamam. Kız adama hamile olduğunu söyledi sonunda. Alçak moruk karısından ayrılmasının mümkün olmadığını beyan etti. Kız perişan.

Kız kararlıydı oysa. Gözlerini silip kafasını kaldırdı. Şimşekler çakıyordu gözyaşlarından hafif parlamış gözlerinde.

“Elinde bir kaset var” dedi. “Onu bulunca kaseti bana getireceğinize söz verirseniz söylerim yerini.”

“Anlaştık” dedim. Ayağımla yerdeki çantayı yokladım.

“Ama merak ettiğim başka şeyler de var.”

Yüzüme baktı.

“Mesela?” dedi. Kız aslında iyi pazarlıkçıydı.

“Nasıl başladı?” dedim. “Ne zaman?”

Masada duran paketimden bir sigara daha aldı.

“Bunların İbo’yu bulmanızla ne ilgisi var?”

“İş İbo’yu biraz aştı” dedim. “Bu sabah gazete okudun mu?”

“Hayır. Ne okuyacaktım?”

“Dün adamın biri öldürüldü” dedim. “İbo’nun seni bulaştırdığı işin bir ucundan da o tutuyordu.”

“Aman Allahım” dedi korku, merak, nefret dolu bir yüzle. “Aman Allahım, buralara geldi ha? Kim yapmış?”

“Bilmiyorum” dedim. “Polisin işi. Bir yanıyla hepiniz karıştınız ama. Sen, İbo, Sinem…”

Sinem’in adı geçince yüzünde belirgin bir değişiklik oldu. Ama ne düşündüğünü anlamama yetecek kadar uzun sürmedi bu.

“Evin adresini Sinem verdi değil mi size?”

“Evet” dedim. “İbo’yu bulmam onun da işine geliyordu herhalde.”

“Niye kendi” diye başladı Zuhal, “kalkıp gelmedi diye hiç düşündünüz mü?”

“Ya korkuyordu, ya utanıyordu” dedim.

“Utandığım nerden biliyorsunuz?” diye sordu sertçe.

“Polaroidleri görmüş bulundum” dedim.

“Alçak” dedi dişlerinin arasından. Bunu bana demediğini sanıyordum.

“Bak Zuhal” dedim. “Aynı müziğe uzaktan dans etmeyi keselim. İbo’nun peşinde dolaşırken istemediğim kadar çok şey öğrendim hakkınızda. Bence artık açık konuşmanın zamanı geldi.”

“Ne anlatayım istiyorsunuz?”

“Şunu başından anlat” dedim.

“Peki” dedi direnişi tükenmişçesine.

Bizi izleyen alışveriş yorgunu kadınlar kalktılar. Zuhal garsona işaret etti. Yeni bir kahve istedi. Kahveyi beklemeden bir sigara daha yaktı.

“Aslında…” diye başladı. Kahvesi gelinceye kadar beklemişti. “Basit bir hikâye bu. Sinemle üniversitede tanıştık bu yılın başında. Mankendi. Onunla takılmaya başladım. Gizliden gizliye, bana da teklif gelir mi diye düşünüyordum herhalde.”

Kahve fincanıyla masanın benim tarafımdaki kenarının tam ortasındaki bir noktaya gözlerini dikmiş, hiç değişmeyen bir tempoyla konuşuyordu.

“Sonra İbo çıktı ortaya. Biz iki civciv, o üçüncü sınıftaydı. Fotoğrafçıydı. Tarsusluydu ama hoş oğlandı. Üçümüz birlikte gezmeye başladık. Gitgide

yakınlaştık. Nasıl olduğunu anlamadan iş…” Devam edip etmemekte tereddüt etti, sonra boşverdi.”… yatakta üçümüz oynaşmaya kadar gitti.”

Şimdi susmak zamanıydı.

“Sinemle ikimiz bir iki kere beyaza takılmıştık manken partilerinde falan. Öylesine. Oyunbozanlık etmeyelim diye. Derken İbo bu konuda bir maden olduğunu gösterdi. Çoktu onda. İstediğiniz kadar. Aslında öyle ailesi çok zengin gibi durmuyordu. Nerden geldiğini hiç öğrenemedik önce. Ama çoktu.”

Ve Yusuf Sarı ile Dayı izin veriyorlardı malı ucundan tırtıklamasına.

“Derken fotoğraflarımı çekmek istediğini söyledi. Çıplak fotoğraflar ama şey değil… Sanat. Sanırım öteki oğlanlar arasında biraz köylü kaldığını düşünüyordu. İzin verdim. Yüzüm falan gözükmeden çekti fotoğraflarımı. Sergi açacaktı güya.”

Ve Hisar’daki evinin duvarı az seyircili bir sergi sayılabilirdi.

“Bu arada daha sık çıkıyorduk. Boldu nasılsa. Nasılsa istediğimiz zaman bırakabilirdik. Millet herhalde tonla para veriyordu, bize bedavaydı. Derken bir gün iyice uçtuk.”

Ve Polaroid bir makine çıktı ortaya.

“Yatakta gırgırına dediği fotoğraflar çekmeye başladı. Komikti halimiz.

Bakıp bakıp gülüyorduk. Aklımız başımızda değildi. Kafamız iyiydi, o an hoşumuza gidiyordu delice şeyler. Derken ‘biz de film çekelim’ dedi. ‘Sonra seyrederiz…’ Fotoromandan sonra sinemaya başladık.”

Güldü. Ben gülmedim.

“Ertesi gün ben yaptığımıza çok kızdım. Ayılınca. Fotoğrafları yırttım. Videoyu beraber sildik. Bir süre gözükmedi bu. Sanki utanmıştı yaptığına. Ya da ben öyle düşündüm. Yanılmışım. Derken bir gün tuhaf bir telefon geldi.”

“Orhan Yılmaz’dan?”

“Aşağılık bir herifti. Yavşak. Filmde iyi bir rol yaptığımı söyleyerek başladı lafa. Aptallaştım. Filmi silmiştik halbuki.”

“Ne istedi?”

“Hiçbir şey. Dilim tutulmuştu. Bu filmden ayrıntılar anlatıyordu. Bir tür telefon manyağı gibi. Ben birkaç kez kapadım. Yemden aradı. Zayıf yerimden yakalamıştı. Kimseye bir şey söyleyemiyordum. İbo’ya koştum. Kafası iyiyken

filmi tam silemediğini, Orhan’ın tesadüfen eline geçirdiğini… filan uydurma bir hikâye anlattı. Kendisi de zor durumdaydı güya…”

“Amcasının filmden haberi olmaması gerektiğim… “

“Evet, başkalarının da. İstediğini sonunda yumurtladı. Kullandığımız uyuşturucunun Orhan Yılmaz’ın olduğunu, üçümüz birlikte onun isteklerini yaparsak filmi kimsenin görmeyeceğini falan… Ona inanmadım. Telefonda konuştuğum Orhan Yılmaz dangalağın tekiydi. Öyle uyuşturucu çetesi sahibi olacak biri değildi bana göre. Tam bir salaktı.”

Kendileriyle tanışamamıştım.

“Çaresizdik. Dediklerini yaptık.”

Ve kızlar yumuşattı müşterileri, Süslü, Fırat, Adnan servis yaptı.

“Kolaydı aslında. Biz normal hayatımızı yaşıyorduk. Ama yanımızda İbo’nun verdiği bolca mal oluyordu. Hevesli görünenlere veriyorduk biraz. O kadar. Sonra İbo artık kimlere vermememiz gerektiğini söylüyordu bize. Vermiyorduk.”

“Sosyolojiden Meltem mesela… “

Onu da mı tanıyorsun der gibi yüzüme baktı.

“Zavallı kız. O derin takılmadı ama. Kurtarır yakasını. Aslında öyle çok müşterisi yoktu İbo’nun. Başka kızları yoksa…”

“Orhan Yılmaz telefonlara devam etti mi?”

“Bir ara kesildi, sonra yeniden başladı. Eğleniyordu pezevenk. Beni şarkıcı yapmayı teklif eti. Öyle, gırgırına konuşuyordu.”

“İbo’yla aranız nasıldı?”

“Mecburen birlikte oluyorduk. Ama eskisi gibi değil. Sonra bir gün bu…”

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Korkudan altına etmiş bir biçimde geldi. On gün kadar önce. Sanki yaptığımız iş açığa çıkmış gibi. Deli gibiydi. ‘Nasıl olur, nasıl olur?’ deyip duruyordu. Öyle korkmuştu ki. Yalnız bile kalamayacaktı. Onu hiç öyle görmemiştim. Beni de Ataköy’e sürükledi. Eve kapandık.”

“Hiç çıkmadınız mı dışarı?”

“Hayır. O çıkmadı. Bana da izin vermedi. Sinem’den başkası bilmiyordu evi. O da arayıp sormuyordu. Kafasını eve gömdü, kaldı. Sinem dün arayana kadar…”

Ve Remzi Ünal çıkmıştı sahneye.

Bölüm 1.15

Bazı şeyleri başlatan biri olmak hiç hoşuma gitmez. Huyum kurusun, başlamış işlerin peşinden giderim. Elimden geldiğince tarihe müdahale etmem. Hayat ben burnumu sokmadan da yeterince berbat ve karmaşık zaten.

“Sinem dün arayınca, daha da çıldırdı İbo” dedi Zuhal. Carousel’in sigara içmemize izin verilen bir kafesinde, artık gözlerime bakmaya çekinmeden anlatıyordu.

“Önce bağırdı çağırdı. ‘Niye yaptın salak… Niye yaptın salak… Şimdi ne olacak?’ Sonra yalvarmaya başladı. ‘N’olur yapma, n’olur gitme. Sonra hallederiz’ demeye başladı. Hallederiz. Ve birden çıktı gitti…”

“Bir dakika, bir dakika” dedi sonra korkunç bir gerçeğin farkına varmış gibi .

Sanki onunla aynı sonuca varmış gibi gülümsedim. Oysa hiçbir sonuca varmamıştım.

“Sakın Sinem” dedi, “O adamı… “

“Umarım yapmamıştır” dedim.

“Deli miyiz biz?” dedi. “Delirdik mi biz Allah aşkına?”

Önce gözlerime inanamadım. Zühal’in dört masa arkasındaki masaya dün tanıştığıma hiç de memnun olmadığım bir adam gelip oturdu.

Zuhal kaldığı yerden devam etti.

“Evde kalakaldım. Sinem’e gitmişti. Levent’e. Onu sevmesem de… belasını istesem de kıskandım belki. Ona yardım edecekti derdi neyse, beni bırakmıştı. Belki yalnız kalınca korktum. Sotadaki maldan epeyce çaktım. İnsan yalnız çakınca daha çok uçuyor… “

Gözlerime inanmalıydım. İnsan küçük ayıyı öyle kolay kolay unutamazdı. Orda oturmuş bize bakıyordu. Zühal’e hiç çaktırmadım.

“Sonra siz geldiniz. Size neler söyledim tam olarak bilmiyorum. Sonra kendimi yatakta buldum.”

Aslında içim rahattı. Bu kadar insanın içinde bir tuhaflık yapmaya girişemezdi. Zaten büyük ayı da yoktu yanında. Yine de Zühal’e çaktırmamaya devam ettim. Küçük ayının önüne bir dondurma getirdi garson.

“İşte hepsi bu” dedi Zuhal. “Soru var mı?”

“Levent?” dedim.

“Kaset?” dedi.

“Çok önemli mi artık kaset?” dedim.

“Çok” dedi. “O Orhan Yılmaz manyağı geberdiğine göre, başkasının eline geçmesini kaldıramam. Kurtuluşum o benim.”

Ahh, ahh, zavallı kızım, dedim içimden. Keşke bazı gördüklerimi görmemiş, duyduklarımı duymamış olsam. Kurtulmak o kadar kolay mı?

“İbo?” dedim.

“Cehenneme kadar yolu var” dedi. “Yüzünü şeytan görsün.”

Küçük ayı dondurmasını küçük bir çocuk gibi keyifle yiyordu. Gözünü bizden ayırmadan.

“Okul?” dedim.

“Okul kaydı artık herhalde” dedi “İzmir’e dönerim ben de. Becerirsem yatay geçiş filan. Ama kaset önemli.”

“Neden gidip kendin istemiyorsun?”

“En az beş tane nedeni var” dedi. “Boşverin, sormayın artık.”

İnsanların yaptıklarım ya da yapmadıklarım, yapacaklarını ya da yapmayacaklarını yargılamayı çok uzun süreler önce bırakmıştım. Yine öyle yaptım. İçimden saydım bir iki neden. Ama beşe kadar çıkamadım.

Küçük ayı ellerini masanın üzerinde birleştirmiş bize bakıyordu.

“Adresi söyle” dedim.

“Anlaştık mı?” dedi.

“Sandığından daha çok” dedim.

“Bir kâğıdınız var mı?” dedi.

“Kâğıda gerek yok” dedim. “Sen söyle.”

Levent’te bir sokak adıyla bir numara söyledi. Sokağı biliyordum. Numarayı ezberledim.

Arkama yaslandım. Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Alışverişte ödemeyi paranız varsa hemen yapmalıydınız. Sonra fiyat artabilirdi.

“Spor yaptın mı hiç?” dedim.

Seçimde hangi partiye oy vereceğim sorsam da aynı şaşkınlıkla bakardı yüzüme herhalde. Ya da benimle Burgaz’da fayton turu atıp atmayacağım. Şaşkınlığını içime sindire sindire yüzüne baktım. Biraz da keyfini çıkardım sanıyorum üstünlüğümün. Zayıflık işte. Ayağımla yerdeki spor çantasını ona doğru ittim.

“Başlamak için bir fırsat işte” dedim. “Çantayı al, içine ne koyarsan koy. Ama VHS videosu olan birinin yanında unutma sakın.”

Önce anlamadı. Ama zeki kızdı, anladı sonra. Gözleri büyüdü. Yerinden kalkacak, boynuma sarılacak gibi yaptı. Elimle otur dedim. Küçük ayının dikkatini çantaya çekmek istemezdik.

“İnanılmaz bir adamsınız” dedi.

“Doğru” dedim. “Bazen ben de inanamıyorum kendime.”

“Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim” dedi art arda. “Sahi, size nasıl teşekkür edebilirim?”

Zayıflığım daha da arttı.

“Benimle yemeğe gel bu akşam” dedim. Sonra ekledim. “Yalnız olmayacağız ama. “

“Yazık” dedi. Şaşırma sırası bana geldi. “Sizinle istediğiniz yerde istediğiniz kadar yalnız kalabilirim.”

Alışveriş yorgunu kadınların haklı çıkmasına izin veremezdim.

“Belki de sana okul işinde yardım edebilecek biriyle basit bir yemeğe çağırdığım için pişman etme beni” dedim. “Çantayı al ve git. Yemek dokuzda. Mezunlar Derneği’nde.”

Ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemedi. Elimi bile sıkmadı. Yüzünde mutlu bir gülümseme, gözlerini benden ayırmadan eğilip çantayı aldı ve gitti. Arkasından bakmadım. Gözlerim küçük ayıya bakmakla meşguldü.

Küçük ayı sahne sırası gelmiş gibi kalktı yerinden. Konuşmadan karşıma geldi oturdu.

“Dayı” dedi. “Dayı seni görmek istiyor.”

Demek konuşmayı biliyordu. Bu keşfimi ona söylemedim.

“Nerden buldun beni?” dedim.

“Dayı” dedi. “Akıllıdır. Seni gözü tuttu. ‘Bu adamda iş var’ dedi. Çocuklardan birini kızın kapısına koydu. Ya sen kıza gelirdin, ya kız sana.

He… he… he…” diye güldü sonra. Özlemişim gülmesini.

“Ne istiyor benden?” dedim. Halbuki tahmin ediyordum.

“Kendine sor” dedi. Yine güldü. “He… he… he…”

Elimi kaldırıp hesabı istedim. Garson dostluğumuzun derecesinin onun dondurmasını da ödemek isteyeceğim kadar ileri olup olmadığını anlamak ister gibi bir küçük ayıya bir bana baktı. Başımı salladım.

Dayı‘nın Mercedes’inin içi rahattı. Renault 12’den daha rahattı en azından. Carousel’in yaya girişinden çıkınca, az ilerde, aklı başında normal bir vatandaşın park etmeyi aklından bile geçirmeyeceği bir noktada bekleyen Renault 12’ye binip, sahil yoluna çıkmıştık Büyük ayı otomobilde beklemişti anlaşılan. Hiç konuşmadan, bu kez serbest ellerimle sigaramı içerek, sahil yolunu izliyordum. Az sonra, yolun kenarındaki bir cepte bekleyen Mercedes’in arkasında durduk.

Büyük ayıyla küçük ayının beni yönlendirmesini beklemeden Mercedes’e doğru yürüdüm. Camlan içeriyi göstermiyordu. İki adım arkamdaki küçük ayıya gülümseyip, arka kapıyı açtım. Dayı yalnızdı: Bugünkü takım elbisesi daha kalın çizgiliydi. Beyaz ayakkabılarım siyah ruganlarla değiştirmişti. Bugün tespihin yerini boş bir anahtarlık almıştı, ucunda bereket tanrısı sallanan.

Hiç konuşmadan yanına oturdum. Gözünün içine bakan şoföre başım salladı. Yumuşak bir hareketle yola çıktık. Renault 12 peşimizdeydi.

“Bir daha yoluma çıkma, demiştin” dedim. “Benim suçum yok bu işte.”

“İbo’yu buldun mu?” dedi iki kırmızı ışık geçtikten sonra.

“Yaklaştım” dedim.

Bir kırmızı ışık daha bekledi konuşmadan önce.

“Yusuf Sarı‘yla konuştum” dedi. “Kıyak adam diyor senin için.”

Parmaklarımla dizlerime hafif hafif vurarak bekledim. Dayı da küçük ayı kadar seviyor olmalıydı dondurmayı.

“Orhan Yılmaz’a yolladığı paket sendeymiş” dedi. “İstiyorum.”

“İbo ne olacak?” dedim.

“İbo’nun anasını eşek kovalasın” dedi. Bu iyi haberdi.

“Yusuf Sarı nerde?”

“Kadıköy’de bir otele çıkmış” dedi. “Haber bekliyor orada.”

Böyle ayrıntılarla uğraşmaktan nefret eder bir havayla otelin ve Yusuf Sarı‘nın oda numarasını okudu cebinden çıkardığı kâğıttan.

Yeni bir şey söylemek için bu kez ben bekledim. Dayı da en az benim kadar sabırlıydı.

“Pakette gözüm yok” dedim sonra. “Paket kolay. Yalnız bir iki şey var.”

“Say” dedi. Dayı da pazarlık etmeyi biliyordu. Başladım.

“İstanbul büyük, Boğaziçi küçük” dedim, istediğim şeyin onun için önemli olup olmadığını bilmiyordum, ama çok önemli bir konuda çok

önemli bir şey söylemiş gibi ağır ağır, her sözcüğü ayrı ayrı vurgulayarak konuşmuştum.

Döndü yüzüme baktı. Arabaya bindiğimizden beri ilk kez bana bakıyordu. Sonra yine önüne döndü. Mercedes yolun ortasındaki koca göbeklerden, kırmızı ışıklarda dura dura geri döndü, geldiğimiz yolda ilerlemeye başladı. Şoförüne işaret verip vermediğini fark etmemiştim. Renault hâlâ peşimizdeydi.

“Boğaziçi’nin de anasını eşek kovalasın” dedi. Bu daha iyi haberdi. Verdiği sözü iyice sindirsin diye biraz daha bekledim.

“Boğaziçi’nden bir bok olmaz” dedi sonra.

Elde ettiğim başarıyı sindireyim diye bu kez ben kendimi beklettim.

“Soru:” dedim. “Ataköy’deki evi nerden öğrendin?”

Güldü.

“O ev benim, salak” dedi.

Anlamadım. Ya o salak olmalıydı, ya ben.

“Karıları rahatça düzsün diye döşedim o evi” dedi. “Ortadan kaybolunca kendi evime saklanacağı aklıma gelmedi hiç. Sonra uyandım, seni getirdiler.”

Salak ben değildim. Sevindim buna.

“Soru:” dedim. “Orhan Yılmaz’ı tanıdığın biri mi harcadı?” Sonra ekledim.

“Ya da birileri?”

“Bilmiyorum” dedi. “Umrumda değil. Ayrıca bilsem de sana söylemem. Ahbaplığımız o kadar ileri değil.”

Bunun üzerinde durmadım. Bu kez ters yönde ışıklarda dura dura gidiyorduk. Sonra ahbaplığımız hakkında biraz fikir değiştirdi.

“Orhan adisini kendi tabancasıyla vurduracak tanıdıklarım yok” dedi gülümseyerek. “Çükünden vurma meselesini de yanlış biliyor gazeteciler.”

Doğrusunu öğrenmeye hiç niyetim yoktu.

“Son bir ricam var” dedim.

“Söyle” dedi.

“Otomobilden indiğimde senin çocuklardan birine küçük bir şaka yapabilirim, dargınlık yok” dedim.

“Seni tanıdığıma sevindim Remzi Ünal” dedi. “İlerde görüşmek istersem doğrudan telefon ederim, çocukları göndermem.”

Dayı‘nın bundan daha açık biçimde özür dilemesini beklemek hata olurdu. Üzerinde durmadım. Konuşmadan oturduk. Belimi dikleştirerek derin nefesler almaya başladım. Dayı gözünü ileri dikmiş, hızla akan yola bakıyordu.

Beni aldıkları noktanın karşısında durduk. Renault 12 de hemen arkamızda durdu. Büyük ayı otomobilden inip duruma vaziyet etti. İnmek için hamle ederken konuştum.

“Paketi dert etme” dedim. “Biraz derine saklamıştım, çıkarması zaman alır.”

“Eve ekmek götürecek param var” dedi bana bakmadan.

İnip kapıyı kapadım. Büyük ayıya doğru yürüdüm. Vedalaşacakmışım gibi elimi uzattım. Ne yaptığını tam olarak fark etmeden o da elini uzattı. Eli avcumun içine girince bileğimi kaydırıp onun benim elimi tutmasını sağladım. Yeni bir selamlaşma türünü deniyormuş gibi tuttu. Sonra sol elimle bileğimdeki parmaklarım sabitledim, sağ elimin parmaklarını onun bileğine sardım.

Ve dojo’da hiçbir uke’me uygulamayacağım denetimsiz bir güçle aşağı bastırdım. Gözleri acıyla büyüdü. Diz çökmeyi akıl edemediği gibi, Dayı‘nın önünde de bağırmak istemediği için sessizce kabullendi acıyı.

Yolun kenarında, gelip geçenler farkında bile olmadan kırılmıştı bileği. En azından ben öyle umuyordum.

Geçen bir taksiyi durdurup bindim.

Bölüm 1.16

Carousel'in otoparkını dönüp otomobilime bindiğimde Yusuf Sarı'yı otelinden arayıp aramamakta tereddüt ettim. Son kezinde, yerini buldum diye aradığımda arkası gelmemişti. Gelmişti de, iyi gelmemişti. Bu kez daha sağlam basmaya karar verdim. Aramadım.

Otoparktan çıkınca ilk gördüğüm simitçinin yanında durup bir simit aldım. Yine E-5'ten Levent'e doğru ilerlerken radyoyu açtım. Jethro Tull çalıyordu. Jethro Tull çalan bir radyoya hayret etmekle birlikte sesi biraz daha açtım.

Simidimi kemirerek ve içime işleyen bir flüt sesi eşliğinde, orta şeritten gidiyordum. İbo'yu bulmuştum. İbo'nun peşindeki bütün eski ve yeni müşterilerim adına onunla konuşmaya gidiyordum. Nasıl biri olduğunu merak ediyordum.

Orhan Yılmaz'ın nasıl biri olduğunu merak etmiyordum örneğin. Onu kimin öldürdüğünü de. Polis ne güne duruyordu, merak eden onlara sorardı. Polisin sonunda, çıkıp gelip bana sormayacağını umuyordum.

Boğaziçili sıpalar adına seviniyordum. Dayı'dan daha güçlü biri ya da İbo'dan daha akılsız biri çıkana kadar kimse göz dikmeyecekti çimlerde güneşlenen çocukların damarlarına.

Kendi adıma sevmiyordum. Simit tazeydi. Müzik güzel. Hava sıcaktı ama o kadar sıcak değil. Direksiyonun başında, trafiğin izin verdiği kadarıyla derin derin nefesler aldım. Levent sapağına gelince yavaşladım. Çarşıdan içeri girdim. Tek yön verilmiş sokaklardan dolaşa dolaşa Zühal'in söylediği sokağa geldim.

Aradığım numara, eskisi yıkılıp yeni yapılmış daha çok katlı işyeri villalarının çoğunlukta olduğu bir sokakta, yıkacak villa arayanların iştahını kabartacak kadar yıpranmış tek katlı bir evi işaret ediyordu. Yanında daha kalıplan sökülmemiş beton aşamasında bir inşaat vardı. Âdetim olduğu

üzere evin önünde durmadım. Zaten istesem de duramazdım. Yolun sağı aralıksız park etmiş otomobillerle doluydu.

Levent Camii'nin önünden geçen caddeye çıkıp, ilerledim. Bir alttaki paralel sokakta güçlükle yer buldum.

Hâlâ çalan Jethro Tull'a veda edip arabadan çıktım. İki bahçe arasındaki küçük bir aralıktan aradığım evin bulunduğu sokağa ulaştım. Elli adım kadar yürüyüp eve ulaştım. Bahçe kapısını gıcırtılarla açtım. Kapıya yanaşıp zili çaldım. Tam kapının üstündeki kapalı pencerenin perdesi kımıldadı biraz.

Kapıyı kimin açacağı konusunda bana üç şans verseydiniz üçünde de bilemezdim. Biraz bekledikten sonra yarı açılan kapının aralığından belki yetmişini de aşmış, sevimli bir teyze bakıyordu bana. İncecik bir başörtüsünün yarı kapadığı saçları bembeyazdı.

Yanlış eve mi girdim diye bilinçsizce geri çekildim. Kapının üstündeki küçük numara tabelası doğru yerde olduğumu söylüyordu bana.

"Buyur evladım" dedi kadın çekip gitmediğimi görünce.

"İyi günler teyze" diyebildim sonunda. "Sinem Hanım'a bakmıştım."

Bir an duraladı.

"Yanlış olmasın evladım" dedi incecik dudaklarının arasından. "Burada öyle biri yok."

Kadıncağızı üzmemeye karar verdim. Yanlışımı doğal karşılamış gibi yaptım.

"Öyle mi teyzeciğim" dedim. "Rahatsız ettim, özür dilerim."

Belimi, özür ve veda anlamında biraz eğerek geri çekildim. Bahçe kapısından çıkana kadar arkamdan baktı kapının aralığından. Daha şimdiden günahını affetmesi için yalvarıyordu eminim Tanrı'sına.

Teyzenin görüş alanından çıkıp kapı kapanınca, yandaki inşaat alanına girdim. Çimento torbalan, yere yatırılmış demirler ve kum yığınlarının arkasından geriye doğru yürüdüm. İnşaatta çalışan kimse görünmüyordu. İnşaat ruhsatıyla yükselen yapı arasındaki farka uyanan Beşiktaş

Belediyesi’ne teşekkür ettim içimden. Binanın bitip, yeni inşaatla küçülen bahçenin başladığı yere ulaştım.

Yanda, ihtiyar teyzenin beni kandırdığı evin bakımsız bahçesini, inşaat yapılan evin bahçesinden ayıran alçak bir duvar vardı. Duvarın üstünü bir zamanlar süsleyen çiçekler ve sarmaşıklar sıcaktan ve susuzluktan kurumuşlardı. Bahçeyi kaplayan otlar hem uzamıştı, hem sapsarıydı.

Duvardan kolaylıkla atladım. Eski evin, bahçeye açılan mutfak kapısına doğru yürüdüm. Kapıda durup mutfağa baktım. Sinem’in eli buzdolabının kapağındaydı. Üstünde dar bir blucin ve gömlek vardı.

Mutfağın kapısı kapalıymış da, girmek için izin istermiş gibi iki kere tıklattım kapının pervazını.

Beni görünce şaşırdıysa da göstermedi doğrusu. Boğaziçi’nde gördüğümden çok daha soğukkanlıydı. Buzdolabından ne alacaksa vazgeçti.

“Biliyordum halamın sizi kandıramayacağını” dedi.

“Oğlan dayıya, kız halaya çeker” dedim ellerimi dudaklarımın üstünden geçirerek. “Saçım açılmış mı?”

“Yok, daha birkaç yıl idare eder” dedi.

“İbo evde mi?” dedim.

“Yukarda” dedi. “Ona ne yapacaksınız?”

“Hiç” dedim.

“Çok kötü” dedi.

“Normaldir” dedim.

“Korkuyor, çok korkuyor” dedi. “Onun yanında bana cesaret geldi.”

“Belli oluyor” dedim. “Yolu göstersene.”

Mutfağın bittiği yerde başlayan merdivenlerden çıktık. Benim çaldığım kapının hizasına geldik. İnce dudaklı teyze kapının karşısındaki küçük bir odada oturmuş Kuran okuyordu. Dudakları kıpır kıpırdı. Beni görmezden geldi.

Dönen merdivenlerden bir kat daha yukarı çıktık. Sinem bir odanın kapısını tıklattı.

“İbo” dedi, “İbo.”

Odadan ses gelmedi. Sinem kapıyı yavaşça açtı. Önce o, sonra ben girdik. Odada kimse yoktu görüş alanımız içinde.

“Kim sattı lan beni?” dedi arkadan bir ses.

Döndük. İbrahim Sarı, kapının hemen yanındaki bir yatağın üstünde, sırtını gidecek başka yeri kalmamış gibi duvara dayamış ayakta duruyordu. Elinde bir tabanca vardı.

“Saçmalama İbo” dedim. “Patlarsa aşağıdaki kadıncağızı korkutursun.”

Tabancayı tutan eli yavaş yavaş aşağıya indi. Sırtını duvardan kaydırarak İbo da indi aşağıya, dizlerini bükerek. Şimdi yatağın üstünde, Umut filminde, duvara sırtını vermiş Yılmaz Güney gibi çömelmiş oturuyordu. Bir şalvarı eksikti.

Yüzü Tarsus’ta gördüğüm kendi çektiği fotoğrafındakinden daha çökmüş bir haldeydi. Bir eliyle yüzünü kapadı, öbür elindeki tabanca kendiliğinden yatağın üstüne düştü.

“Orhan Yılmaz’ın tabancası mı bu?” dedim.

İbrahim Sarı elini yüzünden çekmeden kafasını salladı.

“Sana alma demiştim, değil mi?” diye parladı Sinem. “Dinlemedin beni, aldın de ğ il mi?”

Tabancayı yatağın kenarından sarkan çarşafın ucuyla tutarak kaldırdım.

Yatağı ayakucundan kaldırıp, yaylı karyolanın üstünde olabildiğince ortalara bir yere attım.

“Silahla işimiz yok” dedim. “Yalnızca konuşacağız. Sonra İbo amcasına telefon edecek.”

Sinem de yatağın üstüne oturmuştu. Kızgınlık ve acıma karışımı bakışlarla hâlâ elini yüzünden çekmemiş olan İbrahim Sarı‘ya bakıyordu.

“Amcan İstanbul’da, İbo” dedim. “Orhan’ı duyunca atlamış gelmiş.”

“Ben yapmadım” diye ilk kez konuştu İbrahim Sarı titrek bir sesle. “Biz yapmadık.”

“Saçmalama İbo” dedi Sinem.

Elimle Sinem’i susturdum. Odadaki tek sandalyenin üzerine de ben oturmuştum.

“Biz yapmadık, yalan mı?” diye ısrar etti İbrahim Sarı.

“Ama gittiniz oraya, değil mi?” dedim.

“Ben istedim gitmeyi” dedi Sinem. “Gitmemiz lazımdı.”

“Gittik ve gördük” dedi İbrahim, “anamızın… ” Sinem’e baktı, cümleyi tamamlamadı.

“Saçmalama İbo” dedi Sinem yeniden.

“Aaa, bulamadın ama kaseti” dedi İbrahim Sarı. Sonra çok komik bir şey anlatacakmış gibi, daha konuşmadan gülmeye başladı.

“Bu” dedi bana dönerek, “yerde ölmüş yatan adamın bile altına bakmaya kalktı kaseti bulamayınca… “

“Kes dedim sana İbo” dedi Sinem.

“Orada olmaması normal” dedim. “Ben buldum kaseti karanlık odada.”

Sinem çılgına döndü birden. İbrahim’in üstüne saldırdı. Kafasına kafasına vurmaya başladı. İbrahim Sarı olduğu yerde büzüldü, karşı koymadı. Elleriyle kafasını koruyor, bir yandan da gülüyordu.

“Orospu çocuğu… Orospu çocuğu, seni piç… “

İnadına karışmadım.

“İki tane vardı değil mi o kasetten… ” diye vurmaya devam etti Sinem Kocamercan.

İbrahim Sarı darbeler birbiri ardına üstüne gelirken, başını koruduğu kollarının arasından bana baktı.

“İki fıstığa… ” dedi hâlâ gülerek, “iki kaset… “

Sonra Sinem de gülmeye başladı. Gülerek yığıldı kaldı İbrahim Sarı‘nın üstüne. Şimdi ikisi de katıla katıla gülüyorlardı. Ses çıkarmadan onları izledim. Deneylerim bana arkadan ağlamanın geleceğini söylüyordu.

Ama arkadan gelen daha tuhaf bir şey oldu.

Yan aralık olan kapı yumuşakça vuruldu. İnce ağızlı hala, başında daha gösterişli bir başörtüsü, elinde eski güzel zamanlardan kalma bir tepsi, üzerinde ince belli bardaklarda üç çay ve şekerlikle sanki başka bir dünyadan geliyormuş gibi girdi içeriye.

“Size çay yaptım evladım” dedi. “İyi gelir sıcakta şimdi.”

O eski güzel zamanlara saygı duruşundaymışız gibi derin bir sessizlikle aldık çayları. İhtiyar girdiği gibi çıktı. Sinem o çıktıktan sonra, çayı yatağın ayakucundaki komodinin üstüne bırakıp başladı ağlamaya

İbrahim Sarı da elindeki çayı yere bıraktı, Sinem’e sokuldu. Elini omzuna attı, sıkı sıkı sarıldı. Sinem sessiz hıçkırıklarla ağlıyordu.

Çoktandır ince belli bardakta çay içmemiştim. Onlara bakarak bir yudum içtim. Sonra bir daha. Sıcak çay boğazımı rahatlatarak indi aşağıya.

Sinem’in hıçkırıkları biraz azalınca konuştum.

“İçin çocuklar” dedim. “Çay güzel.”

“Ahh hala…” dedi Sinem gözlerini silerek.

Sonra bir süre hiç kimse konuşmadı.

Çaylar bittiğinde İbo da, Sinem de sanki sakinleşmişlerdi. Şimdi ne olacak der gibi yüzüme baktı ikisi de.

Doğrudan girdim lafa.

“Doğru mu anladım?” dedim İbrahim’e bakarak. “Sinem seni Ataköy’deki evden aradı. Orhan Yılmaz’ın stüdyosuna gidip kaseti ondan almak istiyordu. Sen beraber gideriz dedin. Buluştunuz, gittiniz. Sinem seni kaçta aradı?”

“Sizinle otoparkta konuştuktan hemen sonra” dedi Sinem.

“Neden?” dedim.

“Sizin gelmenizle daha çok korkmaya başladım” dedi. “Önce biz bizeydik, bir biçimde idare ediyorduk birbirimizi. Sonra bir adam çıktı geldi dışardan. Polis midir, mafya mıdır, nedir bilmiyordum… İyice korktum.”

“Panikledi” diye tamamladı İbrahim Sarı. “Telefonda abuk sabuk konuşuyordu.”

“Kendimi İbo’yu ihbar etmiş gibi hissettim” dedi Sinem. “İbo bana telefonda niye yaptın, niye yaptın diye bağırınca daha da utandım. Hem ortaya çıksın istiyordum, hem de… “

“Psikolojide buna ‘hem ağlarım hem giderim’ kompleksi diyorlar” dedi İbrahim Sarı. Sinem’e daha sıkı sarıldı.

“Saat kaçtı stüdyoya gittiğinizde?”

“Bilmiyorum” dedi İbrahim. “Saatim yok. Yalnız oturup epeyce konuştuk bununla gitmeden önce.”

“Nerde?”

“Cafe Marmara” dedi Sinem.

“Ben de it gibi korkuyordum” dedi İbrahim Sarı. “En iyisinin ortadan tümüyle kaybolmak olduğuna ikna etmeye çalıştım Sinem’i. Hatta Gümüşsuyu’ndaki,

Varan’dan iki bilet alıp çekip gitmeyi bile teklif ettim. Ama Sinem kaseti almadan surdan şuraya adım atmamakta direndi.”

“Kaseti bulursam sıyırırım sandım” dedi Sinem. “Her şeyden.”

Aaah, Aaah, güzel kızım, dedim içimden. Her şeyden kurtulmak öyle kolay mı?

“Sonra?” dedim ikisine birden.

“Sen anlat” dedi Sinem. “Yalan söylersen düzeltirim.”

“Epey konuştuk Cafe Marmara’da” dedi İbrahim Sarı. “Sonunda kek gibi kalktık gittik stüdyoya. Kapı açıktı. Zaten çoğu zaman açık olurdu. Ses yoktu. İçeri girdik. Sağa sola bakındık. Sonra bulduk adamı.”

“Sonra?”

“Ben gidelim dedim” dedi İbrahim Sarı. “Sinem, ‘madem geldik, kaseti arayalım’ dedi. Üstümüze gelecekler diye ödümüz bokumuza karışa karışa aradık. Bir bok bulamadık.”

“Üstünkörü aradın” dedi Sinem. “Zaten senin yüzünden…”

“Ulan” dedi İbrahim Sarı konuyu kesmek ister gibi. “Alt tarafı amatör porno bir kaset. Herif kasaya mı saklayacaktı? Olsa ortalarda olurdu.”

Sinem bir tokat patlattı oğlanın suratına. Araya girdim.

“Yeniden başlamayın” dedim. “Yeter. Ben gidince dövüşürsünüz. Sonra?”

Benim gidip onları yalnız bırakacak olacağım düşüncesi bile rahatlattı onları.

“Sonra…” dedi İbrahim Sarı, Sinem’le aynı anda. Sinem devam etti.

“Sonra buraya geldik. Halamın evini kimse bilmez. Ben bile kırk yılda bir gelirim.”

Yatağın altını işaret ettim.

“Tabanca nerde duruyordu?” dedim.

“Orhan’ın ayağının dibinde” dedi İbrahim Sarı.

“Salak” dedi Sinem. “Alma dedim o kadar…”

İbrahim Sarı, salak olmak zaman zaman benim de hakkım der gibi gülümsedi. Bölüm 1.17

Ayağa kalktım.

“Anlaşıldı” dedim. “Başınızın çaresine nasıl bakacağınız beni ilgilendirmez. Ne yapıp ne yapmadığınız da beni ilgilendirmez. Birazdan çekip gideceğim.”

Sinem ile İbrahim Sarı da ayağa kalktı. Sanki birbirlerine daha yakınlaşmışlardı.

“Bu evde telefon var mı?” dedim Sinem’e.

“Salonda var” dedi. “Yatak odasında da. Halam inip çıkamıyor çaldıkça.”

“Salondakini kullanalım” dedim.

Dönen merdivenlerden inip, öndeki sokakla aynı seviyedeki salona girdik. 1950’lerden kalma bir oturma odasıydı burası. Şöminenin üstünde gümüş çerçeveli aile fotoğraftan bile vardı. Uzun süre oturulmayacak salonlarda olduğu gibi koltukların üzeri beyaz kılıflarla kaplanmıştı. Pencereler çok sık açılıyor gibi değildi içerde hava.

İbrahim Sarı yorgunluktan ölmüş gibi kılıflı koltukların birine oturdu. Kıvrık oyma bacaklı sehpaların birinin üstündeki telefonu elime aldım. Dayı‘nın verdiği Kadıköy’deki otelin numarasını çevirdim. Azıcık bekledim. Yusuf Sarı karşımdaydı.

“Yusuf, ben Remzi Ünal” dedim.

“He, gardaş” dedi yorgun ve meraklı bir sesle.

“Seninle konuşmak isteyen biri var” dedim. Cevabını dinlemeden başımla İbrahim’e gelmesini işaret ettim. Zorlanıyormuş gibi ağır ağır geldi.

“Amca” dedi telefona.

Dinledi.

“Evet” dedi sonra.

“Evet” dedi tekrar.

“Evet” dedi. İçinde olduğumuz evin adresini verdi.

“Bekliyorum burda” dedi, telefonu bana verdi.

“Tamam gardaş” dedi Yusuf Sarı. “Allahına gurban. Helal olsun para, buldun çocuğu. İkramiyen de hazır.”

“Tamam Yusuf bilader” dedim. “Doktor ameliyatım yaptı, bundan sonra bakım sana ait.”

“Tamam gardaş” dedi yeniden. “Dayı ne diyor?”

“Dayı tamam” dedim. “Anlaştık.”

“Allahına gurban” dedi bir kez daha.

“Hoşça kal” dedim, kapattım.

İbrahim Sarı‘ya döndüm.

“Kadıköy’den buraya gelmesi uzun sürmez” dedim. “Ben gidiyorum.”

İbrahim Sarı yere bakıyordu, Sinem, İbrahim Sarı‘ya.

“İnşallah benden başkalarına Orhan Yılmaz’ın orda ne aradığınızı anlatmak zorunda kalmazsınız” dedim. “Kalırsanız işiniz zor. Size inanıp inanmamak benim işim değil ama başkaları inanmayabilir. Benim işim bitti. Amcana teslim.”

İbrahim Sarı artık şu herif çekip gitse der gibi yere bakıyordu. Onu bu kadar kolay terk etmemeliydim. Zaten zor bulmuştum.

“İbo” dedim. “Boğaziçi’nde iş çevirmeyi unut. Dayı‘dan söz aldım, bacağına sıçar. O sakladığın son parti malı da amcana ver, o ne yapacağını bilir. Hadi eyvallah!”

Salondan çıkıp kapıya yöneldim. İbrahim Sarı hiç ses çıkarmadan merdivenleri ağır ağır tırmanarak yukarıya çıkmaya başladı. Kapının önünde Sinemle yalnızdık. Halanın Kuran okuduğu odanın kapısı kapalıydı.

“Bu kadar mı?” dedi Sinem kapıyı açarken.

“Daha ne olacaktı?” dedim.

“Bilmem” dedi. “Sanırım daha acayip şeyler olacaktı gibime gelmişti sizi mutfağın kapısında gördüğüm an.”

“İnşallah olmaz” dedim.

Kapıyı açtı Sinem. Sorsam zararı olmaz, diye düşündüm.

“Sinem” dedim yarım evin içinde, yarım dışında. “Bir hatırlamaya çalış. İbo’nun korkup Ataköy’e kaçtığı gün, özel bir şey olmuş muydu okulda? Dışardan biri mi geldi İbo’yu görmeye falan? Anormal bir şey?”

Sinem bir eli kapıda, bir eli alnında düşündü.

“Hayır” dedi. “Aksine keyifliydi. Fotoğraf Kulübü‘nün yönetimine seçilmişti. Sene sonu genel kurulu vardı öğleden sonra. Bana, bir işim var, karanlık odanın orda bekle demişti…” Yüzü bütün bugün ilk kez ve tam olarak kızardı.

“Bazen buluşurduk orda” dedi. “Kapıda bekledim, gelmedi. Beni değil, Zühal’i alıp gitmiş.”

Elini sıktım.

“Halana çay için teşekkür et” dedim. “Kendine iyi bak.”

Sesini çıkarmadan kapıyı kapadı.

Bahçenin kapısını ardımdan kapadım, ikinci kattaki kapalı pencerenin perdesi yine kımıldadı. Kimsesiz sokakta ilerledim. Biraz yürümek istediğim için evlerin arasındaki daracık geçitten değil, ana caddeye çıkarak gittim. Otomobilime yaklaştıkça sanki bir tuhaflık olduğu içime doğdu.

Enikonu bir tuhaflık vardı. Otomobilin yolcu tarafındaki cam yerinde yoktu. Hızlanıp yanına geldim. Camlar içeri saçılmıştı.

Demin gelirken bana Jethro Tull dinleten radyo/teybim maalesef artık bunu tekrarlayamayacaktı, çünkü yoktu. Araç telefonuna dokunmamışlardı. Güpegündüz.

Kırık camları toplamaya boş verip, içeri girdim. Siz hiç camı kırık bir araca, kapı kilidini anahtarınızla açarak bindiniz mi? Kasko yoktu, o yüzden karakola gidip zabıt tutturmak zorunda değildim Allah’tan. Servise götürmekse yarının işiydi.

Kendimi hiç olmazsa kış değil diye teselli ederek eve doğru yönelttim yaralı otomobilimi. Evin önünde sağ tarafını yüksek bir duvara iyice yaklaştırarak park ettim.

Eve girince sanki uzun bir yolculuktan dönmüş gibi hissettim kendimi. Bir evde yalnız yaşamanın en kötü yanı, eve her girişinizde hiçbir eşyanın yerinden oynamadığını görmenizdir. Bir heykel gibi durur her şey yerinde bir hafta boyu. Derken temizlikçi kadın gelir, her şey yerinden oynar. Sonra yeniden.

Kapamadığım bilgisayarımda Cessna’m Meigs Havaalanı‘nda uçmaya hazır bekliyordu. Elektrik bile kesilmemişti evde. Telefonun telesekreteri aslanlar gibi çalışıyordu. İki yeni mesaj vardı. Birincisi yalnızca “dit, dit, dit” sesleri. İkincisi de kendisini ararsam bana bir iş verebileceğini söyleyen bir kadının sesi. Ancak kadın heyecandan olacak, kendi telefon numarasını

bırakmayı unutmuştu. Buna da şükür, dedim, reklamcı arkadaşımın hazırladığı küçük ilan hâlâ işe yarıyordu. Sonra kadın numarasını bırakmış olsa bile aramayacak olduğumu keşfettim. İçimde bir eksiklik duygusu mu vardı ne?

Cessna’nın başına oturdum. Ekranda dört bir yanıma baktım tuşlara dokunarak. Ortalıkta başka uçak görünmüyordu. Ağır ağır, tadını çıkara çıkara nizamî bir kalkış yaptım. Aslında nizamî bir kalkış için sizin pek bir şey yapmanız gerekmiyordu. Tek motorlu uçak 70 knot’a ulaşınca neredeyse kendi kendine kalkıyordu. 4 000 feet’e çıkıp, Michigan Gölü‘ne doğru yöneldim. Şehirde, gökdelenlerin arasında uçmak istemiyordum. Gölün mavi bir ekran parçası kadar durgun sularının üstünde, karşı kıyıya doğru uçtum. Motorun tekdüze gürültüsünü dinleyerek, sanki her an bir şeyler olabilirmiş gibi dikkatli uçtum. Her zamanki gibi hiçbir şey olmadı. İçerde yolcu olsa onu korkutmayacak bir açıda yükseldim sonra. 5 000 feet’in üstünde bulutlar başlıyordu. Bulutlara girdim. Yönümü pusulamla, yüksekliğimi altimetreyle denetleyerek bulutların bembeyaz ekranında dakikalarca uçtum. Sonra sıkıldım, yeniden 4 000 feet’e indim. Altımda hâlâ masmavi bir leke duruyordu. Two minute turn göstergesini isyan ettirmeden, ağır ağır 180 derece döndüm. Harita tuşuna basarak doğru yönde gidip gitmediğimi denetledim. Biraz sonra Chicago’nun gökdelenleri titrek hareketlerle belirmeye başladı ekranda.

Kalktığım Meigs Havaalanı‘nı tutturmak için çok uzaklardan geniş bir kavis çizmeye başladım. Nasıl olsa rotamın kesişeceği başka uçak olmayacaktı ortalıkta. Alanın iniş yönergesine boş verip, kafadan daldım.

Ve yine çakıldım.

İnat ettim, bilgisayarın başından kalkmadım. Kafamı karıştıracak telefon zilleri falan yoktu. Yine kalktım, yine çakıldım.

Çakılmaktan sıkılınca uçağı 4 500 feet’te, günün birinde aralıksız uçacağımı ümit ettiğim New York rotasında otomatik pilota geçirdim, gidip yattım. Daha yemeğe hazırlanmaya çok vardı. Ne Yusuf’u ne İbo’yu ne Sinem’i ne Zühal’i ne Kurtar’ı ne Dayı‘yı ne otoparkta üstüme gelen çocukları ve ne de Orhan Yılmaz’ın donu kasığında yatan çıplak cesedini gördüm rüyamda.

Uyandım. Doğrudan Cessna’nın başına gittim. Uçak, penceresinden yalnızca ufuk çizgisinin göründüğü, ne dağ ne deniz ne göl ne şehir uçsuz bucaksız bir alanda gidiyordu. Hiçbir referans noktası yoktu programın bu bölümünde. Biteviye bir motor sesiyle, nereye gittiğini tam olarak bilemeden gidiyordu uçak.

Aletlerin arasındaki real-time saatte sekizi on iki geçtiğini gördüm sonra. Nerede olduğumu VOR kullanarak anlayabilirdim ama uzun sürecekti. Bilgisayarı kapayıp, televizyonu açtım.

Saçları gittikçe ağaran favori anchorman’im politikacıların bu acayip dünya hakkındaki görüşlerini yansıtmayı yeni bitirmişti anlaşılan, Uzakdoğu’da on binlerce insanı evinden eden fırtına felaketine geçti. Uçmuş çatılar, ters dönmüş arabalar gördük. Sonra uzay mekiği son çıktığı yolculuktan salimen döndü. Pilotları benden ustaydı, ipini elinizle topladığınız bir uçurtmadan daha yumuşak indirdiler araçlarını. Anchorman başka bir haberi sunmaya başladı.

Zaman yaklaşıyor, banyoya gitsem derken Yusuf Sarı‘yı gördüm Levent’teki evin kapısından çıkarken. Elini yüzüne tutuyordu, yanındaki polisler onu kapıdaki minibüse bindirdiler. Şimşek gibi sesini açtım televizyonun, tam Sinem ile İbrahim Sarı, Yusuf’un ardından araca bindirilirken.

“… Bir ihbar üzerine düzenlenen operasyonda… ” diyordu haberi hazırlayan muhabirin sesi,”… bir güney ilinden İstanbul’a uyuşturucu sevk eden işadamı Yusuf Sarı yakalandı. Beraberinde bulunan iki üniversite öğrencisi de gözaltına alındılar.”

“Bir ihbar üzerine…” Dayı yapmazdı bunu. Yusuf Sarı‘nın minibüse bindirilişi tekrar gösterilirken muhabirin sesi devam etti.

“Evde yapılan aramada 10 gram eroin ve bir tabanca ele geçirildi. Polis kaynaklan, bugün yakalanan Yusuf Sarı‘nın, dün öldürülen Orhan Yılmaz’ın ortağı olduğunu belirttiler.”

O kadar. Boğaziçi Üniversitesi’nin adı bile geçmemişti. Birden Kayseri-Kırşehir karayolundaki trafik kazasının görüntüleri geldi ekrana.

Elimde uzaktan kumanda, kalakaldım.

“Bir ihbar üzerine… ” Levent’teki evi bildiğim kadarıyla bir ben, bir de Zuhal biliyorduk. Ben kimseyi kimseye ihbar etmemiştim. Geriye Zuhal kalıyordu. Ama bunu yapması için bir neden göremiyordum. Belki de vardı.

Allah’tan İbo malı da taşımamış halanın evine diye düşündüm. Belki sıyırtırlardı. işleri çok zordu ama belki sıyırtırlardı.

Kim doğru söylüyor, kim yalan söylüyor, kim hiçbir şey söylemiyor?

Sonra aklıma daha kötüsü geldi. İbrahim Sarı, yatağın altodaki tabancayla direnmeye bile kalkabilirdi. Kimbilir neler olurdu o zaman? Gözümün önüne yerde yatan bir ceset geldi demin izlediğim gibi bir haberde. Hangi haberde? Ben onu izlemedim ki. Gözlerimle gördüm.

Televizyonun altındaki videodaki kaset geldi aklıma sonra. Gazeteyi okuduktan sonra kaydedip bırakmış, bir daha bakamamıştım. Asıl yerde yatan ceset görüntüsü oradaydı.

Kaset, onu durduran kimse olmadığı için sonuna kadar gelmiş dayanmış, sonra otomatik olarak başa sarmıştı. Görüntülü FF’de Orhan Yılmaz cinayetinin haberi gelene kadar sardım. Köprüden atlamaya kalkan birinin, sokaktaki bir transparan giysi defilesinin, mahkeme koridorlarında bir aile kavgasının haberlerini hızlı hızlı geçtim. Uzun saçlı bir adam, o kanalın sunucusuyla stüdyoda konuşurken bir altyazı geçti alttan: SIRASELVİLER’DE ÇIPLAK CİNAYET AZ SONRA. Kaseti normal izlemeye başladım. Ekrandaki uzun saçlı ünlü müzik prodüktörü, kendi şirketinden ayrılan, en az kendisi kadar ünlü şarkıcının, son kasetindeki şarkıların dördünün İsrail bestelerinden çalıntı olduğunu anlatıyordu. Biraz daha FF ilerledim. Stüdyodaki adamlar hızlı hızlı konuştular, el kol salladılar.

Polisler Sıraselviler’deki hanın merdivenlerinden bir sedyede plastik torbaya konulmuş bir cesedi hızlı hızlı indirdiler sonra. Durdurdum, geri sardım. Baştan izledim.

Kaydettiğim kanal, ağarmış saçlı favori anchor-men’imin kanalı olmadığı için haberin eşliğindeki sözler palavraydı. Önce ceset indi sedyeyle yemden. Sonra eli telsizli polisler merdivenlerde koşuştular. Omuzda titrek bir kamera, önce Yılmaz Productions yazısını gösterdi kapıdaki, sonra içeri girdi. Koridorda dolaşan polislerin arasından itişe kakışa ilerledi. Yalıtılmış

odanın kapısında durdu. “Kayıt. Girilmez” yazısını gösterdi önce. Sonra içeri girdi. Yerdeki kanlan, devrilmiş mikrofonu, bira şişelerini uzun uzun gösterdi.

Haber bitince yeniden başa sardım. Artık yerini öğrenmiştim. Uzun saçlı prodüktör, ‘Adalet önünde hesaplaşacağız’ deyince sunucu kamera değiştiriyor, benim haber başlıyordu. Sedye yine indi merdivenlerden. Kamera koridorda polislerin arasında dolaştı. Yalıtılmış odaya girdi. Kan, devrilmiş mikrofon, bira şişeleri.

Yeniden başa sardım, yemden izledim. Yeni bir şey göremedim. Görürüm sanıyordum, kaseti şimdiye kadar izlemiş olmamam hataydı ama yine de durumu aydınlatacak bir şey bulurum sanmıştım haber görüntülerinde. Ne aradığımı da bilmiyordum aslında ama içimdeki o eksiklik duygusu hâlâ yerinde duruyordu. Bir tür son dakika aydınlanması. O romanlarda olur, dedim. Televizyonu kapadım.

Video kaseti cihazdan çıkarırken birden aydınlandı kafamın içi.

Dokuza çok az kalmıştı. Artık banyo yapıp tıraş olamadan, üstümdekilerle çıktım evden.

Bölüm 1.17

Yolcu tarafındaki camı duvara bakan otomobilimin yanından hiç durmadan geçtim. Caddeye çıktım. Bir taksi çevirdim. Yusuf, İbo ve Sinem şu anda Narkotik'teydiler. Evde biraz daha oyalansam belki ben de onların arasına katılacaktım. Yasası yeni çıkmış, sınırları belirsiz, birikimi az yeni bir mesleğin mensubu olarak ne cevap vermem gerektiğini tam olarak bilemediğim sorulara cevaplar vermek zorunda kalacaktım.

Kafamın içini son dakikada aydınlatan haberi bir daha görmeye çalıştım bütün ayrıntılarıyla gözümü kapayıp.

Taksi Akmerkez'in önündeki ışıklarda durdu, sonra sola döndü. Nispetiye Caddesi yükünü almıştı yine. Cadde aydınlatmaları, araba farları, banka, lokanta, dükkân ışıltıları arasında çok ağır ağır ilerledik. Kırmızı mavi çakarlarıyla iki ayrı polis arabası, arkalarında birer çekici, yolun iki kenarında caddeye park etmeye niyetlenenleri tehdit ediyordu.

Etiler'den kurtulduk. Uçağı yardımcı pilota emanet etmiş, gidiyordum.

Taksi biraz hızlanınca cebimden sigaramı çıkardım. Taksici aynadan hemen gördü.

"Ağbi" dedi. "Kusura bakma ama yakmazsan sevinirim."

Sigaramı pakete geri koydum. Biraz sonra açıklama geldi. Her zaman gelir.

"Doktor yasakladı ağbi" dedi. Sonra kendi kendine ekledi. "Bu yaşta…"

Cevap vermedim. Oturduğum yerde derin nefesler almaya başladım. Burnumdan ağız boşluğuma, ordan ciğerime, ordan oturan bir adamın diyaframının izin verdiği kadar aşağılara doldurdum havayı. Aynı sırayla geri verdim.

Beş kere tekrarladığımda başım sabahın ilk sigarasını içmiş gibi döndü. "Aikidonun özü dirençsizliktir" diye tekrarladım kendi kendime çok

önceleri okuduğum bir sözü. Hisarüstü‘ne girdiğimizde ışıklar pırıltısını kaybetti.

Hiç ışıksız dar sokaklardan kıvrılıp Boğaziçi Üniversitesi Mezunlar Derneği’nin önüne geldik. Daracık bir alana onlarca otomobil park etmişti.

Yandan Hisar’ın kulelerinden biri görünüyordu.

Çatal bıçak sesleri ve küçük kahkahaların duyulduğu yöne doğru ilerlerken çıtıpıtı bir kız önümü kesti.

“İyi akşamlar” dedi. “Üye kartınız lütfen.”

“Üye kartım yok” dedim. “Öğrenci Faaliyetleri Dekanı Kurtar Bey’in davetlisiyim.”

“Özür dilerim” dedi, “Buyrun. Kurtar Bey içerde.”

Böbrek biçimli yüzme havuzunun yanına yerleştirilmiş masalara doğru ilerledim. Kurtar Toprak gölgelerin daha yoğun olduğu bölgede bir masada oturuyordu, o yüzden önce o beni gördü. Sandalyesinde hafif doğrularak bana el salladı. Kravatını çıkarmış, desenli bir gömlek giymişti.

Karşısına oturdum. Taksicinin izin vermediği sigaramı yaktım.

“Hoş geldin” dedi. “Bir gelişme var mı?”

“Var” dedim. “İbo’yu buldum.”

Becerikliliğime inanamaz gibi baktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı. Konuşmasına izin vermedim.

“Benden sonra da polis buldu” dedim. Ağzı daha büyük açıldı.

“Narkotik” dedim. “Bir ihbar olmuş, İbo’yu, Sinem’i, Yusuf Sarı‘yı topladılar.”

Hafif titreyen elleriyle kendi paketinden bir sigara aldı yaktı.

Garson geldi tepemize. Öğleden sonra yediğim simidin acısını çıkartacak şeyler ısmarladım. Kurtar Toprak da benimkilerin aynısından. Kendisininkine bir şişe şarap ekledi. Ben madensuyu.

Kurtar Toprak garson molasında kendisini toparlamıştı biraz.

“Çocuklara üzüldüm desem yalan olur” dedi. “Su testisi su yolunda kırılır.”

“Doğru” dedim. “Boğaziçi’ne akan su kesildi.”

Sonra çaprazdan Zühal’i gördüm havuzun başında. Beni görmek için bakmıyordu.

“Misafir misafiri, ev sahibi ikisini de sevmez” dedim Kurtar Toprak’a. “Kusura bakma, yemeğe bir misafir de ben çağırdım.”

Yerimden kalkıp Zühal’e doğru yürüdüm. Beni gördü. Dizlerinin üstüne çıkmayan bir etek, beyaz, uzun kollu bir bluz giymişti. Tek süsü boynundaki fulardı. Kolundan hafifçe tutup masaya doğru götürdüm.

Pisti uzaktan görmüştüm. Hızımı 140 knot’a, irtifamı 5 000 feet’e indirdim. Flaplarım bir çeyrek açıktı.

“Tanıyorsunuz herhalde birbirinizi” dedim ayakta.

“İyi akşamlar Kurtar Bey” dedi Zuhal elini uzatarak.

“İyi akşamlar Zuhal” dedi Kurtar.

Oturduk.

“Talihsiz bir akşam” dedim. “Demin İboları anlatıyordum Kurtar Bey’e.”

“İbo’ya ne olmuş?” dedi Zuhal peçetesini dizine yayarken.

“Polis yakalamış” dedi Kurtar Toprak.

“Sinem ile Yusuf Sarı‘yı da” diye ekledim.

Zuhal önüne baktı bir süre. Kurtar Toprak’ın yanında ne açıklıkta konuşacağını bilmediği için sustuğunu düşündüm.

Sabit bir hızla ve uygun bir açıda alçalıyordum.

“Kurtar Bey, İbo’nun okulda ne çevirmek istediğini biliyor” dedim. “Yanında rahatça konuşabilirsin.”

“Su testisi su yolunda kırılır” dedi ağzının içinden.

Garson yeniden tepemize dikildi. Zuhal de bizim seçtiklerimizden istedi. Kurtar Toprak’ın şarap şişesine ortak olacaktı.

“Üstelik” dedim garson gidince, “Orhan Yılmaz’ı öldüren tabanca da yanlarında ele geçmiş. Orhan’ın kendi tabancası.”

“Orhan Yılmaz da kim?” dedi Kurtar. “Kim öldürmüş? Allahım, bu da nerden çıktı?”

“Sonra anlatırım sana” dedim.

3 000 feet’e indim. Burnumu düzelttim, biraz gaz kestim.

“Bir de cinayet mi bindi sırtlarına?” dedi Zuhal. “Ben demiştim size. İşleri zor. “

“Zor ama sıyırtabilirler” dedim. “Birbirlerine şahitler. Kaseti almaya gittiklerinde adam çoktan ölmüşmüş.”

“Onlara kim inanır?” dedi Zuhal.

“Polisi küçümseme” dedim. “İsterlerse doğru söyleyeni yalan söyleyenden şıp diye ayırırlar. Sonra parmak izleri falan…”

Garson yemeklerimizle geldi. Şöyle bir arkamıza yaslanıp adama izin verdik. Bu mola üçümüzün de işine gelmişti.

“Stüdyodaki telefonun parmak izlerini almazlar mı sanıyorsun?” dedim Zühal’e adam gittikten sonra.

Meigs Havaalanı‘nın denizden yüksekliği 593 feet’ti. O yüzden 1 600 feet’e inene kadar hafif hafif gaz kesmeye devam ettim.

Zuhal başını kaldırdı. Gözlerimin içine baktı. Ben de onunkine. Bu yemekte yalnız olsak konuşma nasıl devam ederdi diye merak ettim. Kurtar Toprak hiçbir şey anlamayan bir adamın suratıyla bir ona, bir bana bakıyordu. Zuhal yemeğine döndü sonra. Sanki söylediklerimle ilgilenmezse, gerçeklik kazanmayacaklardı. Onun gibi yaptım.

“İnsanlar” dedim, “olur olmaz zamanlarda olur olmaz şeyler yapabilirler. Bir telefon çalınca hemen açmak gibi. Sonra akılları başlarına gelir ama, geç.”

“Kimin açtığı nerden belli” dedi Zuhal.

Yandan gelen hafif rüzgâr panikletmedi beni. Dümeni karşı yöne hafif çevirince uçak yeniden düz gitmeye baladı.

“Orhan Yılmaz yerinde mi diye stüdyosunu aradığımda, açan kimseye adımı söylemiştim” dedim. “Hem de iki kere. Kimse cevap vermedi. Sonra seni Ataköy’deki evden ilk aradığımda telefonda sesimi tanıdın hemen. Ses hafızan ileri. Söylediğim cümleyi bile tam olarak tekrarladın.”

“Ben de sonradan gelmiş olamaz mıyım?” dedi. Sesi hafif hafif titremeye başlamıştı.

“Valla bilmem” dedim. “Orasına başkaları karar versin. Benim bildiğim Sinem İbo’yu arayıp, İbo panik içinde çıktığında sen de hemen ardından çıktın.

Orhan’la o uzun taciz konuşmalarında stüdyonun yerini öğrenmiştin. İbo dışarı bırakmamıştı seni hiç. O çıkınca atladın taksiye, koştun. Şansına o gün trafik azdı o saatlerde senin gidiş yönünde.”

Çatal ve bıçağıyla yemeğiyle uğraşırken çenesinin üstünde bir kas oynamaya başladı hızlı hızlı. Fularının üstünden yutkunduğunu gördüm.

Pistin başındaki numaraların az ötesini pistle temas noktam olarak seçtim. Hızımı 70 knot’a indirdim.

“Sarktı sana tabiî herif. Belki biraz oynaştınız. Stüdyoda yatak yoktu herhalde ama ses alma odasındaki halılar kalın, yumuşacık. Biralar da oynaştığınıza işaret ediyor. Belki ona yüz verip dikkatim dağıttırdın, belki direnip kızdırdın. Biraz itiş kakış. Bilemiyorum.”

Kurtar Toprak elini bile sürmemişti yemeğine. Donmuş kalmış bizi izliyordu.

“Belki sen de soyunmuştun kendi isteğinle, belki korkarak, belki az belki çok. Ama herif azmıştı. Donuna kadar çıkardı. Tabancasını herhalde sana hava olsun diye ortaya çıkarmıştı.”

Bu kez ben bir çatal aldım yemeğimden. Zühal’in gözlerinden bir damla yaş aşağı iner gibi oldu.

“Kaseti alıp çıktın. İki kaset olduğunu Sinem bilmiyordu, sen biliyordun. O yüzden benden kaçmadın çok. Ben de enayi gibi öteki kaseti bulunca işin bitmişti. Rahattın. Hatta belki gerekirse Sinem’i susturmak için de kullanabilirdin.”

Tekerlekleri indirip indirmediğimi kontrol ettim. Flapları sonuna kadar açtım.

“Mahkemede bir an öfkeye kapılıp ateş ettim dersen sana inanırlar” dedim. “Ben de planlı olduğunu sanmıyorum pek. Planlı olan adamın şeyine ateş etmez öyle pek.”

Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Zuhal birden öne doğru eğilip, masanın üstüne kustu aniden. Öğürtüsüz, sinyalsiz, uyarısız, tek hamlede. Eli midesinde iki büklüm oldu. Çok fazla şey çıkmamıştı ama yine de ortalığı mide salgılarının hücumuna yeni uğramış yiyeceklerin kokusu sardı. Ayağa kalktı Zuhal birden. Yüzünde gülme ve ağlamanın birleştiği tuhaf bir ifade vardı. Sonra buna öfke de katıldı.

“Bütün bunlar hikâye” dedi ağzının kenarındaki kalıntıları peçeteye silerek. “Asıl nerden anladın sen onu söyle, pis moruk.” Ayağıyla yere vurdu.

Sandalyemi kusmuk içindeki masadan biraz uzaklaştırdım.

“Hafızam iyidir” dedim. “Carousel’de seni konuşturmak için uğraşırken, işin ciddiyetini gör diye birinin öldürüldüğünü söyledim. Ama adını vermedim. Şaşırdım. Sabah gazete okumamıştın. Duymamıştın. Ama biraz sonra ‘Orhan Yılmaz manyağı geberdiğine göre… ‘ diye girdin lafa… “

Pistin üstüne geldiğimde gazı daha da kestim ve dümeni kullanarak burnumu hafifçe kaldırdım. Yüksekliğim 50 feet’in altına iniyordu hızla.

“Allah belanı versin” diye fırlattı ağzını sildiği peçeteyi suratıma ve dönüp koşarak çıktı gitti Boğaziçi Üniversitesi Mezunlar Derneği’nin havuz kenarındaki lokantasından. Arkasından bakmadım. Kurtar Toprak baktı apaçık kalmış ağzıyla. Ben bakmadım. Koştu ve yok oldu.

Touchdown!

Anormal bir şeylerin olduğunu yeni fark eden garson koşarak geldi.

Tabakları, örtüleri, bardakları her şeyi hızla toparladı. Etraftan bize bakanlar fısıldaşarak önlerine döndüler.

Yeni örtüler konmuş ama boş bir masada oturuyorduk. Benim paketim de Zühal’in çıkardıklarıyla birlikte gitmişti. Kurtar Toprak’ın Marlboro

Light’ından bir tane aldım.

Şaşkınlığı geçmemişti. Zorlukla konuştu.

“Doğru mu bunlar?”

“Bilmem” dedim. “Bana göre doğru. Ama koşup birilerine anlatmayacağım.”

Garson yeniden gelip sipariş almak istedi. Yalnızca kahve söyledik.

Kurtar Toprak kendisine geliyordu yavaş yavaş. Yüzüme baktı, güldü.

“Ne biçim detektifsin sen” dedi. “Katili buldun, kendisi de kabullendi, sonra bıraktın gitsin.”

“Ne önemi var gitmesinin” dedim. “Nereye gidecek? Polis bir iki soru sorsa dağılır. Üstelik benim bilmediğim bir iki delil bırakmıştır bir yerlere. Nereye gidecek? Belki yarın kendi teslim olur. Belki ondan önce ben bir yere telefon ederim. Kim bilir?”

Garson kahvelerimizi getirdi.

“Sen hep böyle mi yaparsın?” dedi Kurtar Toprak.

“Ne kastediyorsun?” dedim.

“Sonuçlar seni hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranıyorsun” dedi. “Sonuçları sen yaratıyorsun ve sonra onlarla hiç ilgilenmiyorsun.”

“Aslında doğru” dedim. “Bir şeyleri başlatan adam olmak hiç hoşuma gitmez. İnsanların hayatını değiştirmek en istemediğim şey. Ama elimde değil, oluyor işte. “

Kahvemden okkalı bir yudum aldım.

“En azından çifte standart kullanmam” dedim. “Seninle ilgili de aynı biçimde davranacağım.”

Şekeri karıştıran eli dondu kaldı. Yüzüme baktı.

“Levent’teki evi polise sen ihbar ettin” dedim. “Onları sen yakalattın.”

Ağzından başka hiçbir yeri kımıldamadı.

“Bunu neden yapayım ki?” dedi.

“Korkudan” dedim. “Önce İbo’yu korkuttun, sonra kendin korktun. Baskında çatışma çıkıp oğlan gitse eminim daha çok sevinirdin.”

“Ne diyorsun sen?” dedi.

“Ne dediğimi biliyorum” dedim. “Önce İbo’yu arakladın. Laf sana geldi önce dediğin gibi çocuklardan. Ama bu kez engelleyeceğine işe ortak olmaya karar verdin. İbo’yu korkuttun önce, içerden desteği olmazsa yakalanacağım söyledin. Belki tehdit bile ettin. Sanırım bu Fotoğraf Kulübü‘nün toplantısında oldu.”

Gözlüklerinin buğulandığını ben bile görebiliyordum.

“Sonra gerçekten korktu oğlan. Kaçıp gitti Ataköy’e. Ben ortaya çıkıp İbo’nun çevirdiklerini sana anlatınca sen de korktun. İbo’yu ihbar edip sıyrılmak istedin.”

Gözlüklerini çıkardı, masanın örtüsüne silmeye başladı. Gözlüksüz iyice salak bir görüntüsü vardı yüzünün.

“Zühal’i ve Sinem’i tanıyordun. Ben odandaki telefonda numaralan çevirirken tepemdeydin. Zühal’le konuştuğumu anlayınca kadranın çıkardığı sesleri hatırlayıp numarayı buldun.”

Gözlüklerini taktı yeniden ama o eski Kurtar Toprak geriye gelmedi.

“Ardımdan Zühal’i aradın. Onu ya korkutup, ya kandırıp Levent’teki evi öğrendin.”

Bitti der gibi ellerimi bitiştirdim masanın üstünde. Konuşmasını bekledim. Konuşmadı. Sorsaydı video kasetteki haber kaydında prodüktörün belki de birlikte arakladıkları besteleri ihbar edişinden aydınlandığımı söyleyebilirdim. Ama sormadı.

“Öyle çok önemli değil söylediklerim” dedim. “İbo nasıl olsa sıkıştırılınca senin adını da verir polise. Bakarsın yarın bürondalar.”

Sonunda konuştu.

“Ona mı inanırlar, bana mı?” dedi.

“Elbette sana” dedim. “Ama adın çıkınca Boğaziçi’nde işin biter. Sinirlerine hâkim olursan soruşturmadan sıyrılırsın ama sonuçta buradaki o

çok sevdiğin dekanlık gitti gider. Kendine, hakkındaki dedikodularla ilgilenilmeyecek bir yerde yeni bir iş aramalısın.”

Bana vereceği cevabı dinlemeden ayağa kalktım. Artık beni ilgilendirmiyordu. “Masa sana kaldı” dedim. “Hesabı hangi kulübün bütçesinden ödeyeceğine karar ver. Bunu son kez yapıyorsun.”

Önündeki sigara paketini de aldım dönüp lokantadan çıkmadan önce. Otomobilim yoktu. Hisar’ın yanından inip Bebek’e kadar yürüyecektim. Lazım olurdu.